

RÖCK GYULA

**MIT TENNE
MA
JÉZUS?**

MÁSODIK KIADÁS

Budapest, 1943

KÓKAI LAJOS KIADÁSA

IV., Kamermayer Károly-u. 3.

ÁRA: AP 3.20

Röck Gyula megjelent könyvei:

Természet gyógytényezői... ..	P 3.—	Dániel jövődölései s a világ vége	P 3.—
Mit tenne ma Jézus	„ 3.20	Antikrisztus és a Hamis-próféta	„ 4.—
Fehér Faust	„ 2.—	Bevezetés a misztikába	„ 4.—
Géniusz mesék	„ 1.—	A misztika története ...	„ 4.—
Utolsó idők és korunk	„ 3.—	A mágia története ...	„ 4.—
Reinkarnáció	„ 3.—		
Arc- és alaktan	„ 4.—		

Sajtóelőtti kész könyvek :

A forradalmár Jézus.
Világnézeti töredékek.
Jézus megkísértetése.
Hitler és a zsidóság.
Hitler és az Egyház.
Az új világnézet váza.
Modern Zarathustra.
Szimbolikus mesék.

A szent.
Állattörténetek.
Géniuszok zsúrja.
Zsidó volt-e Jézus?
Szűz Mária ismeretlen élettöredékei.
Madách Embertragédiája új színben.

Készülő könyvei:

Misztika és a mágia.
A lélek gyógytényezői.
Rosenberg pogánysága.
Szentírási töredékek.
Modern prédikációk.
Beteg lélek könyve.
Beteg test könyve.
Tűzijátékok készítése.

Egy akol felé.
Jézus ismeretlen élettöredékei.
Jézus igazi arca.
Modern katolikus.
A modern eretnek.
Jézus vádbeszédei.
A buddhizmus.

Röck Gyula
Mit tenne ma Jézus?

Mottó:
Jöjjön el a te országod...

Második kiadás

**A mi imádott urunk és istenünk
a Jézus Krisztus
dicsőséges világuralmára.**

**Ajánlva
a szegények provinciálisának,
az egri normát megalapító
pater Oslay Oswald
főtisztelendő úrnak.**

**Budapest, 1942.
Kókai Lajos kiadása
IV., Kamermeyer Károly utca 3.**

TARTALOM

ELŐSZÓ

ELMÉLETI RÉSZ

Bevezetés
A Sátán alkotmánya
A régi világrendek magánjoga
A honfoglalások lélektana
A mai világrendek
A mai világkrízis alapokai
Kiáltó szó a pusztában
Isten alkotmánya
A természet világrendje
A Tízparancsolat szociológiája
A Szentírás jogrendje
A Miatyánk szociológiája
Isten országa
Mit cselekedjünk...

GYAKORLATI RÉSZ

Mit tenne ma Jézus?
Mit kellene tennünk?
Az Isten terve
 I. Az Édenben
 II. A Szentföldön
 III. Az új korban
 IV. Az utolsó időkben
Az új Jeruzsálem
Tegnap – ma és – holnap
Krisztus Királyi Pártja

BEFEJEZÉS

Előszó

Tagadhatatlan, ritkán írtak könyvet olyan aggódó szeretettel és fanatikus igazságérzettel, mint amilyennel Röck Gyula „Mit tenne ma Jézus?” című könyvét írta...

Figyeltem az arcok rezgését, amelyekkel fogadták az első kiadást. Láttam örömpírban égő arcokat és dühtől csillogó szemeket; láttam bizakodó, hálára kulcsolódott és az elpusztítás máglyáját rakó kezeket; hallottam „férfi”, „hívó”, „fanatikus”, „apostol” – és hallottam „lázító”, „forradalmár”, „vad inquisitor” stb. címeket... Szóval, igen sok arcon a szimpátia öröme rezgett – de talán még több arcon a düh, talán gyűlölet borúja ült.

E soraimmal mindenekelőtt ez egyről teszek tanúbizonyságot: Röck Gyula ízig-vérig egészséges katolikus férfi és evangéliumi hívő... – Tiszta Evangéliummal átítatott lénye szeretné, hogy minden ember, az egész társadalom élje és élvezze az Evangéliumot. Az ő lelke egyenesen háborog, amidőn látja, mily messze van az „én” és a „mi” az Evangéliumtól. Az Evangéliumot ő nem „ajándéknak” hiszi, hanem Isten adta „Igazságnak”, amelyet elfogadni és átélni: *élet-halál kötelesség!!* A lelke kínokat szenved a világ szörnyű eltévelyedésén, talán merész orcátlanságán, amellyel e nagy kötelességet, az Evangéliumot csak lepelnek, csak arckenőcsnek fogadja – szíve, lelke, tettei, élete pedig az evangéliumi lepel, kenőcs alatt szörnyű istentelenség, rothadás, pogányság!...

Ne csodálkozzék hát senki sem, ha a legnemesebb látás és szándék botot, korbácsot, kalapácsot ragad és végigüt, végigsuhint a mai pogány valóságon, és igazsága kalapácsával pozdorjává akarja zúzni a Sátán alkotmányát... Hogy aztán a korbács, sőt a kalapács itt-ott éri, találja az ördög pogány alkotmánya, épülete „cégéreit”, „cizelláit”, „kiugróit” vagy „pilléreit” – akár frakkban, akár hermelinben vannak, akár Weithelm-szekrényen, akár búzahegyen, vagy emberkéz alkotta oltáron trónolnak, – azzal ő nem törődik. Sőt egyenesen odacélozva üt, hogy zúzzon – s mindezzel megteremtse a szükséges fundamentumot az igazságnak, Jézus Krisztus Evangéliumának...

Édes vággyal hívja „Isten országát” e földre, hogy általa minden ember „embertestvér” legyen s minden ország igazságban boldogítsa lakóit s betöltse istenadta szent misszióját...

Leszögezem, hogy: Jézus szeretete hevíti és vezeti tollát, midőn a pogány alkotmányt s nyomában a poshadt jelen helyzetet ostorozza. Szavai, kifejezései égető lángostor, de lelke ismeretén keresztül nézve csak aggódó szeretet-szavak...

Leszögezem, hogy: Az egyedül üdvözítő, a jelen világot egyedül megváltó Evangéliuma, amelyet oly hévvel és meggyőződéssel kínál, – valóban Jézus Krisztus Evangéliuma, melyet ő Jézus Krisztus Anyaszentegyházától vett át. Nem teológus s mégis aggódó félelemmel vigyáz, hogy katolikus hite dogmaiban ne tévedjen. „Nem új hitet, nem új lényegét, – csak új formát, új módozatokat, új világot, (jobbat, szebbet, igazabbat, – jézusit)” sürget Röck. „S ha tévedek, az Úrhoz való féltő szeretetemből tévedek.”

Ma „alkotmányreformok” napjait éljük. Igen sok állam szükségét érzi e reformnak. – A nagy államférfiak röstelkedés nélkül kezükbe vehetnék e könyvet, mely sürgeti a jézusi alkotmányt. Ne szégyelljék bevallani, hogy az ő és jogászaik hibája miatt eddig a kereszténységnek csak elméleti sikere volt. Az új alkotmánnyal, Jézussal, a praktikus államéletbe vitt Jézussal Röck könyve 225 pontjából száz százalékot lehetne megvalósítani a népek és államok nagyobb boldogulására!

Ma – éppen midőn e sorokat írom – a magyar katolicizmus tartja Budapesten nagygyűlését a „Catholica Actio” zászlóbontása jegyében. Ha nem százezerszer, úgy egyszer sem említették a szónokok és ajánlgatták, sürgették az „Actio Catholica”-t. E címre is megküldendő Röck könyve. Mert e könyv, midőn letép az Egyházzól sok minden emberit, rangot, kórságot – az *ő*s *Evangélium* lelkét ajánlja és sürgeti életébe. Evangéliumi lelkületű papságot és az Evangéliumot bensőségesen élő világi elemet tartja ő ama kettőből eggyé lett *apostoli szervnek*, mely ma előbbre vihetné Jézus ügyét. Hát igen, ez az Actio Catholica alapfeltétele és lényege. Így élő és egymással munkára szerződött pap és civil felállíthatják Jézus királyi trónját... Míg ez alap nélkül a sok szóbeszéd csak árulója lesz a katolikus ügynek és jó korán felhívja a pogány, ördögi alkotmányt a még csak vajúdó jézusnak idejében való megfojtására...

Valóban, Röck könyve: „Mit tenne ma Jézus” *nem plusz egy* a sok-sok megoldási tervetekhez, *hanem fundamentumkínálás* az alapjairól lecsúszott, boldogtalan emberiségnek.

Zadravecz István
püspök.

Elméleti rész

(Részlet Röck Gyula: „A forradalmár Jézus” c. passiójából.)

JÚDÁS:

Uram, ne várjunk, foglald el helyed!
Nem látod azt az árva tömeget,
Hogy nélkülöz, húz, tűr, szenved, zokog,
Nem fájnak benned mind e sóhajok?...
– Nézz-nézz körül, nézd Róma nagyjait!...
– Megtorpan bennünk Irántad a hit,
Ha még tovább vársz! Ah, mert nem lehet,
Ha Te vagy az, kit vár a néptömeg,
A Szabadító, akkor, most, mikor
Minden koroknál züllöttebb e kor,
Most – most mikor az egész néptömeg,
Tudós, tudatlan lázong, forr, remeg,
Minden inog, reng, omlik a világ,
Nem teszel egy szent, megváltó csodát!?...
– Lépj hát ki nyíltan, fennséggel, bátran,
Mert ki se hisz így még messiásban
S törölj el minden rangot, hatalmat,
Legyen mind testvér, egy vérből vannak,
S oszd szét a pénzt, a vagyont, a kincset,
Legyen lakása, kenyere mindnek,
Legyen már boldog nemzet, faj, minden!
S Te légy az Úr! – A király! – Az Isten! –
– Jöjj! –

Bevezetés

I.

„Bűnt követ el mindenki, – írja Bangha páter, – politikus vagy író, közgazdász vagy pártvezér, hivatalnok vagy képviselő, aki látva a mai állapotokat, – amiért mindenki felelős! – nem követ el mindent a mai keresztényellenes gazdasági és társadalmi állapot sürgős megreformálására.” (Életünk 1932. szept. száma.)

Ennek a kötelességnek óhajtok eleget tenni, amikor a Szentírás szelleméből igyekszem rámutatni a világ romlásának, az emberiség győzelmeinek az okaira. Ismétlem, nem filozófiai, nem jogi, nem politikai, hanem tisztán szentírási nézőszögből nézem az egész kérdést.

Ez a könyv elsősorban Jézus Krisztus, illetve a keresztény szellem „politikájának” kimutatására íródott, – mintegy apologetikai munkául, – kimutatni, hogy a világ minden bűne és vádja nem a kereszténységet, hanem azt a pogány római kapitalizmust illeti, amely épp Jézus Krisztusnak és a Szentírásnak az ellenmondója;

másodszor pedig annak a szenvedő és árva néptömegnek *értelmi, erkölcsi és anyagi* téren való százszázalékos felkarolásáért, amely ma érdemileg, erkölcsileg és anyagilag kisiklott, kitért, eltévedt a krisztusi világosságra, erkölcs és jólét területéről.

Célom, hogy a világszerte megtévesztett nép Jézusban ne ellenséget, de igazi „vezérét”, az Isten „*Ácsfiát*” lássa, aki épp érte, a népért jött.

Ez a könyv nem egyes nemzet avagy osztály, hanem az egész világ, a nép és igazság érdekében íródott. Nyílt színrehozása az agyonhallgatott szentírási szellemnek, az Isten alkotmányának, a Szentírás politikájának és államrendjének. *Hadiüzenet: a keresztény világ hadiüzenete a pogány világrendnek!*

Feltárása annak, hogy mi kellene ahhoz, hogy a „Miatyánkban” mindennap kért világrend, az eljövendő „Te országod” eljöjjön és e földön kialakuljon...

Tudom, hogy ezt a könyvet mindazok, kiknek szívéből a pénz és rangimádás, az érzékiség és a hiúság kiszorította az Isten lelkét, – akik nem akarnak adni,... azok a minden vonalon többségben lévők, akik mint Szent János evangéliuma írja: „nem az Isten, hanem az ördög atyától valók”, – (VIII. 42–47.) vádolni fogják. Dehát nem vádolták-e az Ácsfiát is, pedig Ő igazán nem akart más, mint az – Igazságot, – azaz megváltani az embert a hamisságtól az Igazsággal; a pogányságtól a kereszténységgel; a testtől a lélekkel; az önzéstől az önzetlenséggel.

Ez a könyv politikai és társadalmi újjászületésünk Krisztus szelleme szerinti váza, politikai és szociológiai elvekre épített munka, mely *nem az elméleti, hanem annak a gyakorlati kereszténységnek a lényegét tárja olvasója elé, amely nélkül nincs sem egyéni, sem társadalmi újjászületés*. Ez a könyv sem nem kapitalista, sem nem kommunista, amint maga a Szentírás sem az, hanem nyílt feltárása annak az isteni világrendnek: *a krisztianizmusnak, melyben mindenki megtalálhatja az őt Istentől és természettől megillető ama isteni és természeti, azaz emberi jogait, melyektől úgy a kapitalizmus, mint a kommunizmus elzárja*.

A mai világ haldoklása nyilvánvaló. Azok az apró gazdasági kényszerinjekciók csak elodázzák, de nem gyógyíthatják a bajt s épp ezért félok, hogy a jelen világrend helyén, mint hullán a férgek, még rosszabb világrend kél, ha – elejét nem vesszük. Azért itt az ideje megismerni és uralomra juttatni azt a keresztény világrendet, melyet világszerte visszanyom a pogány világrend.

Ez a könyv Isten országának, a jövő világának, a krisztianizmusnak az alapvonalozása. Mert a jövő sem nem a kapitalizmusé, sem nem a kommunizmusé, mivel az ember sem állattá, sem géppé nem sülyeszthető, hanem csakis Isten szabad és hű képmásává nemesíthető, *olyanná, amilyenné minden keresztény vallás kezdettől fogva képezni akarja és akarta*. Ismerteti úgy a régi, azaz sátáni, mint az eljövendő isteni világrendet, az arra való átépítés lehetőségeit és a gyakorlati kereszténység elveit, Krisztus ama Királyságát, melynek közepén nem az ember, hanem az Isten, nem az *én*, hanem a *mi* áll.

A világ romlása nyilvánvalóan és láthatóan Jézus Krisztus félreismerésén, illetve az isteni világrend mellőzésén és visszaszorításán indult meg. Épp azért őt kell újra azoknak, kiknek szívében nemcsak a hit, de a szeretet is azaz Krisztus lelke lobog, belevinni a világ politikai és társadalmi gyakorlatiágába, mint ahogy belevitetett kétezer éve már annak elméletiségébe és világnézetébe. Más megoldás nincs, mint vissza Krisztushoz, mert másként minden úton és irányon át is az antikrisztushoz érünk...

A megváltás célja kettős, az ember megváltása a bűntől és a világ társadalmi megváltása a pogány világrendből. Az első elvégezte a hit, a másodikat el kell végezni a politikának, mert azért is jött az Úr, hogy „*lerontsa a Sátán munkáit*”, azaz a pogány világrendet. S épp ezért a világnak más megoldása nincs, mint átépíteni az isteni világrendre: Krisztus Királyságára és uralomra hozni, ha kétezerévnnyi késéssel is végre, a pogány világ- és jogrend helyére a keresztény világ- és jogrendet, a minden keresztény, és csakis keresztény vallás fő- és végcélját: az emberiség testvériesülését, mert ez az Isten egyedüli célja és feltétlen, – semmi akadályt nem ismerő – akarata.

II.

Ma rossz szellem járja át a világot... látni kezd az ember... gondolkozni a tömeg... világ-megoldást kíván a nép... kenyeret a test... s mindezt a lélek megkérdezése, az Isten akaratának az ismerése nélkül... Világmegoldásról álmodoznak s míg az egyik vagyonek kobzással, a másik munkaalkalmakkal akarja megoldani... pedig a világ megoldását csak egy új világ, csak egy új államrend hozhatja meg, amely nem a szokásjogból sarjadt jogrenden, hanem részben a természeti, részben az isteni hieroglifekből kisugárzó örök igazságon épül: a Krisztus Királysága!

De nem valami névleges címzetesség, hanem az a Királyság, melynek törvénye, alkotmánya, jogrendje nem a pogány bálványok és mércék szelleme, hanem Jézus Krisztus tana, parancsa és „törvénye” szerint uralkodik; ítél és kormányoz, mely nem lesújtani, de felemelni, nem kihasználni, de támogatni akar. Az a királyság, mely nem névleges, de tényleges hordozója Jézus Krisztus lelkének, amelyben nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten igéjével is... de, viszont nemcsak Isten igéjével, hanem kenyérrel is... Mert nem csak lélek, hanem test is vagyunk, Krisztus is kell, de kenyér is. S eme kettősséget eddig mi sem nyújtotta s ezután se fogja nyújtani más, mint csak egyedül Krisztus Királysága!

Genf, Berlin, Moszkva?... várjuk meg, hová érkeznek?... Még nincs este... Annyit látni, hogy nem Róma, illetve nem a hit felé, nem az Úr nyomain. Talán mennek... nem is tudják merre, csak mennek... mennek a test vágyai után... világi célok felé... el, el az Isten elgondolásaitól...

Ma még nincs más alkotmány a világon, csak a sátané. Az Úré csak elméletileg fekszik a kereszténység mélyén, a Szentírás sorai közt, mint vetés a földben, de nem fog ott maradni, kikel, ki kell kelnie, mert süti, bontja, hevíti az Idők heve... az Igazság tüze... az Isten akarata.

Minden bibliás ember tudja, hogy Isten terve és határozott kijelentett akarata a mai világ helyén új világot – *új eget és új földet* – alkotni, azaz új szellemi és anyagi, új vallási és társadalmi alapot és formát a hit mellé, melyben, mint Szent Péter apostol írja, igazság lakozik. Új világot, új világrendet új alkotmányt, új szellemet s miért? Mert ebben a sokféle, de ugyanazon egy sátáni önzéstől és hiúságtól áthatott világrendben nincs igazság.

S ennek az új világrendnek el kell jönnie, hiába minden vörös vagy fehér, kommunista vagy kapitalista védekezés, mert Isten akarja, mert ő kívánja, Ő, az örökigazság! S ez az új világ sem nem kapitalista, sem nem kommunista lesz, hanem Istenországa.

De ha mi idejekorán nem kapunk észbe és nem térünk meg a mi tévelygéseinkből s nem szervezzük át ezt a sátáni világot Isten országává az Ő intő és a Szentírás lapjairól némán hangzó tana szerint, akkor az Úr félrevonul és Krisztus helyére odalép a másik, az antikrisztus, hogy elvégezze az isteni terv előmunkálatait, a régi világ lerombolását, hogy ezután újat építsen helyére az Úr, mert ennek a világrendnek előbb vagy utóbb, akár a mi bölcs és szent belátásunkkal, akár sátáni tébollyal kiváltandó reakcióval, de át kell épülnie Isten országává.

Épp ezért kapitalizmusnak és kommunizmusnak egyformán el kell tűnni a föld színéről, mert közeledik az Úr, az Ő szent és igaz alkotmányával.

Megalkuvás nincs, mert az a sok jaj, könny, vér, veríték, amik kelettől-nyugatig az „égbe kiáltanak” s kéri, esdik, hívják, hogy „Jöjjön el a Te országod!” – *meghallgattattak*.

S az Úr készül, jön beteljesíteni régi ígétét, az új eget és új földet... Csak rajtunk múlik, hogy ez az átépítés mint történjen: megtérésünkkel, vagy az utolsó ítélettel...

III.

A kereszténység igazi és teljes győzelmének, azaz a keresztény világrend kialakításának az volt az első és nagy akadálya, hogy *nem a kereszténység vette át és szívtá föl a pogány világrendet, hanem a pogány világrend vette át és szívtá föl a kereszténységet és elfogadva ugyan hitünket és világnézetünket, megtartotta pogány világ-, azaz jog- és államrendjét*, visszaszorítva a zsidó és keresztény világnézet gyakorlatiasítását, vagyis a keresztény világrend megvalósíthatását, – azaz: keresztény lett az elmélet, de pogány maradt a gyakorlat...

S mi történt?? Keresztény lett a hit és vallás, de a régi pogány maradt a jogrend, a világrend, az alkotmány, a törvény és minden, ami a teljes keresztény győzelem másik fele, ami Krisztus Királyságának világi tárgya lett volna: az Állam!

Azaz érvényben maradt a római, vagyis a pogány Róma jogrendje, a Krisztus utáni korban épp úgy, mint a Krisztus előtti korban, mindmáig, ahelyett, hogy helyére lépett volna akár lassan, akár egyszerre a Szentírás jogrendje, az Isten alkotmánya. Megtért a pogány, de sem a mózesi, sem a krisztusi jogrendnek nem adott helyet a pogány jogrend mellett s ezen a pogány világrenden húsz évszázad dacára, mindmáig nem változtattak.

Isten országa eljövételének *első feltétele* tehát a pogány jogrend átépítése, azaz keresztényiesítése!

Átépíteni. Megalkuvás nincs! Vagy Krisztus, vagy az antikrisztus, de az egyik előbb-utóbb fölének kerül. Hogyan? Ki kell küszöbölni a pogány világrend bálványait, azokat a valamiket, amiért annyi könny, vér, veríték ömlik, azt, amiért olyan dőreség küzdeni, azt, ami úgy megbabonázta még a józanabb emberek lelkét is, azt, ami úgy eltakarta a múlandósággal az örökkévalókat, testiekkel a lelkieket, azt, amik útját állják ma is az isteni rend, a testvériség kialakításának, amelyek az emberiséget, még a nemcsak névleges, de igazi és hívő keresztényeket is szétagolták. S ezek a megejtő bálványok a rang és a pénz, illetve a testiség és a hiúság.

Ha ezeket kiküszöböljük, sok testvéri gát le hull s megkezdődik az igazi egyéniségek kialakulása, az Istenképmátság vonalainak a kirajzolódása gondolatban, szóban, cselekedetben... s talán, mire újra jön az Úr, kialakul a földön a mai állatember helyett az új, az igazi, a jövő embere: Isten képmása.

Rang és pénz... Ha az egyiket töröljük, a másikat maximáljuk, illetve a *Szentírás közgazdasági tanával* megoldjuk, úgy nem lesz olyan nagy a túlekedés, nem lesz oly nagy a másik kihasználása, leszorítása, nyomora és a – Sátán hatalma.

A másik tétel rámutatni a keresztyén, illetve az Úr országának a természetben és a Szentírásban található megdönthetetlen igazságaira: Isten alkotmányára. A többi aztán csak következtetés, ami magától is nyilvánvalóvá lesz azoknak, akik nem a jogszabályokhoz és jogelvekhez, hanem Istennek a természet és kegyelem forrásain át kijelentett akaratához kívánnak és akarnak alkalmazkodni.

A Sátán alkotmánya

A Sátán alkotmányának jelzője az öncél és önakarat; kifejezője pedig ez: *én mindennek felett*.

Minden, ami ezen az elven épül, a sátáni világrend szelleme.

Ami ennek ellentétén, azaz nem az „én”, hanem a „mi” érdekem épül, vagyis a „közérdeken”, az az isteni világrend szelleme.

Ennyit, mint fogalomosztályozót állandóan szemünk előtt kell tartanunk jelen kis könyv olvasásánál.

Én és mi, vagyis magánérdek és közérdek örök harca volt a múlt s lesz mindaddig a jövő is, amíg a közérdek nem győz teljes egészében. A végső győzelem szükségszerűen, amint a következő fejezetben a magánérdekek apadásán át is látni fogjuk, a közérdeké, azaz az isteni világrendé. Aki ezt felérti, aki ezt a szükségszerűséget átlátja, az megismerte Jézus Krisztus tanának égi magasságból áradó szellemét.

Most pedig térjünk át a sátáni világrend részletes tárgyalására úgy a vallási, mint jogi és államrendi tekintetben.

A régi világrendek magánjoga

A jog- és alkotmánytörténet mutatja, mint változtak módosultak ősidőktől kezdve úgy a jog, mint az alkotmánytörvények. Miért? Mert sohse álltak biztos alapon, azaz az igazságon, hanem bizonyos érdekeltségek és átmeneti szükségszerűségek ingoványain. Ha azonban egyszer átépítődnek az igazság, azaz Isten terve szerinti alapokra, úgy változatlanok és változhatatlanok maradnak, mint a matematikai tételek. Hogy átépíthessük, lássuk előbb a régi magánjogok jogkörét, aztán a mait, végül az eljövendőit.

Legtöbb-nemzet jogrendje a kialakult szokásból, az úgynevezett szokásjogból fejlődött, „szokódott” át törvénnyé. Mindhol a viszonyok, a lelkiület és intelligencia szerint más-más vallás, világnézet, világrend, jogrend és egyéniség alakult ki időnkint. Mindezen kifejlődések főtenyezője azonban sohsem az igazság, hanem mindig az érdek, vagy a szükség volt.

A múlt összes államrendjei kivétel nélkül zsarnok, önző és bűnösen nemzeti rendszerek voltak. Mind magát hitte, kivált uralkodása zenitjén, a világ kiválóságának, mintha – mint hitték – minden csak értük lett volna...

Kína a mennyei birodalomnak tartotta magát. Császára a menny fia volt. Hasonlóan fogták fel Egyiptomban a fáraók szerepét és személyét.

Nagy önteltségében azonban nem látta jogrendjének nagy bűneit mindmáig, azt, hogy míg fent a mandarinok mindenhatóan uralkodtak, addig a menny birodalmának alsó rétegei, a kulik, állati sorban görnyedtek a menny birodalmában...

Ugyanígy volt és van ma is Indiában, a hinduknál, akiknél a tiszta brahminok mindenható és szent lények, ellenben a szudrák és kivált a páriák állati soron aluli, idegen törzsek leszármazottjaiból maradt, minden érték nélküli, a felsőbb kasztokba, a felsőbb osztályokba való átjutásra méltatlan lények. Sőt a templomba se léphetnek be, egy brahminhoz nem szólhatnak, közelében meg nem állhatnak, nehogy tisztátalanságukkal megfertőzzék akár a templomot, akár a tiszta brahmint... S amíg a szent állat, a tehén ma is istenítésben részesül Indiában, addig a pária minden állaton aluli megvetésben. Ami védelmet ma már mégis kap, azt már az angol, illetve keresztény szellem tiltakozása – nem uralma! – alapján kapja, ugyanis nem ölhetik meg pl. azért, mert a brahmint megszólította, mint ez régente szokás volt. Ugyanígy volt ez a régi zsidó jogrendben is. Míg ők Isten választott népei voltak, addig a nem zsidók, azaz idegenek – zsidóul: gojok –, kik szerintük állati és nem emberi lélekkel vannak csak felruházva, állatszámba mentek, akit – mint tárgyat – tetszésük szerint lehetett kihasználni, mert hiszen Jahve mindent – az egész földet és minden népeket – az ő választott népének, a zsidónak adott... Nekik épp olyan tisztátalan volt a goj, mint amannak a pária, avagy a pogánynak a rabszolga. Se a zsidó, se a római vagy más pogány az ő istentiszteletén, az áldozati bemutatáson nem engedte megjelenni az idegen vérű rabszolgát, mert tisztátalanná tenné a templomot, illetve balvégzetűvé az áldozatot... Miért? Mert minden nemzetnek „nemzeti” istene volt, aki nem tűrte meg, hogy áldozati bemutatásai idegen nemzet isteneihez tartozó idegen, – azaz nem törzsbeli – megjelenhessen. Ez így volt világszerte!

A pogány rómaiak rabszolgája pláne állatszámba ment. A rabszolgát mindenütt mint állatot, mint tárgyat tartották, használták, kínozhatták, leölhették, avagy ha tetszett urának – az akkoriban divatos házi vadállattartás korában –, házi vadállatai elé lökhette eddelül... avagy kiköthette a kapujához kutya helyett, leülhette, ha előregedett, feleségét, „kölykeit” elvehette, másnak adhatta, vadjai elé vethette, szóval mint tárggyal rendelkezhetett, az akkori jogrend szerint őt megillető mindenható „magánjoga” alapján. Tárgy volt mindenki, aki nem faji, nem nemzeti, nem vérbeli volt, hanem idegen, háborúban ejtett „hadifogoly”, azaz rabszolga. Eme pogány jogrend, illetve „*régi civiljog*” szerint a férjnek abszolút, azaz „*élet-halál*” feletti bíraskodási joga volt felsége és gyermekei felett épp úgy, mint a rabszolgái felett, mert „*atyai hatalma*” révén ura és bírója volt családjának is. Újszülöttjét, ha bemutatáskor nem tetszett, vízbe dobathatta, vagy elfogadta, megtartotta. Ez Kínában ma is magánjogi kérdés és mindenhol, ahova nem hatolt be még a kereszténység szelleme se. Magánjoga volt a római polgár nejének, hogy ha a rabszolganője rosszul fésülte, vagy meghúzta haját, karkötőjén csüngő kis törét beszárhatta, esetleg halálosan... Magánjog volt, hogy az úr rabjait, foglyait, rabszolgáit gladiátori vérengzésre kirendelje, mely mindenkor az egyik halálával kellett, hogy végződjön. Minden magánjog volt az úrnak és semmire a rabnak, a rabszolgának.

Azóta, mióta a mi Urunk, Jézus Krisztus fellépett a világ Táborhegyére, színelváltozást nyert a világ is... Azóta, mióta a Názáreti a gyengéket az erősek, a kicsiket a nagyok elé sorozta, mióta az a sokat gúnyolt és szidott, valótlanságokkal rágalmazott papság ezt a krisztusi tant világgá ültette és önvérével locsolgatva, kicsíráztatta a pogány lelkek között, azóta – és csakis azóta! – kezdett mássá lenni, más lenni a világ erkölcsi felfogása, a nő, a gazda, a szolga, az

ember, a jog, csak maga a jogrend, az állam maradt a régi, pogány. Ebben a régi világ pogány jogrendjében semmi igazság, semmi szeretet, semmi emberi – pláne krisztusi – nem volt. Mindent az „én” zsarnoki uralma, a kihasználás, szelleme uralt, a haszon, az érdek, az öncél... Bűnös és istentelen lelkület, gyilkos hajlamok ördögi kegyetlenség, állati természet hatja át a múltat egész a mi Urunk és Istenünk, Jézus Krisztus fellépéséig.

Mindhol a nemzeti „én”, a vérbeliség a mindenható. Sehol sem ismerik a nemzetközi „mi” szót, sehol az Isten lelkét, sehol az egyetemes testvériség fogalmát – Jézusig.

Mindhol csak a pogány lelkületű és embertársát állatnak, ellenségnek, tárgynak tekintő, emberi formát hordó, erősebb állat uralkodik... Mindhol csak vér, könny, veríték csordul... Mindhol csak jaj, panasz, sírás hallik... mindhol csak bűn sarjad – Jézusig! A pokolban van csak ilyen rendszer, ahol a nagyobb abszolút ura a kisebbnek; míg a mennyben „szabadok” – testvérek laknak, ahol az erősebb szolgál a gyengébbnek.

Ez a múlt jog- és államrendjének igazi tükré!... Az *én* uralma a *mi* felett...

S mind-mind az egy Istent imádó, vagy a fáraókat és császárokat istenítő nemzetektől le, le a bálványimádás lépcsőzetén egész a fétist imádó népekig, a vezérelv egy volt: az én. S ennek az énnak a jogán, illetve magánjogán szívtá egyik nemzet a másik nemzet, egyik ember a másik ember vérért, facsarta könnyét, hullatta verítékét addig... mindaddig... mindig, amíg meg nem jelent közöttük az a vértanúságra vállalkozó keresztény „csuhás”, aki lassan-lassan kapál-gatta... locsolgatta... nemesítette „véráldozatával” az erkölcsöt, a jogi és államrendi felfogást...

S miért volt mindez a pogányság? A világ bálványaiért, hiúságért és a testiségért, a semmi gyakorlati értékkel nem rendelkező bálványnak, az aranynak az imádásáért!

S amilyen szörnyű volt a régi világ minden állam- és jogrendje, épp oly szörnyű volt a mindenféle, emberi és állati véráldozatokat kívánó vallása is. És ez természetes is, mert hisz a vallás és jogrend egymásból folynak.

Pogány oltáraikon ember-, azaz rabszolgaáldozatokat mutattak be, hogy az áldozatok vérével, emberek, gyermekek ezerszámra való leölése által engeszteljék a világ akkori urát és istenüket, a – Sátánt. S ez így ment nem egy-két ezer éven át, hanem évezreken át, amennyit csak a történelem visszalát...

Később enyhült a vallás és embervér helyett állati vérrel engesztelték a vérszomjas pogány isteneket. S ez világszerte így volt. Vér... könny... veríték... Remény, vigasz, megváltás sehonnan sem ígérkezett. Csak egy szent ígéret lebegett a zsidóság felett, hogy eljön egyszer a Szabadító – azaz Messiás –, aki megszabadítja az ő népét, a világot, a zsidókat és pogányokat... Mitől?... Ettől a szörnyű világrendtől, melyben úgy az egyén, mint a nép lelke pusztul, – ettől a mások leölhetésétől, a mások kihasználhatóságig szabadkezet adó büntengertől, az akkori köz- és magánjogtól, a pogányság szellemétől... Megszabadítja azzal, hogy „*lerontja a Sátán munkáit*” és „*új eget és új földet*”, új jövőt tár az emberek elé, új utat nyit a léleknek – Istenig!

Hogy ezt a régi „proletárt”, azaz rabszolgát, kulit, gojt, páriát megölte a mindenható magánjoggal felruházott „jogtulajdonos”, avagy csak verte, kínoztá, azt az ő magánjoga volt, *de semmi köze nem volt ehhez a magánjoghoz a közjognak; az államnak, az erkölcsnek*. Ez a magánjog szent és *érinthetetlen* volt s ehhez a szent és *érinthetetlen* magánjoghoz nem nyúlhatott senki, csak jogtulajdonosa.

S ennek az érinthetetlen magánjognak semmi más hatalmi eredete nem volt, mint a pusztá fizikai erő, tekintet nélkül az elfogadhatatlan és forradalmi szellemű erkölcsi erőre, a morálra, a kereszténységre...

Minden a győzőé volt, illetve a ház fejéé, aki mindenhatóan uralkodott önkörében úgy, mint a felette álló császár, vagy uralkodó, aki – ha alattvalója nagyot vétett, vagy nem is vétett, csak épp nagyon vagyonos volt, – őt egész háznépével – feleségével, gyermekeivel, rokonaival, cselédjeivel s állataival együtt – kiirhatta, anélkül, hogy „közjogi méltóságának” indokolnia is kellett volna, hogy miért, csak megvádolni, hogy: „azért”. – Aztán a vád és ítélet egy volt... Megvolt az alap: a pogány lelkület, meg a fizikai erő... S mindez az akkori közjog és magánjog folyománya volt. Mindez az akkori világrend keretén belül történt, mindez az akkori „szentesített” szokásjogból, azaz jogrendből folyt... Folyt évezredek át az „igazság” leple, neve és örve alatt – Jézus Krisztusig. Mindaddig, amíg el nem jött, fel nem lépett a forradalminak mondott, a fennálló államrend ellen való „kereszténység”, a fennálló államrenddel szembehelyezkedő „krisztusi tan”, a nemzetközi és nemzetfeletti, mindeneket egy-vonalra helyező testvériség vallása, a – kereszténység.

S azóta ez a mások kihasználását megengedő „*bűnös magánjog*” egyre fogyott... azóta egyre fogy-fogy... s mire eljön az Istenországa, el is tűnik... mert oda – mint Jézus mondta – nem megy be semmi tisztátalan, mert ott nem marad meg semmi, csak az isteni – a mások kihasználása és elnyomása nélküli, önerején álló „bűntelen” – magánjog.

Láttuk tehát, hogy az ördögi magánjog a „mások erején”, míg az isteni „magánjog” – mint látni fogjuk – a „magunk erején” – való élet, ami épp úgy vonatkozik az egyénekre, mint a nemzetekre, fajokra és mindenkire! Kivétel nincs, mert Isten előtt csak egy van: az emberiség!

Minden további jogbölcseleti tétel és következtetés ezen az egy fogalmon fordul meg: emberiség – testvériség.

S amíg a régi világrendben nemcsak a más megélhetését, hanem a más életét is el lehetett venni, addig a mai „csökkentett magánjogrendben” – „már” és „még” csak, – hála érte Jézus Krisztus, illetve a keresztény szellem nagy térhódításának – a mások megélhetését lehet elorozni világszerte... De bízunk! A kereszténység még nem állt meg, sőt most provokálja újra való ébredését a keleten leselkedő modern pogány világrend...

A honfoglalások lélektana

Mielőtt erre a mélypontra térnénk, egy kis filozófiai, illetve teológiai bevezetőt kell előrebocsátani.

Isten kegyének *filozófiai kifejezője* – mint Jézus mondja – az *Igazság*; *etikai* kifejezője – mint Szent János apostol levele írja – a: *Szeretet*, gyakorlati, vagyis akarati kifejezője – úgy látni – a *törvény*, a közérdek, a „testvériség.”

Isten nem valami nagy – mint Kelet tanítja – passzivitás, hanem mint Jézus mondja – a végtelen aktivitás, vagyis az: „Élet”. Amely Élet, mint Igazság, Szeretet s Akarat – vagyis törvény – nyilvánul meg előttünk, úgy tárgyi kijelentésében, a természetben, mint szellemi kijelentésében, a Szentírásban.

Igazság, szeretet, törvény! Ennek a háromnak az összhangzata, ennek a háromnak uralomra juttatása az Istenországa, az üdvösség világa.

Akik akár Istent akarják szolgálni, akár az emberiséget akarják boldogítani, akár világmegoldást keresnek, ezeken a természeti és kegyelmi, illetve tárgyi és szellemi kijelentéseken át kell megoldást keresniök.

Az Istenszolgálat ennek a hármasságnak az érvényesítésében gyökerezik. Akik nem ebben szolgálnak, azok – ha aktívek, ha passzívek – az ördögöt, a pogány szellemet szolgálnak s vetik a konkolyt a hamisságot, gazságot, gyűlöletet, békétlenséget, szenvedést... s viszik a népet, a nemzeteket – „mint vak vezetők, vermek felé”...

Ennek a hármasságnak *első fogalma, az Igazság!* Az isteni igazság szelleme sosem az „én”, – hanem mindenkor és túlnyomóan a „mi” fogalma körül fordul meg. Azaz nem az én érdekem, hanem a mi érdekünk, nem a magánérdek, hanem a közérdek, nem a magánjog, hanem a közjog fogalmán.

Az ördögi, vagyis a pogány szellem az „én”, illetve az önzés körül fordul, Isten szelleme a „mi” körül. Az ördög a magán, Isten a közérdek sugalmazója.

Így vagyunk a *másik fogalommal is, a Szeretettel!* A pogány szellem tengelye az önszeretet, mely lassan tágulva Isten kegyelme és szent tana folytán Jézus óta kiterjedt az „én”-től kezdve a család, barát, rokon, ismerős, nemzet, faj fogalmain át – az emberiség fogalmáig, a „mi”-ig; s mindegyre halad az asszisi-féle még állatokat is átfogó és meghódító szeretet fogalmáig. Ez a szeretet mennél szűkebb, mennél inkább csak a magam gyermekeit, családját szereteti velem – még a mások kárára és terhére is, – addig az a szeretet annál inkább nem isteni, hanem ördögi, – azaz önszeretet: *a magam szeretése érdekközösségemen át!* Nagyobb körzetű egoizmus önzés, bűn: pogányság.

A szeretet, illetőleg isteni az önzetlen, az ördögi az önző szeretet.

A harmadik fogalom az akarat, illetve a törvény. Minden régi népnél a törvényt, mint Istentől eredőt tisztelték. Ma is, a törvények káoszában és halmazában, azt kell az értéksorozásnál szem előtt tartani, hogy az a törvény milyen eredetű? Embertől vagy istentől törvény-e? Az emberi törvények mindenkor az én kiváltságos jogait igyekeznek szolgálni, míg az Isten törvényei a köz egyetemes jogait, egyik az embert, a másik az emberiséget. Egyik az önérték, másik a közérdek bázisa és talpköve!

Az emberi törvényeket ismerjük. Tele van vele – szédülésig és megszállásig – a világ minden jogászának a feje...

Az Isten-törvények forrásai pedig a következők: A természetben látható világrend – és a Szentírásban kijelentett isteni szent akarat: a keresztény szellem. S ez az isteni akarat az igazi és egyedüli törvény! Nem a mai keresztény cégér alatt uralkodó pogány világrend szelleme ez, hanem az eljövendő Krisztus királyságának a szelleme, ahol a rang és pénz bálványozása helyére Isten szolgálása, Isten szent tanának a követése lép: a testvériség!

Ezeknek az Isten-törvényeknek a közelebbi tárgyalását később az Isten alkotmányán fogjuk befejezni.

Láttuk Isten lényének hármasságát: az igazság, szeretet és törvény vázát, – s ismerjük azok e világon összehasonlításának előfeltételeit is. Ezek azok a mércék, melyek a világ egyensúlyozásához kellenek, amelyek nélkül fél munkát végez az Egyház, Állam, Tudomány a legjobb akaratok mellett is.

Ebbe a mércébe tartozik az is, hogy nemcsak a magam, hanem a mások, – legyen az ember, család, nemzet, lét és élet – sőt még több: üdv érdekeit is eme mércék szerint mérlegeljem.

Ennek a legnagyobb kérdése a hazaszeretet, a nemzetszolgálat, az emberiség összehangosításának a kérdése: Isten végcélja.

Az Isten-törvény első tétele megadni – és megtartani – az emberiség „reánk eső részének” (legyen az család, nemzet, faj, világ, emberiség) létalapjait, azaz a megélhetését, otthonát, szükségleteit.

Mi ez az otthon, ez a – haza?...

Az otthon az a valami, ahol otthon van az ember, ahol se lelki, se testi veszélyben nincs, ahol megkapja létszükségleteit, élelmét és lakását, ahol családot alapíthat, ahol védve, óva, szeretve van, ahol – testvérei között áll.

A hazaszeretet ősfogalma tehát az otthoni közbiztonság és a családi közös megélhetés.

A haza fogalma egy tehát a szabadság, biztonság és megélhetés fogalmával. Ennek a hazának az elárulása, a családnak, a testvérnek, a fajnak, illetve azok közbiztonságának és megélhetésének az eladása, elárulása, vagyis a hazaárulás a család és nép elárulása néparulás volt!

Viszont a hazaszerzés mindezeknek a megszerzése volt.

Ha a haza eme megélhetési és nyugalmi kellékeket nem nyújtotta, akár éhínség, terméketlenség, vagy ellenséges törzsek háborgatása folytán, akkor a „nemzetség”, vagyis a törzs, a család felkerekedett és tovább ment új hazát keresni, azaz új közbiztonságot és kellő megélhetést nyújtó területet. Területet, mert a megélhetés akkoriban a területhez volt kötve. Azóta – ma – másként van.

Tehát a hazaszeretet tárgya, illetve lelke sohse a föld volt, hanem annak a helynek a család, a törzs vagy nemzetség megélhetését biztosító értéke, termékenységé s otthont adó nyugalma.

Ezt igazolja minden nemzet története, a népvándorlások sorozata s az egész *világtörténelem lélektana*. Maguk az ősmagyarok is mintegy hét hazát cserélve vándoroltak új hazát, békés és termő otthont keresve tovább, míg elérkeztek a Kárpátok medencéjébe.

Ha színeképére bontjuk a népvándorlásokat, láthatjuk *mindig a megélhetés volt az a valami indító ok, amelyért jobb reményében otthagyták a rosszabbat. Ezért a megélhetésért ragadtak fegyvert úgy külső ellenségeikkel, mint belső elnyomóikkal szemben minden nemzetek*.

S ma?... Ma is ezért a megélhetésért folyik a nemzetségek és osztályok új alakbani – nem területi, de jogrendi – „honfoglalása”... Új honfoglalás, mely nem fizikai, hanem gazdasági térhódításra tör, mely nem a máshol-ban, hanem a másként-ben keresi jövő megélhetését, otthonát, hazáját, biztonságát: érdekéit.

Amint az ősmagyarok is otthagyták a régi hegyet-völgyet a jobb megélhetésért, az új hazáért s mentek előre a békésebb jövő felé... akként kell a mai emberiségnek is megindulni – békésebb jövő... az Isten országa felé, de nem térben és időben, hanem erkölcsben, Isten szellemében, azaz: „igazságban, szeretetben, törvényben.”

Indulni kell, mert nem a test, hanem a lélek, nem a világa hanem az Isten, nem a haza, hanem a nép, nem az önérdek, hanem a közérdek hív, hajt előre – az új világ felé...

A hazaszeretet fogalma ma – mikor annyszor hallják és mégsem látják – ismeretlen. Olyan, mint az, akinek hallottuk a nevét, de nem láttuk őt... Híre van, de ő maga alig-alig látható...

Miért? – Íme lélektani okai.

Minden ember annyira fűződik valakihez vagy valamihez, amennyire ahhoz szellemi vagy anyagi, lelki vagy testi érdekei kapcsolják, ahol ellenben érdektelen, vagy pláne káros kapcsolódásai vannak, ott ellentétre váltódnak érzelmei és vonzás helyett taszítás, rokonszenv helyett ellenszenv támad. Ez a lélektani folyamat, amelyről maga az ember se tehet, ez lelke isteni természetének folyamánya.

Így vagyunk az államrenddel is. Valamiféle államrend okvetlenül kell, ez alól nem lehet kibújni.

Aki ezt tagadja, az tébolydába való. Itt csak az a fő, hogy az az államrend mennél inkább igazságos és közérdekű s mennél kevésbé igazságtalan és magánérdekű legyen. Mert az igazságos államrendért minden ember, – ha azt igazságtalan államrend akarná elhódítani – fegyvert ragadna önszántából is, mert abban az államrendben önmagát, családjá biztonságát látná védve. De viszont ha igazságtalan államrendet akarna „elrabolni” az igazság államrendje, senki se állna ellent, sőt – kézrejátشانá. Ezek ellen hiába minden védekezés, lélektani eredetűek, isteni természet folyományai, amit minden valamire való igaz embernek nem elgáncsolni, hanem elősegíteni kell.

A jövő, illetve a világ mai politikusainak tehát ezekre a lélektani örök törvényekre kell építeni, illetve átépíteni úgy az állami, mint a társadalmi „közbiztonságot”. Erre, amit igazságnak, szeretetnek, közérdeknek nevezünk.

Erre, a közbiztonságra, mert ma világszerte ilyen és erre a gazdasági-térhódításra törnek az osztályok, nemzetek, az egész emberiség.

S ha megnéztük, hogy mi áll ennek az isteni eredetű életjognak az útjába, azt látjuk, hogy nem a külföld, nem a világszerte uralkodó ezerféle kis és nagy Trianon, hanem a belső bajok, az Isten-törvénytől való kis és nagy, úgy egyéni, mint osztályi eltérések, mint pl. a nők isteni hivatásából, azaz otthonából való kilépése az igény után... a munkáskezeknek kiszorítása a gép által... az egyik embernek a másik ember általi félreszorítása álláshalmazással... a magántulajdon, illetve magánjog túlnövései a mamutvagyonokkal... azaz – mint később látni fogjuk – a tízparancsolatnak, a keresztény szellemek elpogányosulása ... az „én” érvényesülése a „mi” kárára...

Hogy most a hazát hazává telessük, azaz az otthont, megélhetést megadjuk, a társadalmat erkölcsi és anyagi egyensúlyba hozhassuk, céllá kell tenni a mindenki szükségletét megadó „közérdeket.” S új, belső hadjáratot, új alkotmányos hadműveletet kell indítanunk önmagunk között: a *szükségesséért a felesleges ellen* s akkor – minden magától egyensúlyozódik, mert az emberi lélek alaptermészete és leghőbb vágya a béke, a türelem, a harmónia, ha látja, hogy megvan a minimuma, a szükségese, ha látja, hogy nem állat, nem üzleti tárgya a pogány szellemnek, hanem az isteni mérték és törvény szerinti embertestvére nagynak és kicsinynek, szeretett és féltett alanya az egyháznak s államnak... De másként?!... Fény teremti az árnyat!...

Az igazán bölcs hazaszeretet és honvédelem tehát nemcsak abból áll, hogy a határokat védjem meg, noha kell az is, hanem abból is, hogy a benti határokat védjem, azaz ne engedjem, hogy egyik túlnőjön a másikon, egyik „elhódítsa” a másik megélhetési lehetőségét akár géppel, akár álláshalmazással, hogy egyik feleslegességei a másik szükségét idézzék elő, mert mindezek is a haza, a közbiztonság elleni betörések, rablóhadjáratok, mint pl. két állás egyiknek, míg a másiknak egy sincs... Hadjáratok ezek, melyet az új honfoglalásnak szabályozni kell, azaz: *megvédeni a mások megélhetésének határait a „hódító” nagyipar, a több-állás, a telhetetlenség ellen.*

S ezt a honfoglalást akarta és akarja az Isten: otthonná tenni a hazát... testvérré emelni a rab-szolgát... egyenjogúvá tenni az embert... mert mindenki – tekintet nélkül diplomára, rangra, pénzre – Isten szeretett és féltett gyermeke, az igazi kereszténység egyetlen és örök kincse: lélek!

Lelkek, akikért mindért vértzett. Az, akit még ma se ismernek, sőt félreismernek nagyok és kicsik, rangosak és rangtalanok, keresztények és zsidók, szabadok és rabszolgák – az eljövendő örök királyunk – a názáreti Jézus Krisztus! Kinek áldás, imádat, és dicsőség legyen mindörökkön örökké! – Ámen.

A mai világrendek

A mai „civilizált” világrendek épp úgy, mint az előbb tárgyalt régiek, még mindig nem a keresztény, hanem valamelyik, többnyire pogány római jogrend szelleme alatt állanak.

A nem polgáriasult, hanem a régi tradíciók alatt álló nemzetek pedig az ő régi pogány szokásaik alatt sínylenek ma is, ahová még nem hatolt be kellően a *némi enyhítést* mindenhova bevívó kereszténység.

India páriája, Kína kulija s a többi rabszolgája mind-mind állatsorban tartott, kitagadott ember, akikhez a præhistorikus korban épp úgy, mint ma, nem nyúlt le még senki, csak a kereszténység szent karja: Jézus Szent Szíve!

Gandhi most akar, kétezer évnyi késéssel átvenni valamit a keresztény szellemből, hogy fel-emelje „még a páriákat is”... De ez az akarás már nem buddhista, sem nem brahmin világrend és erkölcsstan, *hanem krisztusi, azaz keresztény szellem, keresztény „plagizálás.”* Ez már az a testvériség, amelyben a golgotai szent tanúságtétel óta egy mérték, egy rang, egy érték, azaz testvériség alá került a patrícius és a rabszolga, a mágnás és a munkás, a brahmin és a pária *elvileg és erkölcsileg*, csak jogilag, csak gyakorlatilag még nem... Miért? Mert útját állta mindenféle a keresztény világnézet megvalósításának a pogány, a római és mindenféle régi démoni jogrend és alkotmány. Annyira útját állja, hogy pl. Kína, Abesszínia és Arábia területén még ma is ötmillió rabszolga szenved és vár a kereszténységre... S annak dacára az európai vakság a kereszténység ellen harcol a szabadkőműves és egyéb maszk alá rejtett „had-sereggel.”

Oh logika! De félrevezetett téged az a tekintélybitorló tudás...

Öt millió rabszolga... Öt millió állatember és nincs a kereszténységen kívül senki, semmi, aki, vagy ami reményt ígérne legalább ennek a rabszolgagenerációnak... Sehol semmi, csak béklyó, lánc, rabság... Sehol egy fül, mely meghallja, sehol egy szív, mely vele dobbanjon a kereszténységen kívül...

De hisszük azonban, hogy ez az újjászületések szellemét árasztó huszadik század meghozza – vagy belepusztul – a kereszténység gyakorlati térhódítását úgy jogilag, mint alkotmányilag is, mert ezért jött Jézus Krisztus: lerontani a Sátán munkáját... Ezért: a pogány világrendnek keresztény világrendre való tökéletes átépítéséért, mert ez a megváltás örök és végső célja.

Ezért jött, nem pedig csak azért, hogy higgyünk Benne és imádkozzunk, aztán – hajrá! – vérezni, könnyezni, verítékezni millióknak egyért... egyekért...

Nem azért jött Ő, az *egyedüli Szent!!!* Nem a maga imádtatásáért, hanem hogy szolgáljon az embereknek s életét adja váltságul érettük! *Mivel az új világrend kimondásáért és megalapozásáért járó halálbüntetéssel! A golgotai pecséttel.*

S mégis mit látunk mind máig? Azt, hogy kétezer év alatt csak a felét, csak az elméleti sikert érte el a kereszténység! Igaz, hogy ez is nagy siker, ez is nagy diadal volt: megváltoztatni a pogány világnézetet keresztény világnézetre, de azért ez csak fél munka, a nehezebb most jön, a társadalom átépítése.

Most itt a sor, hogy a megváltozott, azaz keresztényiesülő pogány világnézetet kövesse a keresztény világrend.

S ennek a nagy pillanata a – huszadik század!

A mai világrend, akár a római, vagy moszkvai elveken épüljön is fel, sohasem az igazság, hanem részben az érdek, részben a szükség szülte „alkalmi”, azaz átmeneti világ- és jogrend. Azaz nem örökérvényűek, mert nem teljes, hanem csak rész-, azaz „osztály”-igazságokat

nyújtanak, amely igazság uralma alatt van, aki örül... s van, aki sír... A régi pogány szellem ez, csak más ül a bakon és más húzza az – igát... De húzni kell, húzzák is, mint régen – aránytalanul...

Vagyis a mai világrend épp oly távol áll az örök, azaz isteni világrendtől, mint a régiek. Javult valamit a helyzet, de még nincs kijavítva...

Hiába akarják elhitetni, hogy a mai világrend a lehetőséghez mértén igazságos... nem az, hanem csak – „jogrendes”...

Akik pedig azt akarják elhitetni a néppel, hogy ez a világrend Istentől van, Isten ellen lázítanak, mert a nép, látva, hogy ez az „Isten neve alatt csomagolt” világrend rossz, Isten ellen lázad. S ez lélektanilag érthető is. Ki ne lázadna a rossz okozója ellen, még ha Istennek neveznék is azt!?

Csakhogy! – s itt van elhallgatva a tévely – ez a világrend nem Isten világrendje, nem Istentől való, nem az Isten elgondolása, akarata és törvénye szerinti világrend, hanem a pogány szellemben épült sátáni világrend: a Sátán világa, az ördög uralma, a gyűlölködés, hamisság és érdek üzletköre... Ez az a világ, ahova azért jött alá az Úr Jézus, amint mondta is, hogy új eget és új földet teremtsen...

Ha tudná a nép, az a szegény, félrevezetett, árva munkás és testvértömegünk, hogy ez a világrend minden alkotmányával és jogrendjével, társadalmi szokásaival és mértékeivel az ördög műve, akkor, mint kábultságból ébredtek, Isten mellé, Isten testvéri tana mellé állnának s arra a rémesen vöröslő vörös zászlóra oda festenék Jézus Krisztus legszebb szimbólumát, a töviskoszorúval körülfogott, keresztre feszített Szent Szívet!!! A testvériség örök és szent szimbólumát: Jézus tanának, az áldozatot hozó szeretetnek a kifejezőjét!

Ha tudnák, hogy Isten azt akarja, hogy mint az állatvilágban, úgy az emberek között is minden ember testvér legyen, mint tódulna Jézus eme keresztes zászlaja alá az a nép, az a farkasok közé keveredett igazságkereső nép... De hát vagy nem merik, vagy nem akarják kibontani azt a zászlót, amelyiken Jézus igazi arca – az Ácsfia: a testvér ragyog.

Hogy a jogrendek nem igazságok, hanem csak jogrendek, igazolja az, hogy annyiszor és annyfélére változnak, ahányféle körülmény és érdek előáll az idők méhéből, amit igazol a jog és alkotmánytörténet örök „színjátéka”!!

Ha igazság volna, sohse változna, mert mi az igazság? Az a valami, amelyet még közakaratlan, közérdekből se lehet megváltoztatni! Mint pl. azt, hogy: kétszer kettő: négy, vagy, hogy „minden ember: testvér!”

Ezzel szemben azt látjuk, hogy a mai világ kétszer kettője hol három, hol öt, attól függ, kinek írják a számlát, – de sohse négy... Persze, hogy – múlandó.

A római jogrendre épült jogrendek a régi pogány szellem modern kiadása. Új színre festett régi uralom.

A moszkvai jogrend?... Ez is jogrend, akármilyen forrongó, alakuló, forradalmi ízű is még, csak ott az önzés és igazságtalanság másként van elcsomagolva, mint a világ többi nemzeteinél – vörösbe...

Ez a két jogrend, azaz uralkodó jogrend, mely ma világalomra pályázik, egyik kapitalizmus, másik kommunizmus cég alatt. Melyik nyeri el a bérletet, nem tudni még... Szerintem egyik se, hanem a harmadik!

Honnan sarjad a mai világ szelleme? A telhetetlenségből. Mi a célja? Telíteni a tehetetlenséget, tömni a feneketlen zsákot, szolgáltatni az erősebbeket a gyengébbekkel, nagyokat a kicsinyekkel, szóval – boltot csinálni családoknak családokkal, nemzeteknek nemzetekkel...

Bolt-bolt mindenfelé... Kint és bent... Bolt volt a világháború... bolt volt a békeszerződés... bolt a fegyverkezés... bolt a lefegyverkezés... üzlet a hazugság... üzlet az igazság, csak kinek sikerül, kinek nem... Attól függ, melyik a hatalmasabb trianonizálni...

Ezzel szemben a Szentírás jogrendje sem nem fehér, sem nem vörös, sem nem kapitalista, sem nem kommunista, hanem a spektrum színeiből kimaradt ultra szín. Miért?

Mert sem a római, sem a moszkvai nem képes, nem is hivatott az emberiség boldogítására. *Mindkettő átfesti, megöli az embert, egyik a magánérdek, másik a közérdek „érdekében”.*

A mai római jogrendre épült világrend azzal, hogy a tömegek lelki és testi „szabadonbocsátásával” *állati* sorba engedi, sőt süllyeszti az embert... nekieresztve egyiket a másiknak és mindeniket vágyainak – útjelző nélkül a „szabad vallás, irodalom, üzlet stb. – gyakorlásának tébolya alatt”.

A moszkvai jogrend azzal, hogy a lélek – erkölcs és világnézete, azaz hite – megrontásával, elnyomásával, az egyéniség elskatulyázásával állat helyett „*gép-emberré*”, géppé és központból mozgatandó bábbá teszi az embert.

Látjuk tehát, hogy egyik se hagyja meg – sem az ókori, sem az újkori – Istentől nyert szabadságában és Isten felé vezető útján az embert, hanem mindkettő – mint évezredek előtt – elkötőfékezi rabszolgának... csak a név más, nem kuli, nem goj, nem pária, hanem – proletár...

S miért? Mert nem ismerik az isteni tervet. Nem tudom elhinni, hogy bárki is rosszat akarna! Nem. Ezt képtelenség hinni s hazugság állítani. Jót akarnak, csak nem ismerik, nem tudják, mi a jó, mint Pilátus nem tudta: mi az igazság.

De itt a felelet ideje, Jézus szava:

„Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet”

„Aki engem követ, nem jár sötétségben.”

Elkötőfékezik rabszolgának... pedig! – mindannyian és egyformán Istentől szabadságra és „önkormányzatra” teremtet, szellemi és egyéni életre hivatott emberek vagyunk, kiket sem elhanyagolni, sem kihasználni, sem állattá, sem géppé tenni – bűnből sarjadó bűnhődés nélkül – nem lehet. Mindkettő törvénytelen, mindkettő természetellenes művelet, amit nem tűr el az Istentől eredő természet, a psziché, a lélek. S ezzel a természeti, illetve lelki törvényekkel szembeállni – bukás. Bukás, mert az emberi természet, a gondolkozással járó öntudatosság előbb-utóbb kitör úgy az állati, mint a gépi vonalból istentől örökségéért: emberi mivoltáért, a szabad akarataért, mert ez természete, mert ez lelki ösztöne, ez az isteni élet alapja.

S eme törekvésében minden bölcs államiságnak segíteni kell úgy az embert, mint az emberiséget, mert a legutolsóban épp úgy benne van az isteni természetre való hajlam és hivatottság, a bölcsesség lelke, a jóság szeretete, nemesért való lelkesülés, az igazságért való küzdés, a szépért való rajongás, – mint a világ legelsőiben: írókban, művészekben, tudósokban.

Mert mindenki Isten lelke lakozik! Minden ember Isten lelkével telített akkumulátor, csak ki kell bontani és odaállítani az édenből kitevedt sivatagba barangoló ember elé – világítani!!!

Amint a test egyformán nemződik, szülődik, halódik, úgy a lélek is egyformán „feltámasztható” Isten igéjével: amely Jézus tanában ragyogó, örök igazság, a testvériség – csak el kell kezdeni, *mert a lelket, az ösztönt, a megsejtő erőt nem az iskola adja, – hanem Isten lelke.*

S ezt az igazság, szépség és jóság összhangosítására hivatott lelket akár állattá, akár géppé süllyeszteni a lélek, azaz „Szentlélek” elleni égbekiáltó bűn, Isten örök terve elleni merénylet, amely nem bocsátatik meg sem a földön, sem az égben, – mondotta a testté lett Ige!

Merénylet, amelyért előbb-utóbb, ha jóvá nem tesszük, meg kell bűnhődni ezektől az állattá és géppé sülyesztett teremtményektől...

Mert isteni rend, hogy a bűnt nyomon követi a – bűnhődés, ha elejét nem vesszük – jóvátétellel.

A mai világkrízis alapokai

Már-már mindenki látja, hogy a mai jogrend végelgyengülésben szenved, mert egyetlen igazságszerető ember sem védi, egy sem kívánja ezt a száraz, szív nélküli jogrendet. Ami kis lélektani: pszichikai erő még látszik benne, az csak a „rendeleteknek” nevezett injekciók hatása...

Jogrend és igazság. – Még soha, sehol annyi öntudatossággal nem állt szembe ez a két ellenség, mint ma, az öntudatosuló huszadik században.

Halálküzdelemre készülnek. Egyik mint pogány gladiátor, a másik mint keresztény mártír áll a porondon.

Melyik fog győzni, a pogányság vagy a kereszténység, a sátán világrendje vagy Jézus Krisztusé, a Jog-e – vagy az Igazság?...

S mi az oka ennek a világrendpusztulásnak?

Nem a zsidó, nem a kommunista, nem a szocialista, nem a nép, nem az úr, nem az „ember” – hanem maga a világrend, maga a pogány szellem, az igazságtalanság. Ez a pogány szokásokból kialakult „szentesített szokásjog” a jogrend.

Itt a hiba alapoka s nem másban. Miért? Mert nem ismerik az Isten útjait feltáró térképet, a Szentírást, hanem csak – mint az Úr mondta – az emberek írásait...

S mit teszünk mi?...

– Hirdetjük az Isten ígését s íme épp azzal veszítettük el a tömegeket, hogy hirdettük a szegénységet és éltük a gazdagságot...

Beszélünk a bűnről, de mi túl vagyunk falva...

Tagadhatatlan, hogy a világ egyensúlya megbomlott. Miért? Mert ráeszmélt a világ, hogy a nagyobb kijátssza a kisebbet, a hatalmasabb elnyomja a gyengébbet s ha idejekorán „szellemet s lelket nem cserélünk”, elsüllyed minden: kultúra, vallás, magánjog, rang, pénz, – minden! – a világkatasztrófát s nemzetgyilkolásokat hozó tudományunkkal egyben.

Az utolsó ítélet korához érkezett a pogány jogrend! Megítéli Isten jogtulajdonosaival együtt!

Megítéli, ezt ítéli, mert ebben van a hiba. Mert ez a világrend nem az Isten rendje szerinti, nem az igazság, hanem az érdekeltség világrendje...

S ha fel nem eszmélünk oda adni a filléreket, hogy megmaradjanak a pengők – szétosztani a kalácsot, hogy megmaradjon a kenyér, akkor – ezt a világrendet kenyerezéssel és kalácsostul eltörli az Isten, az isteni terv, a jövő világrendje...

Igen, itt a hiba gyökere ebben a pogány szellemű világrendben, amelyben ki lehet játszani, ki lehet használni a másikat, mégpedig a „gyengébb” embert; amelyben nem az erősebbnek kell szolgálni a gyengébbet, hanem fordítva: a gyengébbnek az erősebbet – holott úgy a természet, mint az isteni világrend ellenkezőt mutat s kíván az anyaság szent példájában.

Ebben a világrendben van a hiba, amely teret engedett a bűnös és pogány lelki eledeleknek, a sátáni irodalomnak, a torz művészetnek s az önző osztálypolitikának az egész világon. Ebben a világrendben, amely az embereket magnuszokra és plebejuszokra osztja, mely nem a lelket és az egyéniséget, azaz nem az embert, hanem a pénzt, származást vagy a pusztá tudást, a diplomát nézte. Ebben a hiba, amelyet önmagunk megcsalattatására, – pogány volta dacára is, mint báránybőrbe bujtatott farkast, – elhitettünk keresztény világnak.... holott ezen a világon még egy napig sem volt keresztény világrend, sem keresztény jogrend, sem keresztény politika, hanem még mindig és mindenütt csak a régi különféle pogány világrendek és jogrendek uralkodtak és uralkodnak ma is, mert Isten törvényeit és céljait nemcsak nem ismerő, de nem is kereső emberek állanak az éleken.

Az a pogány világrend, amely ellen valamikor vértanúságot szenvedett a kereszténység: nem lázadással, hanem erkölcsi ellenállással, testvéri közösséggel és eme testvéri szent közösség kigyakorlásával!

Az a pogányság a hibás, amellyel a mai kereszténység már megalkudott, amelynek munkásává állt Nagy Konstantin óta – hallgatni...

Hol az a régi nemes, Istenországáért küzdő, áldozatokat hirdető és hozó kereszténység? Hol?... A farkasok között.

Keresztény tanok, keresztény tanítások hangzanak kétezer év óta, de a kormányok kerekeit pogány markok fogták... pogány célok vezérelték mindhol... –

Volt keresztény dallam, de pogány táncot róttak rája...

Volt és van egy nagy elméleti kereszténység, de a gyakorlati világa – pogány világrend.

Minden meg lett adva az Egyház részéről, ami jó és minden el lett sikkasztva a világ részéről...

Van kereszténység, de a pogányság uralma alatt.

S minden bajnak az alapoka a következőkben rejlik:

- a) a lélek elhanyagolásában,
- b) a test elhanyagolásában,
- c) a törvények és jogok egyenlőtlenségében,
- d) a rang és pénz túlnövéseben és céllá levésében.

Egy szóval kifejezve az egészet, a pogány világnézetben és a pogány világrendben. S ez ellen nincs más orvosság, se ágyú, se törvény, csak és egyedül Krisztus világrendje: az Isten törvénye!

A fenti négy pontot illetőleg lássuk azokat egyenként

a) *A lélek elhanyagolásának* egyik legnagyobb tünete, hogy a bizalom helyett a bizalmatlanság ül – s nem ok nélkül! – a lelkeken... Miért? Mert nem az Isten emberei, hanem a „vámszedők” ülnek a világ átjáróinál, akik, mint Jézus mondta, megméri a szűnyogot, de elnyelik a tevét, megdézsmálnak mindent, amit lehet, lelket... testet... életerőket...

S el van hanyagolva a hit öntudatosítása. Tanítjuk, hogy mit kell hinni, mik a hit vezérelvei, de mi más elvek szerint igazodunk... S ha hiszünk is tán az Istenben, de többnyire a mammonnak szolgálunk – pénznek, rangnak áldozunk, illetve ezeknek és ezekért áldozzuk fel időnket, erőnket, lelkünket... S az ilyen hit pedig csak olyan, mint az útszélre, kövek és tövisek közé esett mag, – elkapkodják a madarak, elfojtják a világ és test kívánságai és nem terem – semmit.

Már pedig ha nincsen példaadó és meggyőződéses hit, akkor logikus, hogy csakis „önző és érzéki” életet éljek, mert mi mást nyújthat e világ mindene, mint testi életet, hiúságot és bűnt. Mert a türelemnek és lemondásnak csak akkor van lélektani alapja, ha meggyőződésesen hiszem, hogy ez a földi élete csak átmeneti élet, melynek célja igaz emberré alakítani magamat a gazemberek között, jóvá lenni a rosszak között, nemessé tisztulni a nemtelenek között, kereszténnyé a pogányok között az örök Minta, a Jézus Krisztus vonalai és lelki idomai szerint és után, hogy aztán, mint újjáalakult és kinemesedett ember, mint Szent Péter levele írja, „méltónak találtassam az Isten országábani befogadásra”.

De akinek mindez nem meggyőződéses hitéből fakad, hogyan hinne az Krisztus helyett az Antikrisztusnak, hogyan hanyagolná el a lelkieket a testiekért, az örökkévalókat a mulandókért, a holnapot a máért, a jövőt a jelenért... Hogyan... Mikor nem láttatjuk tovább a mánál, a testnél, az élvnél, pénznél, rangnál, a világ bálványainál...

Ezek hozták ránk a pogány gyümölcsöket, a pogány sorsot, a könnyet, vért, verítéket...

Hiba, hogy nincs felnyitva a lélek szeme, csak a testé... Hiba, hogy nincs kellő cél és céltudatos lélek, se kellő világnézet. Minden a közgazdaság, mintha épp csak gyomorból és bélből állna az ember... Minden a technika, mintha a géptől várhatnánk a boldogságot, mikor látjuk, hogy több bajt és szenvedést hozott a munkanélküliekre, mint tiszta örömet a géptulajdonosokra...

Hitet és világnézetet, mert másként ez a minden vonalon csak rang-pénz-nőimádó, testiekért futó félelme a ma embere és világa elpusztul.

Mert egyedül a *józan hit* adja meg az embernek a világnézeti irányt és a világnézet fejleszti ki az – egyéniséget.

Új hitnevelést, igazít, mely nemcsak tanít, de „példát is áll”, nemcsak hirdeti, de követi is azokat a krisztusi elveket, melyekre később rátérünk, a testvériségét!

S új tant – a szív tanát az iskolákba! Szív, jellem, becsület, illem, egyéniség! Ma alig tudják, mi ez, minek ez, mikor a cél minél többet, minél gyorsabban, minél könnyebben... még ha szív, jellem, becsület, – ha lélek árán is...

Összhangba a tant és a példát: ez Krisztus szelleme.

Itt a hiba, hogy elmélet annyi van, hogy a fejünkbe se fér, szívünk pedig – hacsak önző és hiú vágyakkal nincs tele – csak úgy kong az ürességtől...

Pedig a *kereszténység Szívet állított a világ központjába: Jézus Szent Szívét!* Azt a Szívet, amely tud áldozatot hozni, lemondani, vértanúságra, golgotára menni másokért – az emberiségért!

Azt a Szívet, amelynek uralomra jutása nélkül nem lehet sem egyéni, sem nemzeti, sem családi, sem társadalmi, sem emberi boldogság, mert ez a Szív a „Szeretet” szíve, a Szeretet pedig Isten lényege! Már pedig a boldogság, az öröm, az üdv nem más, mint a szétsugárzott Szeretet visszhangja!

b) *A test elhanyagolását* illetőleg szörnyű az a lehetetlenség, amely ma uralkodik egész világon.

Íme: munka nincs, koldulni nem lehet, lopni nem szabad, de enni?... Enni kell!... Kell, kell és mégis – nem lehet...

Az emberi erőknél, a lélek erőinek erőnfelüli kísértése ez. Ide illik az Úr szent szava: Jóllehet a lélek kész, de a test erőtlensége... erőtlensége és enni akar... Akar... és akar... S ha ellenáll a lélek – félrelöki... eltapossa és megy enni... lopni... rabolni... lázadni... mert viszi az éhség... a vágy... a test...

Ez az emberiség évezredek óta folyó tragédiája; ez, hogy jóllehet a lélek kész, de a test – erőtlensége...

Ó bölcs, igaz és szent Jézusom! Itt hódolok Előtted imádatommal, itt a Te örök igazságaid fénytengerében.

Éhezni akkor, amikor mások eltékozolhatatlan jövedelmekkel rendelkeznek.

Szenvedni akkor, amikor mások olyan boldogok.

Nélkülözni akkor, amikor minden van bőven: kenyér, ruha, lakás, fűtő, csak lélek nincs, keresztény lélek, keresztény világrend, Jézus Szent Szíve, amely megossza, felkínálja, odaadja... csak ez nincs, JÉZUS SZENT SZÍVE köztünk, bennünk...

Képzeljük csak el munka- és megélhetés nélküli bizonytalanságban várni a holnapot, a holnapután, a napot, a hetet, a hónapot... akkor, amikor másoknak két-három állása, mindene van, csak esze és szíve, belátása és szeretete nincs!

Képzeljük csak el ezt a drámát más szereposztásban.

Képzeljük csak el s belátjuk, hogy a „nincs” elszorvasztja a legszebb lelket is, kisorsvaszt onnan minden nemes érzést, igazságos gondolatot s helyére lép a vörös bacillus... S miért? Mert jóllehet a lélek kész, de a test – ez a falánk test – erőtlensége...

Szívet hát a közéletbe, de nem a ti álszíveteket, mely csak egy kis feleslegeset akar odavetni, hanem Jézus szívét, mely még a szükségset is oda tudja adni, ha a „megszükségesebb” kívánja...

Szívet mindenhol és mindenkitől. Nemcsak a nagytól, nemcsak a hitbizományoktól nemcsak fent, de lent is, a középvonalon is, mindenhol...

Szívet, mely megelégszik középvonalú életlehetőséggel mindaddig, amíg másnak az alsóvonalú sincs meg!

Szívet, amely nemcsak kapni, de adni is szeret, sőt amely boldogabb, ha adhat, mintha kaphat...

Szívet, Jézus Szent Szívét, mert másként hiába kész a lélek, rákhozza a test Krisztus Szent Szíve helyett az Antikrisztus szívét s akkor – jaj mindörökké...

Lássuk csak ezeket a testet gyötrő és munkátlanságokat szülő „közokokat”.

Gép, nő, álláshalmozás.

A gépek kiszorították a munkásokat, hogy száz és száz munkanélküli keserve árán vigadozhasson a gép tulajdonosa...

A nők elhagyták otthoni hivatásukat, hogy a világban kiszorítsák a férfiakat a munka területéről...

Álláshalmozással elfoglalják mások munkahelyét; túlórázással több ember alkalmazhatását; mamutfizetéssel mások kis jövedelmét.

Benne van ebben a három pontban a pogány szellem, benne van a világkrízis, ami semmi más, mint a munkanélküliség. Benne van ebben a három pontban mindennek megoldása is, csak Szív kellene ide, Jézus Szíve!

Gép, nő és álláshalmozás.

Miért?

Mert kevés a kenyér, kalács is kell!

Miért?

Mert szabadra engedhetők a testi igények és telhetetlenek...

Miért?

Mert a lelki igényeket elfojtotta, kiirtotta, ismeretlenítette a – test... a világ... a korszellem...

Miért?

Mert Isten írásai helyett az emberek írásaival foglalkoztok lent, fent – mulandókért...

Miért?

Mert a lélek sejtelvei helyett a test vágyaira figyeltek!

Miért?

Mert ál-hitetek van! Ál-keresztények vagytok és képmutatók fent – lent.

c) *A törvények és jogok egyenlőtlenségét* illetőleg annyit kellene mondanom, hogy arra külön kötet kéne. De mégis egy-két vonalat a világ torzságairól...

Törvény, jog, állam, minden arra van, hogy mennél igazságosabban ossza meg úgy a terheket, mint az előnyöket. Megosztani a munkát és megosztani a jövedelmet. Így van ma is – felelik –, csak hogy ez a megosztás nem az isteni, hanem az ördögi mérce, a pogány jogrend szerint van s itt a hiba, a bűn, a baj... Itt a baj, hogy a jog fogalma alatt eltűnik az igazság s *Isten rendje helyett mértékké válik a rang, diploma, származás és seholy a – szükséglet. Pedig az isteni rend mértékei nem azok, hanem ez: a szükség.*

Ebben rejlik a törvények és jogok világszerte való igazságtalansága, hogy míg egyiknek a szükséges sincs meg, addig a másinak tékozlásra való feleslegei vannak s miért? Mert még ma is a pogány jogrend a világ jogi alapzata.

A jogok egyenlőtlenségére pedig csak egyet: Ha az államoknak joguk van hadba állítani és életét, vérének kívánni a népnek, akkor kötelessége is volna, hogy abba a véráldozatokat kívánó államrendbe bele is szólhasson nyílt, őszinte s lelkéből fakadó szavazati, még pedig titkos szavazati joggal mindaz, akitől áldozatokat kíván a köz! Aki venni akar, annak adni is kell, ez az igazság, ha mindjárt furcsa is...

Jogot, mert ma már nem rabszolgák hadából, hanem keresztény testvérekből áll a világ, ez a világ, melynek egyetlen ura és egyedüli igaz törvényadója: a názáreti Jézus Krisztus!

d) *A rangot és pénzt* illetőleg abban látom a hibát, hogy az a kettő ma nem eszköz, hanem cél.

Akár hogy, – még ha pénzért veszem is – a fő, hogy rangom legyen...

Akármin, még ha a más árán, bűnön át is, de pénzhez jussak...

Ez a két motívum hatja át a világ mai embereit.

S aztán ha megszerzi az egyiket, kívánja a másikat is és ha mindkettő megvan, akkor kezdődik a versenyfutás még feljebb, még előbbre a többért, a sokért, a mindenért... És míg futnak, tülekednek, marakodnak – elfelejtenek élni. Élni és élvezni az Isten remekeit, a világ szépségeit, a lélek örömeit... Elfelejtenek mindent, csak falnak – emésztene és újra kezdik... újra s újra a bálványoknak való önfeláldozást...

Pénz?... Ez olyan átok, melyből annál több igény nő ki, mennél több van belőle. Ennek nem lehet határt vonni, mert a pénzzel egyenes arányban nő az igény is s hozzá még – ez a katasztrofális – csakis testi és világi igények. Testi és világi, hogy elbuktassák a lelket, elfojtsák a lelki igényeket.

Céllá tenni tehát: szellemi vakság. Ami örömet nyújthat is evés, ivás, szerelem, az csak testi, mely örömek túlhajtása keservesen fizet – betegséggel.

Ha pedig a pénzt nem testi, hanem mint hiúságunkat szolgáló eszközt tekintjük, akkor ne fedjük veszélyét se: elmebajt hoz, amit köznyelven önhittségnek, önteltségnek, önimádásnak neveznek, akiknek feje felett mindig ott látjuk a bohócsipkát is...

Bolondnak megfelel, de józanabbnak – nem!

Ami pedig a pénz gazdasági megvilágítását illeti, a következőket látjuk:

Nincs pénz, mondják, illetve hazudják. Ez nem igaz. Hogy nincs búza, bor, vagy gyümölcs, *mert nem termett*, ez hihető. De a pénz van, ez mindig van, mert *a pénz nem terem, hanem van!* Ki se fogy, mert újat nyomnak helyébe. Örökéletű a – földön!

Itt csak *az a főkérdés, hogy hol van a pénz, mert vanni – van?! A forgalomban-e, mint hivatása hozná, avagy a „ládafiában”...*

S a világ bajának az egyik nagy oka, hogy ez a valami – dacára annak, hogy van – még sincs. Olyan „valami”, ami – „nincs”.

Az élelmiszereket illetőleg pedig nemcsak hogy nincs *ínség*, hanem épp *bőség* van világszerre. És ilyen bő termés dacára fennálló szükség mellett ne a népet vádoljuk „bűneiért”, hanem azt és azokat, akik nem akarják megnyitni magtáraikat, hanem inkább elégetik az élelmiszereket.

A diplomát illetőleg tán még nagyobb a baj. Ez az a legkönnyebb ösvény, amin ranghoz lehet jutni a politikán kívül... Ranghoz is, pénzhez is... Van is tülekedés, hogy az ember józansága majd megáll a láttán...

Pedig...

Csak azt látjuk, hogy diploma se csinál más embert, csak legfeljebb okosabb a maga mesterségében, akármilyen fakultású is, de csak okosabb és nem emberebb...

Már pedig az a száraz ész és a tudás (azaz a világnak ismerete) bölcsesség (vagyis az isteni dolgok ismerete) nélkül se az egyénnek, se a köznek nem használt soha.

Ha látnánk, hogy a diplomák és tudományok a világ előnyére lennének, megszavaznánk nekik azt a kiváltságosságot, amit igényelnek, de! – ehelyett azt láttuk, hogy mennél több lett a tudós, a diplomás, az „okos” ember, annál inkább kihasználtató, árvább, lenézettebb lett a nép és vallástalanabb a – világ. A világ történelmi eseményei arcul verték a tudás és diploma minden tekintélyét.

Ráeszméltunk, hogy a diploma nem embert, csak tudóst, azaz tanult iparost nevel. Az embert a lélek, az élet, vagy az anyától örökölt „örökség” adja! A karakter, a lélek nem az iskolából nő ki, hanem az életből. Az iskola inkább csak lefaragja benne azt, ami egyéni, az illem és szabály ollóival, hogy átlaggá tegye még a kiválót is.

Olaszország újjászületéséhez Mussolini, Németországéhoz Hitler kellett.

Régen is így volt, a pogányság felrázásához Ácsfia és halászkok kellettek, nem pedig az akkori vagy a mai írástudók és farizeusok...

A mai világ felrázásához is valami – Ácsfia kell újra, valami Krisztus lelkét hordozó diploma nélküli vadember, akit nem tett tönkre még az illem, érdek, előrelátás, aki még nem látja a világ ígéreteit, csak a nép baját, jaját, keresztyét és az – igazságot.

Mit ér hát a diploma? Annyit, amit az iparigazolvány; amennyi a megélhetéshez kell. Aki többre becsüli – beteg... Meg van mérgezve a lelke tévtanokkal... bolond – világnézetekkel...

Az igazi érték az egyéniség, a lélek, az ember. Mert az ember nem annyit ér, amennyi vagy amilyen a diplomája, hanem annyit, amennyi benne az isteni rész: a lélek. A többi csak világi maszk, eltakarni a lélek igazi színeit.

Ami pedig a tudomány, diploma és rang gyakorlati oldalát illeti, még szomorúbb a kép. Amíg a rang legtöbbször az önteltség és önimádás felé irányítja a lelket – mert vajon ki ne hinné többnek magát esetleges Nulla volta mellett is a Semminél!? –, addig a tudomány balösvényre terelve az emberiséget, elvezette sok hű-hó, dobszó, handa-banda és hangszóró mellett az – aranyborjú elé – hódolatra... Csak épp Mózes hiányzik, aki a Tízparancsolatot a „néphez” vágja újra!

Kiálltak a világ közepére – kézzesebnyi diplomával és országhatárokon is túlhangzó hanggal –, hogy a tudomány így, meg úgy, tudja az utat és – félrenyomva a hitet, elkezdtek vezetni ezt a birkabizalmú emberiséget lefelé... le, le a test lábanyomain a testiség, bűn és hitetlenség felé... És ma:

„A tudományok fénykorába’
Mindenki szenved, mindenki árva.
Tombol a test és szolga a lélek, –
Állati lett az emberi élet.”

Árva és állati, mert eltűnt a hit s az igazi tudománynak a delejtűjét se fedezte fel még az emberiség, hát még az – irányt...

Lelket, illetve hitet hát a világ központjába – a tudományok csarnokaiba! – mert nem vált be az ész, a tudás, a diploma, sőt ráfizettünk, mert még azt is elvette, ami volt – pokoli gépe fejében –, a munkát és a velejáró társadalmi összhangot...

Rang lett a diploma, de nincs benne köszönet. Szétfalazta az: emberiséget, felemésztette a keresztény testvériség fogalmát és lényegét!!! S ma, mint a régi pogány korban, testvérek helyett „áthághatatlan” kasztokkal van széttagolva a világ, úgy, mint – pogányéknál...

Itt, itt a hiba a keresztény szellem, a keresztény lélek elgáncsolásában, visszaszorításában, a rang, pénz világuralmában!

Dehát ezek ellen megmozdulni ma – kommunizmust jelentene az érdekeltségek szemében.

Mit kéne hát tenni?

Át kell építeni a világot hamar és egészen keresztény alapra.

Meg kell teremteni a világegyensúlyt, mert úgy félrebillen, hogy maga alá temet mindent, még a gázságot is...

Igaz embert az élre, mert száz huncut se teszi ki egy igaz: embert!

Igaz embert, akinek nemcsak jog-, de igazságérzéke is van: Isten embereit.

Olyanok álljanak az élre, akik félig a népé, félig az Istenéi és nem önmagukéi!

Átépíteni, mert másként nem a nép lesz bűnös, még ha tagad sem, hanem azok, akik megbotránkoztatták... mert nem a bárányok felelnek a nyájért, hanem a pásztorok...

Írástudók és farizeusok!

„Kik Mózes székében ülve mondjátok, de nem teszitek” – tegyetek végre!...

Tegyetek végre valamit a keresztény világrend felépítésében, a pogány világrend átépítésében, mert másként: elközelgett a Sátán országa is, – és mindannyian elvesztek, ha... meg nem tértek a ti bűneitekből!...

Kiáltó szó a pusztában

Léket kapott a kor hajója és süllyed... süllyed... süllyedünk!... hangzik a vészjel, csak még nem hallják az – utasok...

Süllyedünk. Eltűnt a bizalom, megromlott a közerkölcs, torz a művészet, frivol az irodalom, szemtelen a nő, hitetlen a tömeg, múlandó a házasság, – kihagy a szív – kimarad a gyermek, – szabad az erkölcs, dicsőség a szerelem... s minden, de minden, – ami még eddig szent s vezérfogalom volt – sorvad... s míg vele sorvad, vele fásul a lélek, addig a kor hajója süllyed... süllyed... süllyedünk...

Jézus, – a be nem fogadott Szent, – visszavonulóban van s helyette más kéz nyúlik a világ fölé... az antikrisztus keze... mialatt a jövő ködén áttetsződik, áthallódik a fehér Faust szava:

Az antikrisztus bevonulása
Folyik ez önző, hiú világba,
S ő vonul egyre, vad zajjal, hallom,
S szelleme árad egész világon
A könyvből, lapból, színpadról szerte
A költő, festő, a szobrász lelke
Mind neki szolgál, – a dal, a zene,
Minden, mi árthat, az ő fegyvere
S mindhonnán ő szól, üvölt, dalol...
– S amíg a Másik ki tudja hol,
Magára hagyottan, elfeledten,
Kikacagottan, újrafeszítetten,
Némán tekint le, vár, néz, figyel,
Addig a bűnös mindeneken
Tért nyerve jön... jön mindközelebb,
Mert a világ vak, gonosz, süket...

Jön-jön!... Haditerve: lazítani és lázítani. Meglazítani az erkölcsöt, megrontani az ízlést, kifícamítani a logikát, görbére rajzolni az egyenest, elültetni a közönyt, felébreszteni a bizalmatlanságot, forradalmasítani a munkanélküliséggel s akkor lázítani, hogy – úrrá lehessen a káosz felett – ígéretekkkel...

Az emberiség, rokon és barát, ismeretlenül áll egymás mellett. Senki se tudja a másikról, mi forr, mi szunnyad, mi ébred ma, vagy mi ébred holnap benne, mi fogant meg ma, vagy tegnap a lelke mélyén, mire figyel, merre indul a logikája, merre dül világnézete, hova igazodik a – lelke...

Annyi tan, ígéret, annyi szofizma, annyi hamis szín s mind-mind rossz...

Dörgő akkordok járkák végig a világot, kenyeret, jogot és mindent ígérnek a – testnek...

S az ember, a tömeg, a lelkéről megfélemedezett, vagy lelkére fel sem ébredt emberiség megelégszik bután a testi ígérettel... Mit tudja ez, rég elfeledte már kétezer év alatt, hogy:

Nemcsak kenyérrel él az ember hanem Isten minden ígéjével – tanával! – amely az Ő szájából – s nem az emberek írásából származik.

Mit tud ez az elhanyagolt s magárahagyatott emberiség arról, ami nem hiúság vagy nem testiség... ami lélek... ige... Isten...

Az arcokon maszk van, a némaság maszkja s míg belül a gondolatok és elvek dekorációi mögött az „igazság” hangján susog, beszél, lázít az – antikrisztus, addig apró, de robbantó gondolatokat rak a türelmes emberiség lelke mélyére is... Kicsi vörös lángocskákat gyújt az éjszakában s hívja, csalja az igazságot szomjazó embert a pokol ígéreteivel – étellel, itallal, szerelemmel – alább, alább, a mélységek felé...

Süllyedünk!... A vörös tenger árja csapkodja a társadalom utolsó küzdelmeit vívó, bűnnel rakott hajóját...

Írástudósok és farizeusok! Tudósok és papok! Tudjátok-e, hogy nemcsak a test, de a lélek is veszélyben van?...

Érzitek-e, hogy új misszió kellene, új apostolok, új halászok, új tanítómesterek! Újak, akik nem magukhoz várják, hanem utána mennek az elveszett bárányoknak – keresni őket, akik házankint és egyénenkint keresik fel az elveszett, eltévedt juhokat, azokat, akiket a nyomor, szükség és igazságtalanság korbácsütései űztek ki az akol egykor meghitt melegéből a farkasok közé...

Írástudók és farizeusok! Látjátok-e, hogy süllyedünk? Avagy eltakarta „tudósságotok” elől a mélyet a magasság... a nyomort a jólét fátyola?...

Vigyázzatok, mert már – tizenkét óra...

Új nap, új világrend hajnala... csak az a kérdés, csak azt nem látni még – ki építi meg... a lélek-e, vagy a test... és kinek?... Krisztusnak-e, vagy az antikrisztusnak...?

Zárszámadásra készül az Isten, mint valaha – tán Noé korában... Lezárni ennek a Tőle elrugaskodott, inkább külsőségekben és fényűzésekben vallásoskodó huszadik századnak a „cselekvési mérlegét” s megfizetni mindenkinek az ő mértéke szerint...

Mik ezek a cselekvések? Hangzatos ígérek, betartás nélkül... Párt- és osztályérdekek visszaélései... Trianonok igazságtalanságai... Keresztény elvek hirdetése melletti pogány szellemi élet gyakorlás...

Vagy össze kell fognunk ezek ellen a „cselekvések” ellen a keresztény szellem: az Igazság érdekében, vagy várni, míg elseper az ár mindenestül.

Összefogni, mert nem lehet már a régi, elavult kategóriák szerint osztályozódni fajra, vallásra, úrra, parasztra, polgárra, munkásra, hanem csak egyre: Krisztus vagy az antikrisztus táborára!!!

Ma csak ez a két tábor csoportosul titkon, de már világszerte felvert sátrak és bontogatódzó zászlók alatt. Csak ebbe a két táborba sorakozódik és sorakozódhatik önkénytelenül is minden, de minden, az idők jelét látó, előrenéző ember. Ebbe a két táborba tömörül és alakul már-már mindenféle politika, világnézet, irodalom, művészet és – lélek... Ma nincs haza, nincs faj, nincs nemzet, csak szellem, az igazság vagy a hamisság, a Krisztus vagy az antikrisztus szelleme. Ma csak szellemi s elvi hadjáratok küzdőtere a föld, az ember s a – lélek...

Ma már nem a határokon kívül a veszély, hanem mindenhol, belül is, a betűk, szavak, gondolatok, az irodalom és művészet, a tudomány és templom: a lélek csarnokaiban...

Ma nem a más nemzetiségek a mi ellenségeink, sem nem azok, akik megtévesztve és pásztor nélkül hagyva, igazságot remélve követik a hamisságot, hanem azok, mindazok, akik a világot még megmenteni és talpraállítani tudó isteni világrend kialakulásának az akadályai, legyen az fent vagy lent, legyen az fehér vagy vörös mind-mind, aki legalább elvben nem látja be, hogy a mindmáig uralkodó pogány világrendek, tanok és szellem helyére fel kell állítani a keresztény világrendet, a Krisztus jogrendjét.

Ma két tábor vívja előcsatározásait s „holnap” már e két tábor döntő ütközetein fognak küzdeni, vérezni, szenvedni a mi még tipegő és játszó, de majd apáink bűneiért szenvedő gyermekeink, unokáink: véreink: ha!...

s ezen a „ha”-n, ezen a szegletkövön múlik minden, ezzel áll vagy ezzel dül állam, vallás, tudomány!

ha!... meg nem térünk a mi bűneinkből: önzésből, hiúságból, testiségből, a pogány szellemből, a pogány világrendből, –

ha!... meg nem látjuk, a mi kisebb, a mi szegényebb, a mi rászorultabb, magárahagyatott, nélkülöző és kísértések között vergődő embertársaink keresztjét...

ha!... teret nem adunk nemcsak hitben, de gyakorlatban is, nemcsak a hittanban, de a törvényekben is, nemcsak az Egyházban, de az Államban is Krisztus alkotmányának, Krisztus jogrendjének, Jézus Krisztus Királyságának: az Isten országának!...

Ezen a „ha”-n fordul meg, hogy a jövő a miénk lesz-e, vagy az antikrisztusé, azaz hogy a pogány világrend mellett maradunk-e, vagy átépítjük, azt – keresztény világrendre...

Ezen a „ha”-n fordul meg, hogy ezt a fegyverrel, erőszakkal, elnyomatással meg nem győzhető antikrisztusi szellemet meg tudjuk-e szelídíteni minden ember lelke mélyére ható igazsággal, szeretettel, törvénnyel: az isteni hármasság hangzattal... Másként, bármiféle politikai hangzatossággal, avagy álarccal is takargatjuk önző munkáinkat s nem visszük bele politikánkba a krisztusi jogrendet, – akkor...

ha nem ma... ha nem holnap... de holnapután elnyel bennünket a mindenféle kis és nagy trianonokkal felbőszített s mindenféle igazságtalanságtól egyre jobban és jobban erősödő veres fenevad...

Vigyázzunk és térjünk meg! Térjünk át oda, hogy a mi világnézetünk tengelye ne az „én” legyen, hanem a „mi”.

Vigyázzunk, mert a bűn – mint a dudva – bőségesebben termi meg a maga gyümölcsét, a bűnhődést, mint az erény a maga jutalmát...

Vigyázzunk, mert kiáltó szó hangzik a lelkek pusztaságában... s szektáktól Anyaszentegyházig, analfabétáktól írástudókig visszhangzik a régi kiáltó szó a pusztában:

„Vigyázzatok – ti rang- és pénzimádók, gőgötök és önzések mámorában elkábult emberek, mert elközelgett az antikrisztus országa és mindannyian elvesztek, ha ...meg nem tértek a ti bűneitekből...

Vigyázzatok és imádkozzatok, mert jóllehet a lélek kész, de a test – erőtelen...

Vigyázzatok, mert a fejsze – a büntetés ostora – már a fa gyökerére tétetett... és –

Tizenkét óra.

Isten alkotmánya

Isten szent alkotmányának a megismerhetésére két törvénykönyv áll segítségünkre. Mindkettő az Ő szent és bölcs akaratának a kifejezője, csak más-más nyelven, más betűkkel van beleírva a – tan.

Egyik könyv a természet könyve, a másik könyv a Szentírás könyve.

Egyik kiegészíti a másikat, másik felel az egyik kérdéseire. Külön olvasva homályosak, együtt olvasva világosak, persze kell hozzá olvasni tudó lélek is.

Ebből a két könyvből merítjük az Isten alkotmányára vonatkozó pontokat. Nem sokat, csak mint a tíz parancsolat, egy-két pontot, de – igazít.

Isten világrendjének mértékadói az igazság és a szeretet. Ezeknek együtthangzása: a törvény.

Az az igazság, mely szeretet nélküli, nem Isten törvénye. Viszont az a szeretet, mely igazság nélküli, nem Isten szeretete.

Nem minden szeretet Istentől van, hisz a vámszedők és bűnösök is szeretik egymást... mondta az Úr, azaz érdekeiket egymáson át.

Az ördögi szeretet az énnél kezdődik s az énnél végződik. Inkább számításnak kellene mondanunk. Nincs rá jó földi szó.

Az Isten szeretete a „mi”-nél kezdődik és a „mi”-nél végződik.

S mindenki annyira áll közel az Isten kegyelméhez és az Isten országához, amennyire távol áll az „én”-től és amennyire közel áll a „mi”-hez.

S ezen a távlaton nem segít sem ima, sem böjt, sem gyónás, sem bűnbocsánat, csak az a megtérés, amely *más emberré tesz bennünket: Isten képmásává*. A többi csak eltörli a múlt bűnét, de a bűnhődés elengedése, még nem Istenközelség, épp úgy, mint a börtön elkerülése, vagy elengedése még nem tiszta, nemes, boldog élet.

Isten alkotmányának élvezhetéséhez Isten alkotmányát megtartó lelkek kellenek!

Eme utóbbin múlik az első, azért olyanoknak kell lennünk, hogy méltóknak találtsunk az Isten országában befogadásra.

S minden tudománynak, jognak, filozófiának, teológiának, orvostudománynak fő-fő tudománya az isteni és természeti jog- és törvénykönyv nem külön-külön, de együtt és összhangzatosan való megismerése!

Enélkül csak kontár mind – ha a világ minden doktorátusát is megszerezte az – emberek írásaiból...

S ennek a tudománynak a megismeréséhez nem elég a betű, a könyv, a professzor, ehhez Isten szent lelke: Szentlélek is kell!

A természet világrendje

A természet világrendjében két tábor vívja ádáz harcát, a sátáni és az isteni. Az istenit képviselik az állatok, a sátánt a ragadozók. Úgy mint az emberek közt. Egyik az önerejéből élő állat, a másik rész a mások erejéből élő ragadozó.

Ebből a kettősségből kell kiolvasni az isteni világrend mértékadó motívumait, a természet alapelgondolását.

Lássuk tehát az isteni világrend természetbeni nyomait, azaz a természeti világrendet, amelynek célja a család és mértéke a szükséglet.

Isten a természetben minden teremtményéről gondoskodott.

A természet alaprendjében biztosítva van minden teremtménynek a megélhetése! Egyik se akadályozza abban a másik magafajtáját.

Csak épp az embernek nincs meg, mert – elvette a másik ember...

Éppen azért eljött utolsó órája egy olyan társadalmi és politikai szervezkedés megindításának, amely mindenáron megadja minden embernek úgy az isteni, mint a természeti törvények szerint őt megillető jogát, a megélhetést: a fészket és eledelt.

Fészek és eledel?!...

A természet ölen ez a kettő – lakás és kenyér – közös. Az isteni rend szerint pedig ez a kettő jogos.

Így teremtettünk, hogy szükségeljük, tehát akkor követelhetjük is, mert életfeltételeink.

A természet világrendjében, az állatvilág összhangjában minden közös, a legelő is, meg a vadászterület is. Egymás megett legelnek, élnek, vadásznak az állatok. Békéjüket mi sem zavarja, csak a ragadozók...

Azaz közös a megélhetési alap. Amit nem tud lelegelni az egyik állat, azt lelegelheti a másik, amint azt aquinói szent Tamás is kifejez: ami már felesleges az egyiknek, az megilleti a másikat.

Ennek a megélhetési alapnak a megtagadása, avagy ezeknek a rászorultak előli elhalászása, az az emberi bűn, amely lassan milliók szívében és meggyőződésében metelyt teremt... Mert egy álláshoz, egy lakáshoz, illetve a minimális megélhetési lehetőséget megadó „alaphoz” minden teremtménynek – állatnak és embernek – joga van.

Ezt a jogot sem a kiválóság, sem a kapzsiság nem ragadhatja el a másik embertől soha és semmiféle jogcím alatt, legyen az akár származás akár öröklés, akár – üzleti szellem vagy diploma.

Ami ennek a létjognak útját állja – akár két állás betöltésével, amíg másnak egy sincs, – akár azzal, hogy a létminimum megszerezhetésének biztosítását elgáncsolja – akár azzal, hogy a létmaximumot nem állapítja meg, – addig minden csak némi erkölcsi érzékkel is rendelkező ember néma ellensége marad ennek a jogrend cím alatt élősködő és még fennálló – de már minden igaz szívű ember keblében halálra ítélt – pogány világrendnek.

Nem kommunizmus ez, de nem is kapitalizmus, hanem a köz- és magántulajdonok összetevődéséből és szövődéséből álló olyan természeti törvény, melyben a szükséges – a feleslegesek gyűjtésének a lehetetlenítésével – minden teremtmény: ember és állat részére biztosítva van.

Mert van köz- és van magántulajdon a természetben, de nincs kapitalizmus.

Közös a fa, melyre fészket rakhat, otthont építhet a madár, de maga az otthon, a fészek – magántulajdon.

Ez az a mindent megmondó vezérelv, amelyhez át kell hangolni a világot, hogy mindenki megkaphassa azt, ami szükséges – a barlangot és a legelőt, avagy ezek értékpótlóit, a – munkát, a kereseti lehetőséget.

Barlang, fészek, lakóhely – egyik eledel, legelő, munka, a másik oldalról az a jogminimum, amelyet nem kérni, könyörögni, hanem kapni kell. Ez kijár, ezek Istentől és természettől járó *életfeltételi jogaink*.

Aki ezeket nem adja meg, aki ezek megadását könnyen elsikkasztja, olyan, mint aki a munkások bérét tartja vissza. Ez pedig minden morálison aluli *égbekiáltó* bűn a keresztény vallások szerint.

Ami szükségletünk a természetünkből folyólag van, étel, ital, lakás, ruha, családalapítás, annak kielégítéséhez szükséges alap követelése jogos!

A jogi-forma... – háború, rablás, lopás, mind csak: üzleti – elvi vagy korszakok szerinti más-más kérdés-felelet véres játéka úgy ma, mint régen... világháborútól trianonokig...

Ami természeti követelményeket Isten bölcsessége belénk oltott, annak kielégítése is jogos! Ez a természeti törvény alap- és örök tétele.

S ennek a neve testi, azaz természeti szükségletek. Ezek mintáját és anyagát adja a természet. A lelkiekét pedig a – Szentírás.

Aki ezeket a tiszta és világos természeti kijelentéseket nem akarja elfogadni s életcéljává tenni, az ne nyúljon ehhez a ragályban fetrengő kórhoz, mert csak még jobban szétszórja azt a mételyt, amely már úgymint ott vörösödik minden hitetlen ember lelke mélyén...

Ide olyan orvos kell, aki az önző „én” helyett az önzetlenség „mi”-jét állítja a világ mércéjévé, másként az a sok-sok kis és nagy, kint és bent tenyésztett igazságtalanság, – melynek általános gyümölcse a munkanélküliség az egyik, és a két, három, tíz állás a másik oldalon, – könnyen maga után dönti a világ egyensúlyát.

Mert ma a ráeszmélések századában már mindenki belátja, ifjú és vén, hívő és hitetlen, tudós és tudatlan, mágnás és proletár hogy a természeti jogok: barlang és legelő, *lakás és kenyér egyformán és olyan mértékben illet meg mindenkit, amilyen nem az iskolája, hanem szükséglete: családi körülményei*.

Akik ezeknek útját állják, azok tartoznak korunk megrontói, az antikrisztus táborába, ha még talán templomjárók is. Igen, ezek, akik akár magán-, akár közéletünkben nem az Isten, hanem az önérdek oltárán áldozzák fel embertársaik érdekeit a maguk hasznáért, a mások szükségeseit a saját kis feleslegeseikért akár kapzsiságból, akár hiúságból, akár közönyből. Ezek a vörös gárda fehérbe öltözött agitátorai kis embertől nagyig, munkástól munkaadóig. Mert azt ne gondoljuk, hogy csak a zsidó vagy az úr a hibás, Nem! Fent-lent egyformán akad, úgy munkások, mint a munkaadók között, úgy jogvédő, mint jogtípró, csak nézzünk közéjük.

Mi nem is a munkásokért küzdünk, mert végeredményében mindenki munkás, hanem ama igazságért, amely megadja a létalap megszerezhetőségének a módozatát mindenkinek, minden dolgozó embernek! Azaz mi nem osztályokért osztályok ellen, hanem a szükségesért a felesleges ellen, keresztény világrendért a pogány világrend ellen. Ez több, mint munkásvédelem, ez több, mint osztály, nemzet, fajvédelem, ez Istenországának a – követelése.

Mert ideje már, hogy kétezer éven át hangzott ima után végre:

– Jöjjön el a Te országod!

A Tízparancsolat szociológiája

Mielőtt a Szentírás világrendjét tárgyalnánk, meg kell világítani a Tízparancsolatot.

I. „Én vagyok a te Urad és Istened, idegen isteneket ne imádj én mellettem.”

Azaz ne imádd a rangnak és a pénznek a bálványait, a világ szokásainak: külsőségeknél, divatnak, fényűzésnek ne légy a rabja, se szolgája, mert nem ezekhez kell alkalmazkodnod, hanem a te Uradhoz és Istenedhez, Aki „Szellem és Igazság” s akik Őt imádják, szükséges, hogy „szellemben és igazságban imádják”, vagyis higgyék el szavát, kövessék az Ő törvényét és tartsák meg az Ő alkotmányát.

S mi ez a törvény?

Szeresd Istent mindenek felett és felebarátodat, mint önmagadat, ez az egész törvény, mondotta az Úr; ez a Szeretet, a Testvériség, az Egyenlőség, vagyis az énnek és a minnek az összecsendülése az isteni alaphang, a szeretet szerint.

II. Isten nevét hiába ne vedd.

Azaz ne hivatkozz rá hamis ígéreteid kimondásakor, mert az Ő neve csak az Ő szent céljainak a pecsétje, amit az Ő szellemében vállalsz – hivatal, üzlet, ígéret – abban légy hű az Ő szelleméhez, az Ő szent világrendjéhez, nem pedig a pogányhoz!

III. A szombat napot megszenteld.

A szombatot, a szabest vagyis magyarul az „ünnepet” akként, hogy világi szórakozásokkal – mozi, színház, kártya, kirándulás, rádió s egyéb világiakkal vagy testiekkel – ne töltsd el ezt a mennyiekre és örökkévaló ismeretek szerzésére adatott mennyei napot, hanem csakis lelked kibontására, az isteniek megismerésére az Istenneli és az isteni tervbe való bekapcsolódhatásra, törvényei megismerésére, örök célod, az Isten képmásává lételed felismerésére. Mert az ünnep a lélekért, nem a testért van. S akárhol vagy, erdőn, mezőn, városban, szabadban, templomban, vagy otthon, ezen a napon Vele, egyedül Vele kell foglalatostkodnod. Mint az Úr mondta: Keressétek Isten országát s annak igazságát, azaz törvényeit, feltételeit, jog- és államrendjét: igazságát az Ő országának, mértékeit, céljait, terveit, mert amíg nem ismeritek meg mindkét kijelentéséből: úgy a természetből, mint a Szentírásból, addig meg sem alapozhatjátok az Ő országának az eljövetelet Krisztus Királyságát!

IV. Tiszteld apádat és anyádat, hogy jól legyen dolgod és hosszú ideig élj a földön.

Ennek a köznapi, morálison kívül van egy érdekes, misztikus magyarázata. Tiszteld Atyádat: Istent és Anyádat: a Természetet, illetve mindkettőnek a törvényeit. Lépj összhangra Istennel és a természettel.

S ti parvenük, ti senkiből lett valakik, tiszteljétek legalább annyira a ti egyszerű szüleiteket, mint a Rangot és a Pénzt tudjátok tisztelni, még ha meggyőződésük szerint tiszteletre se méltók személyéhez is van fűzve ez a két bálvány: a rang és a pénz.

V. Ne ölj.

Ne csak a testét, de a lelkét se. Sőt épp azt ne. Ne ölj, ne rombolj, ne ronts, ha nem tudsz helyére jobbat teremteni, hanem alkoss, árasz több, szebb, nemesebb életet. Ne öld meg a másból kikíváncozó vágyat, gondolatot, érzést, ne fojtsd vissza a mások szellemét, hanem mindent nemesíts át és igazítsd Isten felé. Mert nem ölésre, hanem a tökéletesebb élet elősegítésére vagyunk egymás mellé rendelve – embereknek.

VI. Ne paráználkodj.

Ne fess ki az arcodat, se a szádát. Ne légy ledér, ne öltözz buján, ne olvass izgatós felizgató pikantériákat, ne járj olyan helyre – legyen az színház, mozi, bár, vagy bármi is, ahol nem Isten lelke szerint táplálhatod lelkedet, ne a röhejt keresd, mert fájzt, hanem inkább a könnyet, mely nemesít... Ne írd, ne fess, ne olvass, ne nézz ledér, torz és pogány szellemű dolgokat, ne táncolj, kivált modern táncot s pláne modernül. Ne ébreszd fel másban a bujaságot, ne kíváncsod meg magadat, ne testiségeddel igyekezz hódítani, ne a testieket – evés ivás, szerelem – hajszold, ne ingyenkedj, azaz ne légy túl testi, mert ezek mind a testi élvezetek erősítői, a lelki vágyak visszafojtói, tehát a paráznaság kitermelői.

VII. Ne lopj.

Ne hajszold a sokat, a többet, a kincset, a pénzt, a rangot, mert ezeknek a hajszolása ránt bele a tilos területekbe – lopni... Ne keress annyit, amennyit a mások kihasználásával és kizárásával keresnél, – ne élj a mások vérében, erejében, kárában, könnyében, verítékében... Ne lopj, ne orozz el magadnak két állást, mert két úrnak, mint az Úr is mondta, nem lehet szolgálni... Ne harácsolj el mamut fizetésekkel a kis fizetéseket... Ne legyen rendesen felüli hasznod... Ne lopj, ne vond el a te feleslegesedért a mások szükségességét... mert ez mind – mind – lopás. Ne takard el pogány jogrenddel az isteni rendet – az igazságot.

VIII. Ne tégy hamis tanúbizonyságot a te felebarátod ellen.

Azaz ne hazudj, ne rágalmazz, ne mondj valótlan. Légy igaz: ha szólni kell, se hozzá ne tégy, se el ne hallgass semmit. Ne dicsérd értéken felül a te árudat és ne szöld értékén alulira a másét, ne szólj az igazság vonalán se felül, se alul, mert mindez hamis tanúságtétel. S amíg hamis természetedet ki nem irtod, addig nem remélheted, hogy tagjává lehess Isten országának, mely – eljövendő a földön is...

IX. Ne kívánd a te felebarátod feleségét.

Ne válaszd el férjétől a feleséget, gyermektől az anyát, ne vedd nőül a más feleségét, még ha a világi látszólagosság szerint el is vált, – mert „amit Isten egybe szerkesztett, ember el ne válassza”, – mondotta az Úr!

X. Ne kívánd a te felebarátod házát, földjét, szolgáló leányát, ökrét és semmijét, ami az övé.

Ki ez a felebarát? Zsidónak a zsidó, de kereszténynek minden ember – a pogány is! Mert a zsidóság csak a törvény fele, de a kereszténység a teljessége: betöltése!

Semmijét! Se munkaerejét olcsón vagy bitangul, se képességét túlzottan, vagy túlhajtva, se békességét megzavarva, se megélhetését elvéve, sem mit ami az övé, ne kívánd;

hanem:

S most jön Jézus Krisztus két főparancsa, a XI-ik és XII-ik parancsolat:

Szeresd a te Uradat és Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből, és szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Mert ez és csak ennyi a törvény, ez a tíz darab negatív és Jézus két pozitív parancsa.

Azt a tizet ne, de ezt a kettőt – igen!

Ez a törvény az Isten rendje s az Úr országának alkotmánya s a többi – akármikor, akárhogyan szentesítették, mind-mind csak szokásjogba, szólásmódba, szofizmákba csomagolt pogány törvény, bűn, a sátán jogrendje, de nem az Isten szent és örök törvénye!

S mit látunk, kivált a Tízparancsolatban? Azt, hogy mindezeket a törvényeket átmagyarázta, átszankcionálta a – sátán...

S mit látunk a világon?

Azt, hogy ha ezeken a törvényeken keresztül nézzük a világot, rá se ismerünk benne az Isten teremtésére...

Rá se ismerünk, úgy elrontotta a – sátán; a sátán alkotmánya, az a sok-sokféle és mindenféle pogány jogrend kelettől nyugatig, ó-kortól az új-korig...

S mi még doktorátust merünk osztani a – jogtudományból...

A Szentírás jogrendje

A Szentírás az a valami, amelyet úgy a kereszténység, mint a zsidóság – mint Istentől való kijelentések könyvét – világnézeti és erkölcsi mértékeinek szabályozójául fogad el. Mi hívők Istentől eredeztetjük, dacára a történelmi kritika szofizmájának. Az isteni akarat és kegyelem teljes és különleges kijelentési tárának hisszük és valljuk s életünk, gondolkodásunk, cselekvéseink zsinórmértékéül fogadjuk el.

Ami benne van – legyen az akár zsidó, akár keresztény korbeli –, hitünk alapját képezi s világszemléletünkben nyom annyi súllyal, mint a hitetlenek előtt pl. a római jog...

Ennyit előre kellett bocsátani, mielőtt a Szentírás idézeteibe kezdek.

Egy klasszikus, azaz örökértékű nép volt, ismétlem, csak volt a világon, a zsidóság. Amíg a többi népet s nemzetet elmosta az idő, ezt megtartotta s a világvégeig megtartja az Isten. Köztük s közöttünk mint válaszfal áll a – Golgota. Mi megértjük őket, de ők nem érthetnek meg minket. Küldetésük a Messiás jövetelének várása és elfogadása volt. Első felét teljesítették, a második rész ideje most közeleg. Ha szóba jön az egyik fele, öntudatra gyúl mellette a másik is. Zsidóság és a messiási jövőndölések elválaszthatatlanok.

Azóta persze minden megváltozott. Az isteni akarat eltörölte e nép hazáját, vallása és jogrendje felbomlott s idegen világ és jogrendek alá kerülve, nyögnek velünk együtt a pogány jogrend béklyói alatt – megérdemelten...

Ennek a népnek jogrendje azonban égi magasságban ragyog akár a római, indiai, moszkvai vagy a világ bármely más jogrendje felett is.

Szinte látni rajta isteni eredetét a – testvériség lelkét.

Ezt a zsidó, illetve szentírási jogrendet illetőleg fel kell említenem, hogy egyedül ez a nép, illetve ennek a népnek jogrendje lett volna hivatva a világ boldogítására. Azóta azonban elmaradt, ott maradt a Golgota tövén messiásellenes lelkületével s nem tud belebódult fajszeretetéből az egyetemes emberszeretetig felemelkedni. Törvény s alkotmánya Mózes lelkéből fakadt, kinek azt Isten lelke sugallta.

Én ezzel a hittel, tudattal és súllyal is idézem azt a mai – az isteni dolgokban teljesen járatlan, de Isten személye és kijelentései felett bíraskodni merő gúnyolódók táborában a – huszadik században.

A zsidó nép törvénye a Tóra, azaz Mózes könyvei, amelynek ötödik könyve, XIV-ik rész, 1-2. verseiben ez áll:

„Ti a ti Uratoknak és Isteneteknek vagytok a fiai, annakokáért meg ne metéljétek magatokat, se ki ne szaggassátok a ti hajatokat a halottakért.”

„Mert szent nép vagy te a Te Uradnak és Istenednek, az Úr választott téged, hogy légy neki tulajdon népe minden népek között, akik a föld színén laknak.”

Az ötödik könyv VII. r. 6. v. így írja: „Mert a te Uradnak és Istenednek szent népe vagy te. Téged választott a Te Urad Istened, hogy saját népe légy önéki minden népek közül, kik a föld színén laknak...”

Mózes második könyve, XIX. rész. 5. v. következőket írja: „Most annakokáért, ha figyelemmel hallgatjátok az én beszédeimet és megtartjátok az én szövetségemet, nékem lesztek minden felett kiváló népem: mert enyim mind az egész föld.”

Látjuk tehát, hogy eme isteni ígéretek Isten választott népének mondják a zsidót, amit a régi pogány jogrendek összehasonlítása után be is kell látnunk. Ha az, akkor súlyt kell helyezni ennek a népnek „istentől kapott alkotmányára”, a mózesi, illetve a szentírási világrendre.

Ennek a világrendnek főelve, hogy: „enyim mind az egész föld.” Azaz minden az Isten tulajdona, amely tulajdonjoggal szemben nincs egyéb tulajdonjog, hanem csak haszonélvezeti jog.

S ezen a ponton fordul meg az egész mózesi törvény és jogrend tengelye.

Van tulajdon, de az az Istené. Az ember csak haszonélvező, nem haszonbérő és nem illeti meg több, mint amennyi az ő egyéni vagy családi szükséglete, amennyit megmunkál s nem megmunkáltat s ha mégis többet szerez – minden ötven évenként vissza kell adni, egyensúlyozni a nemzetet.

Ezek szerint tehát nincs magántulajdon. Ezt csak az ember találta ki, mert minden, ami van, az Istené.

Hej írástudók és Farizeusok! Hol sikkadt el ez a gyönyörű tan s miért? Mondjátok, miért?!...

A képzelt „magántulajdonom” tehát csak „haszonélvezetem.” S ez a haszonélvezet is csak annyi, amennyit ebből az isteni tulajdonból az én egyéni szükségletem lefoglal, szükségel, mint pl. a madárnak a fészket. A fészket s nem a fát is, amit csak haszonélvezetül kap fészekrakásra...

Mózes harmadik könyvének XIX. r. 9. v.-ben ezt írja: „Mikor a te földednek veteményét learatod, ne arasd le mindenestül fogva a te gabonádnak szélét és az elhulló gabonafejeket fel ne szedjed.

Hasonlóképpen a szőlődben is az elmaradt szőlőgerezdeket ne keresd fel s az elhullott szőlőszemeket ne szedjed fel, hanem hagyd ott azokat a szegényeknek és a jövevény vándoroknak.”

A XXIII. r.-ben ugyanezeket az isteni és testvéri elveket ismétli meg.

A XXV. r. 3. v.-től pedig a következő nagy horderejű jog- és alkotmányrendet szögezi le:

„Hat esztendőn át vesd be a földet, de a hetedikén hadd megnyugodni, akkor ne vesd be. Amit terem így, az legyen eledetelekre úgy neked, mint szolgálódnak s minden vadaknak azon esztendőben.

Számlálj hétszer hét évet és minden ötvenedik esztendőben kürtöltess s az szabad esztendő, a szabadulás éve legyen, amikor mindenkinek visszaadassék az ő földje s a rabnak (vagyis a rabszolgáknak) az ő szabadsága.

Aki földet vesz, az annak a földnek nem örök tulajdonát, csak hasznát veheti meg. A föld Istené. Ha közel a szabadulás éve, úgy kevesebb, ha messzebb, úgy nagyobb áron vegye meg azt.

Enyim a föld, ti nálam csak jövevények és zsellérek vagytok.”

„Ne végy a te felebarátodtól uzsorát.” Azaz kamatot. Ennyi a mózesi, illetve szentírási jogrend alapja. Van tulajdonjog, de Istené. Aki vesz, csak haszonélvezetet vehet, de nem többre, csak egy időre, esetleg ötven évre, amikor ingyen vissza kell adni. Már ebből láthatjuk ama nagy ellentétet, ami a magántulajdonjogra épített római és egyéb pogány jogrend és a haszonélvezeti jogra épített isteni, azaz szentírási jogra van alapítva. Ez az egy rész sok fényt vet a mai szociális világnézetek harcaira is...

Azóta ez az isteni világrend eltűnt, helyén ül az ördögi világrend. Ma a zsidó épp oly híve a pogány világrendnek, ma épp úgy nem fogadná el ezt az isteni rendet, mint a keresztény. Beléjük nevelődött az a téves jogtudomány, hogy enyim-tied-övé... csak épp nem az Istené...

De meglátjuk kürtöltetéskor...

Az utolsó idők nászán...

Csak várjunk.

Látjuk tehát, hogy a pogány római „tulajdon” fogalma nem egyezik a Szentírás „haszonélvezeti” fogalmával. A tulajdon mai értelme Isten törvényével össze nem egyeztethető, csak a haszonélvezeten át... amely már tulajdon, illetve ajándék – Istentől.

A Miatyánk szociológiája

A világ, illetve a bölcsélet három fő vezérelve a szép, jó és igaz. A szépet nyújtáná a művészet, a jót a vallás, az igazat a törvény, ha hivatása mesgyén haladna.

Erre a háromra való hajlam minden emberben benne van. Minden ember többé és kevésbé élvezi a szépet, szeret jót tenni, védelmére áll és kívánja az igazságot. Így vagyunk – erre az egyedüli mágnás és nemes karakterre – teremtve. Bennünk van, lélektani igazság, pszichikus erő ez, ami szinte uralkodik rajtunk, ösztönünk rugója, énünk, „magánvalónk” tengelye, az értelem, érzelem és akaratvilágunk „pandantja”-i. Titkos erők ezek, melyek mennél fejlettebbek vagyunk, annál jobban urálnak; rajongunk a szépért, áldozunk a jóért és meghalunk az igazságért!

S minden, ami isteni eredetű, ennek a hármasságnak a jegyét, a szép, jó és igaz szellemét: a tökéletes összhangot hordja magán.

Lássuk ezek után az Úr imáját...

Ezt az imát Jézus Krisztus hagyta a tanítványainak. Ebben mondja el az Úr, hogy mi az, amit kérünk, akarnunk, kívánnunk kell, mi az, amiért dolgozni kell s amit életcélunkká kell tennünk. Mert nemcsak kérni és kívánni, de meg is kell valósítani eme pontokat.

A Miatyánk két részből áll. Első rész a mennyei három pont, a második a földi négy pont.

Miatyánk, ki a mennyekben (nem a mennyben!) vagy, szenteltessék meg a Te neved!

Miatyánk? Akkor – *ha közös Atyánk van, mi mindannyian testvérek vagyunk. Egy atyának a gyermekei, egymásnak egyenjogú testvérei*, mert az „atyafiai” közötti viszony alapfogalma az – egyenjogúság! Nem én mondom, hanem Az, akit ti imádtok, – de nem követtek – Jézus Krisztus.

Jöjjön el a te országod.

Azaz jöjjön el a te világod, a menny szelleme, *azaz alkotmánya, jogrendje, a Te államformád, az isteni világrend ide, erre a sárvilágra, ennek a pogány és sátáni, önző világrendnek helyére.* Igen, az jöjjön el, az Igazság uralma, a Te örökérvényű elveken nyugvó örök uralmad: Krisztus Királysága.

Legyen meg a Te akaratod, mint a mennyben, azonképpen itt a földön is.

Ez egy egész alkotmányjogi kívánság. Itt – mondja ennek a pontnak a sorközisége – se a magán, se a közéletben nem érvényesül még a Te szent akaratod, hanem az érdektől sugallt önzése és hamisságé. De mi egyedül a Te szent összhangos akaratodat akarjuk érvényesíteni nemcsak a mi magán, – hanem a mi közéletünkben: államrendünkben, a földön is, illetve a föld minden vonatkozásában és szokásában, legyen az jogrend, törvény, divat, avagy bármi is. Az érvényesüljön, az teljesüljön, az uralkodjon, a te akaratod, a te mértéked, a te törvényed, mely e világ igazságtalan mértékei helyett a te szent és igaz mértékedet állítja a világ mázsáloinak a kezébe – *a szükségletet.*

Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma is.

Figyeljünk! Amit kérünk, azt elő is kell segíteni! Nem magunk részére kéret itt az Úr, hanem mindannyiunk részére: add meg nekünk! Nem úgy szól a kérés, hogy add meg nekem, hanem nekünk, azaz mindenkinek! S ha az Úr – gazdagok, figyeljete! – nem közvetlen adja valakinek, hanem közvetve a mások „jogain át”, meg ne tartsd, el ne sikkaszd, el ne wertheimezd a te másik testvéred elől azt a többes számban kért és többes számban kiutalt kenyeret – akár lelki, akár testi kenyér az! –, hanem add tovább, mert az nekünk kértetett, nekünk adatott, nem pedig neked! Nekünk, még ha általad, még ha rajtad át is, mert téged is, engem is csak az illet, ami szükségletem, de nem felesleges...

És bocsásd meg a mi vétkeinket, azonképpen, amint mi is megbocsátunk azoknak, akik mi ellenünk vétkeztek.

Mit bocsásson meg? Mindent mindannyiunknak, de legkiváltabb azt a nagy bűnt, amellyel útjába állok az Isten legfőbb és legelső céljának, az ő országa kiépítésének, a sátáni világrendnek isteni világrenddel való felváltásának, a kereszténység beteljesülésének.

Ne vigy minket a kísértésbe...

A világ bálványainak a kísértésébe, a rang, a pénz, a szerelem törébe... a pogány gondolkozás hálójába... a sátáni tanok elhívésébe... az ördögi világrenddel való megalkuvásba... az Isten terveivel való szembehelyezkedésbe... a világ szeretésébe... a pogány szellem szolgálatába...

De szabadíts meg a gonosztól.

Önzéstől, hiúságtól, testiségtől, mert ezek azok, amelyek engem amazok jármába vonnak, ezek azok, amik megszáditik elmémet, gondolkozásomat, érzésemet, akaratomat... ezek azok a belső motívumok, amelyek ama külsőknek rabul adhatnak... Ezekről szabadíts meg, hogy elkerülhessem amazokat!

Aki nem így érzi át, vagy legalább is nem így akarja elfogadni a Miatyánkot, az – hiába imádkozza, ellenmondásba kerül az Isten szent és igazságos akaratával, amely azon a mértéken fordul meg, hogy „amint mértek, úgy mérnek nektek”, – „szemet-szemért”, fogat-fogért, megbocsátást-megbocsátásért...

Isten országa

I.

Ismétlem, a világ a feleszmélések korát éli. Hiába akarjuk magunkat áltatni, mindenki érzi, mindenki látja, hogy úgy a rabszolgaság kora, mint a kiválók uralma – elméletben – letűnt. Ami még középvonalon felül vagy alul tartja őket, inog a világnézetek hullámozása között...

Ma, – ezt vallja minden gondolkozni tudó józan ember, – az ember egyedüli értéke: önmaga. Mindenki annyit ér, amennyi benne az isteni rész, a – lélek. Nem a tudás, hanem a lélek emberi összhangja. Semmi ellenben mindaz, ami nem ő maga, ami nem az ő egyéniségének a tartozéka, hanem csak világi dísz, maszkja, vagy épp – mert ilyen is akad – bohócsipkája.

A világ ráeszmélt a krisztusi mértékekre, amely mérték mit sem értékel, csak a bölcsességet és szeretettel összhangzó egyéniséget. A világ szeme ma ezen a mércén át kezd nézni, sőt látni és mérni is s nem a személyt, de az egyént, nem a polgárt, hanem az embert keresi. Új mérték, mely beelégtelte a világ tudósaival és keresi az Isten embereit, ha mindjárt ácsfiai is azok, az igaz embereket, a – krisztuitákat!

Ilyen fajta emberkeresés folyik világszerte, az igaz ember keresése. S egyedül ez az ember az – legyen az úr vagy paraszt, munkás vagy munkaadó –, aki hivatott az emberiség – nem vezetésére, hanem – szolgálására.

Azért a szolgálására, mert ma az öntudat kora közeledik, amikor nem az uralkodás, hanem a szolgálat fogja átvenni a világ vezetését, mikor még a király is nem uralkodója, hanem szolgálattevője lesz népének, amint az Úr, Aki nem uralkodni, hanem szolgálni jött nekünk, amint ő mondta.

A ma ezt az embert keresi és a holnap ezt az embert hozza, ezt, az Isten képmását, akire rábízhatjuk a magunk Isten országa felé való vezetését, aki nem felettünk, de közöttünk fog élni, aki nem hordoztatni, de velünk fogja hordani a szegénység, a szükség, az élet keresztjét. Ezt az embert, aki ismeri az Isten tervét és rendjét és céljává teszi annak az isteni rendnek a kielégítését, ki teljes egészében átérti és átérzi, hogy minden embert szükséglete szerint illetik meg az isteni és természeti jogok. Azt az embert, aki belátja, hogy amíg a pogány világ a szerzett jogok skálája szerint igazodott, addig a keresztény világ elvének és gyakorlatának az életjogok és a szükséglet skálája szerint kell igazodnia, amely elv szerint senkit sem illet meg egészben az, amit a más erején, hanem csak az, amit a maga verejtékén szerzett, mert csak így jöhet egyensúlyba a félrebillent világ.

S ki lehetne ez az élre való nagy vezér? Az örökké élő király: Jézus Krisztus. Az egyetlen törvénytudó ember! A szeretet ura, az igazság ismerője, az emberiség megváltója, a világ egyetlen reformátora, Aki visszaformálja ezt a „gyárvilágot” a természet kertes édenére. Az Ő királysága az egyedüli „örökigazságokon nyugvó” királyság, öhozzá, az Ő törvényéhez kell tehát igazodnunk, mert mindaz, aki nélküle, avagy az ő neve alatt ugyan, de az Ő törvénye nélkül akar vezetni, az félrevisz. Miért? Mert egyedül Jézus Krisztus szeretettől és igazságtól áthatott törvénye, a lelkiek és testiek, illetve a szív és az ész összhangja adhat mindenkinek kielégítő egyensúlyt.

Mindenkinek, mert az ember általában békességre igyekvő s ha megvan neki az ő kis megélhetési területe – békés otthona –, nem háborog, nem forrong, hanem – ez is lelki sajátja – békén tűrve él. Csak akkor lázad fel, ha még ahhoz az utolsó kicsihez is hozzá akarnak nyúlni mások... S ebben a kis „fészekvédelemben” van a hazaszeretet csirája is.

Egyedül az Ő törvénye hozhat egyensúlyt, az a törvény, amelynek uralomra jutása után nem lesz többé szükségben vagy ínségben sem az ember teste, sem az ember lelke, mint ma van, akár a kapitalizmus, akár a kommunizmus uralma alatt álló világrendekben. S nekünk ez a világrend kell, ez a kettős alkotmányú, mely nem csak a testet szolgálja és elégíti ki – ha ugyan kielégíti –, mert nemcsak kenyérrel él az ember, hanem Isten minden ígéjével is, mely az ő szájából és nem jogtudósok, politikusok, bankárok stb. tollából, trianonokat diktáló érdekköréből származik.

Aki nem ezt a lelki és testi teljességet nyújtó összhangot hozza, aki nem tud szeretni, önfeledésig szeretni más... átérteni és megérteni a mások érdekeit és jogait, bármily észember, bármily tudós is legyen az, nem segíthet az emberiségen, mert az emberiség vezetéséhez nem csak ész, hanem szív is kell, még pedig Jézus Szent Szíve! Szív, amely tud szeretni, másokkal érezni, gyengéket felkarolni, elesetteket felemelni, uralkodás helyett szolgálni s ha kell, nyereség helyett ráfizetni, még életével is, mint az Ácsfia! mert ez, és nem más a kereszténység, ez, mely nem engedi az asztalára a kalácsot addig, amíg tudja, hogy az ő kedves hívének nincs kenye, munkája, állása, mert a kereszténység nem egymásoni uralkodásra, hanem egymásoni segítségre hívta munkába az emberiség jobbait – ingyen!

Szív kell ide, mert az ész már levizsgázott a világháborúval, a gazdasági harcokkal, a munkanélküliséget és nyomort teremtő technika visszaéléseivel s mindennel, amiben nem kapott teret a szív, Jézus Szent Szíve!

Elég volt az ész irama, most a szívé kell, helyrehozni a hibát.

S ennek a szívnek egy kötelessége, egy fegyvere van, a Szeretet és egy útja: az áldozathozatal.

Szívet, mert az ész csak arra volt jó, hogy bot és kard helyett paragrafusokkal verje ki az emberiség nagy tömegeit istentőli életjogaiból...

Szívet, Jézus Szent Szívét, mely nem akar addig kettőt, amíg másnak egy sincs, amely nem akar addig kalácsot, amíg másnak kenyér sincs, amely nem akar addig feleslegeset, amíg másnak a szükséges sincs meg...

Jézus Szent Szívét, Jézus lelkét, Jézus törvényét a világba, mert másként – mivel az emberé már úgysem maradhat meg bálványul –, jön a Sátáné... de akkor...

„Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok!” – mondta az Úr.

Igen, ha Jézus nem jöhet, mivel valakinek jönni kell, ezt akarja a kor szelleme, a fejlődés, a rohanás, minden – jön az antikrisztus szelleme s a – vég.

II.

Kétezer év dacára ma is olyan arcszínben mutatja be Jézust a világ – nem az Egyház, hanem a világ –, mintha Ő, az Úr, éppen csak az urak szolgálására akarta volna szétküldeni az ő tizenkét apostolát... mintha csak szolgákat akart volna neveltetni az urak részére, mintha csak szankcionálni akarta volna a pogány világrendet...

Nem!

Ő a népért, a szenvedő, a kihasznált és félrevezetett népért jött, ezeket hívja a – megfáradtakat, a megterhelteket s ezeknek ígér eget és új földet.

Ezekért jött, igen, csak nézzünk föl reá jobban és figyelmesebben és nézzük meg, ki ő és mit akar?...

Ő egy olyan egyéniség, Aki nem békességet hozott, mint Ő maga mondja önmagáról, hanem fegyvert, az Igazság fegyverét a Hamisság világába!

Olyan, aki míg az igazakkal szemben szelíd és szolgáatkész, addig a bűnbánat nélküli bűnösökkel szemben kemény, szigorú. Aki kiverte őket korbáccsal a földi törvények értelmében jogosan, de az isteni törvény értelmében jogtalanul bérelt magánjogaikból, a templom csarnokából!

Benne van ebben a szent előjátékban, – mellyel felléptét kezdte az Úr – a világ nagy tisztogatásának az előképe is...

Isten temploma a világ! S annak előcsarnokában ott ülnek a pénzváltók... a kufárok... a szelidséget áruló galambárosok... csak még Jézus hiányzik, meg a – korbács! megtisztítani Isten magántulajdonát az isteni jogokat bitorló és bérbeadó farizeusoktól és írástudóktól...

Csak még ő hiányzik, Jézus karaktere, Jézus Szíve és Jézus korbácsa. S a vak tanítványok megbotránkozva nézték az Úr templomtisztító korbácsütéseit, csak aztán később, háborítóan későn látták meg, hogy: *nem önmagáért, hanem az Úr házához való féltő szeretetből korbácsolta végig a kufárokat...*

Hej, vigyázzunk, hogy ma is ne későn lássuk meg, hogy miért engedi ránk a tisztogatások idejét...

Karakter volt, aki nem a világ rangjának és pénzének hódolt, hanem *nem restellt és nem félt lehajolni a világ megvetettjei közé* – felemelni őket, pedig hej de lent voltak, de alant voltak. Hozzá képest azok mindmáig...

Karakter volt. Aki szembeállt a sátánnal meghódítani, elhódítani világát s megtörni uralmát – örökre!

S ezt a karaktert úgy akarják feltüntetni, festeni, vázolni, mintázni, hogy ő csak valami jámbor, félénk, karakter nélküli zsidó volt az eszeneusok rendjéből...

Vak vezetők... bálványimádók... magatokat látjátok, mikor így gondoljátok őt, a világ egyedüli, nagy és bátor reformátorát, Jézus Krisztust!

III.

S mit akart, miért jött? Mi jövedele igazi oka, főtárgya, végcélja?

„Azért szállottam le a mennyből, hogy ne az én akaratomat cselekedjem, hanem annak az akaratát, Aki küldött engem.” János ev. VI. 38.

„Azért jelent meg az Istenfia, hogy az ördög munkáit lerontsa” – írja Szent János apostoli levele.

Mik ezek a sátáni munkák?

Az, hogy Isten egykori világrendje, a közös és testvéri életre hivatott édeni élet helyére, ördögi világrendet, pogány jog- és alkotmányrendet szervezett a sátán, melyben nem az áldozatkész testvériség, hanem a zsarnoki erőszak uralkodik.

Azért jelent meg az Istenfia, hogy lerontsa a sátáni világrendet: kultúráját, tananyagát, jogrendjét, bálványait: a rangot és a pénzt, – az önzés, hiúság és a testiség uralmát s mindent, de mindent, ami nem a lélekért is, hanem csak a testért van.

Jövetelének negatív célja lerontani a sátán világrendjét, míg pozitív célja felépíteni az isteni világrendet, az Isten országát.

Miért? Mert a mai világ- és jogrend alatt élő társadalom útjában áll a lélek, a keresztény lélek kibontásának, az ember boldogulásának, az isteniek felismerésének, mindennek, ami égi, ami örök, ami szép, jó, igaz, mindennek ami Istentől való, mert ezek mind-mind – iskola, állam, tudomány, művészet, irodalom, jogrend, alkotmány s minden, de minden – sátán tervét és céljait szolgáló, nem a lélek, de a test; nem az igazság és szeretet, hanem a sátáni bálványok eszközei.

Lerontani és egyben átépíteni Isten terve szerint Krisztus királyságára!

S ha ez az átépítés nem sikerül Isten kérészavára, akkor leromboltatja a pokollal s felépítetteti angyalaival, mert teljesülni kell kétezeréves forró kérésünknek, hogy: „Jöjjön el a Te országod!!!” A Te uralmad, a Te királyságod!

Lerontani a kapitalizmust épp úgy, mint a kommunizmust! Mindkettő az ember megejtésére tervezett világrend! Egyik sem az Istenországa, egyik se az egész embert, testet és lelket, hanem csak a testet szolgálja.

Lerontani ezt a világrendet, melyben egyik ember a másik erején élhet, ahol a nagyobb legyűrheti a kisebbet, az okosabb kihasználhatja a butábbat, ahol a bűn uralkodhatik az erény felett, ahol a hamisság trónolhat az igazság helyén, ahol Jézus helyén a Sátán ülhet.

S ennek a világrendnek a lerontására két fegyvert hozott: egyik a Benne való feltétlen hit, másik e hit folyománya, az áldozatos testvéri szeretet!

Fegyvert hozott az Úr, az igazság fegyverét. S mi ez az igazság?

Az, hogy: „Egy a ti uratok, a Krisztus és ti pedig mindannyian testvérek vagytok!” (Máté ev.) Testvérek, azaz egyenlő jogú emberek, akik nem egymás kihasználására, hanem egymás megsegítésére vagytok, mert ez az igazság, ez az isteni jogrend, ez az isteni törvény és ez az Isten alkotmánya!

Lerontani és átépíteni!

Átépíteni és felépíteni Isten országát.

Mik ezek az Isten országát átható „jogsabályok”, „jogelvek”, „törvények”, azaz mi az a zsidó törvényeken, túlnövő beteljesülés, vagyis – kereszténység?

Megmondja az Úr tana.

„Azért jöttem, hogy szolgáljak nektek”. Nem uralkodni, hanem szolgálni.

„Aki nagy akar lenni közületek, az legyen mindenkinek a szolgája.”

„Aki kér tőled, adj néki, és aki kölcsön akar kérni, el ne fordulj attól.”

„Aki egy útra kényszerít, menj vele kettőre.”

„Aki a felsőt kéri, add oda néki az alsót is.”

„Azt cselekedjétek embertársaitokkal, amit akartok, hogy azok cselekedjenek tiveletek”.

„Szeresd felebarátodat, mint önmagadat. Aki szereti felebarátját, az életét is érte adja”.

Ez a mózesi törvény betöltése, a fokozhatatlan teljesség, mert

„Nem jöttem törvényt eltörölni, hanem betölteni”.

Betölteni az Isten törvényét és nem a világét, mert „Mit ér egész világ, ha lelked veszted”...

Betölteni, mert a zsidó államforma még nem volt az Isten törvényének, az isteni világrendnek egész betöltése.

Mózes Isten részére fenntartotta a tulajdonjogot és megadta az embernek a haszonélvezeti jogot.

Jézus még azt is odaítéli: *aki a felsőt kéri, add néki az alsót is... aki egy útra kényszerít, menj vele kettőre... aki kér, adj néki... aki kérni akar, el ne fordulj attól...*

A zsidó államforma a legjobb volt s még azt is keveselte az Úr s eme kijelentéssel törölte el még elvi létjogosultságát is:

„Az én országom nem e világból való”. Más, egész más világrend az, mint ami itt van a – földön, legyen az akár zsidó, akár pogány, – más – tökéletes, testvéri, isteni.

Más világrend, a szent közösség, a szent testvériség, az igazság és szeretet világrendje.

S mi azóta is ezt kérjük, ezt várjuk, csak még nem kezdtünk el szervezkedni, hogy kiépítsük.

Mert ki kell építenünk, hiszen „Isten országa nem láthatóan jön el...” De eljön! Lassú, csendes kiépítéssel és törvényei szentesítésével!

S mi Szent Péter apostollal „Új eget és új földet várunk, melyben igazság lakozik”.

Ezért jött Jézus, a világ átépítéséért! S mi, habár hiszünk is Neki, mégis mintha nem akarnánk szót fogadni... S épp ezért hangzik felettünk az Úr örök vádja, hogy:

Mit ér e nép, mely ajkával tisztel engem, de szíve távol áll én tőlem, távol az én terveimtől, az én világrendemtől, Isten országától.

Mert az Isten országa nem az én, hanem a mi öröme, üdve és üdvözülése. S oda senki be nem mehet, aki tisztátalan, aki csak maga akar üdvözülni, nem pedig mással, aki hamarabb be akar menni, mint mielőtt besegítette volna, előbbre segített volna a másikat, az „én” a „mi”-t.

Látható tehát, hogy a Szentírásnak van jogrendje, Jézusnak van gazdasági programja: *a testvériségen forduló szükség szerinti mérték*. Csak a világ érdekeltsége elsikkasztotta, visszanyomta azt a nép elől, hogy a nép mit se tudva róla, barom módra, *azaz lelki öntudatra ébredés nélkül* törődjék bele a pogány világrend igazságtalanságaiba, mint ősei, a rabszolgák... Mert a

római jogrend ma is csak a rabszolgakorok átfestett, de lényegében ugyanazon pogányszellemet uralkodtató jogrendje.

S mi lett ennek a nagy, kétezeréves világcsalásnak a vége, hogy a nép, – a testvérnek hirdetett, de rabnak tartott nép, belekeseredve ebbe a világrendbe, fellázadt annak állítólagos szerzője, az Isten ellen, nem tudva, hogy ez nem az Isten, hanem a Sátán világrendje.

A mai alkotmányokhoz való ragaszkodás tehát égbekiáltó bűn, mert a világ minden, még ma uralmon lévő alkotmánya és jogrendje, az Isten országának ellenálló ördögi, pogány alkotmány, mely nem az Úré, nem Krisztusé, hanem az antikrisztusé, a pogány korbéli, pogány Róma szelleméből sarjadt modern pogányság, csak egyiket ilyennek, másikat olyannak festik, egyiket kapitalizmusnak, másikat kommunizmusnak nevezik, de egyik se Isten országának az alkotmánya!

*

„Készítsétek az Úrnak útját, egyenesítsétek az ő ösvényeit. *Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyíttatik és a görbék egyenesekké lesznek* és a göröngyösek sima utakká és meglátja minden test az Isten üdvösségét”: Isten országát (Lukács evangélium III. r. 5. v.)

Ez az Isten ígéretének a beteljesülése, az Isten-ország gazdasági programja, hogy a völgyek betöltsenek, azaz a szegénység és – minden hegy és halom, vagyis minden mamutvagyon és vagyon megalacsonyíttatik, – minden hamis út, hamis jogrend egyenessé tétetik és minden akadályozott és göröngyös út, minden görbe § simává lesz.

Ezért jött: Isten országáért! Azért, hogy elvegye a feleslegest és kitöltse vele a szükségest: hegyet a völgyet! Persze nem forradalmi, hanem alkotmányos úton, mert minden, mi forradalmi, az ördögi is.

Eltűnnek az égbe nyúló hegyek, a mélységes szakadékok, a gazdagságok és a nyomorúságok; minden egy lesz: simaság, egyenlőség, testvériség.

Mit kell tehát tennünk?

Készítsétek az Úrnak útjait, egyenesítsétek az Ő ösvényeit! Azaz hirdessétek az Ő alkotmányát az Ő országának törvénykönyvét: Isten világrendjét! Hirdessétek, mert jön közeledik és hozza – ígéretét!

Jön, hogy eltörölje ezt a világrendet, mert ez a mai pogány-szellemtől áthatott világrend az Isten cserbenhagyása, a Szentírás arculverése. Reklám az Isten tagadására, a kereszténység kigúnyolására, a hit kipusztítására. S ezt a reklámot továbbítja minden hegy és minden völgy, minden görbe és minden göröngyös út... Minden, az egész pogány világrend!

Mit tegyünk? Készítsük az Ő ösvényét: azaz szervezzük meg az új világ, vagyis Krisztus Királyi Pártját!

Ezt, mert ha nem, úgy megszerveződik, illetve megerősödik világszerte a Sátán királyi pártja.

Akkor pedig mindannyian elvesztek, ha idejekorán meg nem tértek a ti nagy bűneitekből... ha el nem fordultok e világ szellemétől...

Krisztus Királyi Pártját, a Keresztény Szabadkőművességet, mely nem Páris, Moszkva vagy Genf, hanem Jézus körül egységesülve teremtsen meg Isten országát, melyben eltűnik minden, ami a testvériség akadálya, ami a szegénység oka, ami pogány még, hogy megadassék minden áron és béren mindenkinek az őt Istentől és természettől megillető életalapja: emberi jogai! Vannak, kik Jézus zászlójára azt írták, hogy „politika”, – és kerestek, keresnek vele. Mi a politika zászlójára akarjuk felírni, hogy: „Jézus”, még ha rá is fizetünk érte!

Testvérséget s ez a testvérség csak az a szent katakombás kommunió lehet, ami az őskereszténységet boldogította: adni, szolgálni, ráfizetni tanította...

Adni, mert ez az Isten lelke, ez: az – *áldozat*.

Nem bolsevizmus ez, hanem krisztianizmus! Krisztus lelkének, Krisztus királyságának a szelleme:

Mert a jövő csak ezé lehet: a testvériségé. Mert ez az Istenországa, amire előbb-utóbb, de át kell építeni a világot.

Itt csak az a kérdés, hogy miként építhetjük át, lassan, vagy gyorsan, de át kell építeni, mert másként megindulnak a völgyek és leomlanak a hegyek...

S fellép az utolsó ítélet, az utolsó ítélete ennek a pogány szellem alatt álló pogány világrendnek.

Mit cselekedjünk...

Volt egyszer, hol nem volt, egy telhetetlen Bolond, aki csónakra szállt és elment a Kincsek szigetére, hogy mindenféle kincsekkel, ranggal-pénzzel megrakodva biztosíthassa öregségét...

Ott élt, éldegélt s lassan megszédte magát a mások verejtékéből, könnyéből és véréből gyártott drágaságokkal s mint bolondhoz illett, csónakra szállt, hogy elevezzon a Jövő világrésze felé...

Vidáman mulatozva haladt az élet tengerén, amikor az út felén vihar lepte meg... Az élet vihara jött... jött... távoli villámlások, majd mennydörgések jelezték egyre jobban, egyre erősebben közeledtét, majd kisebb hullámok rázták, billegtették a csónakot... De a bolond csak evezett, mint bolondhoz illett – szembe a viharral... Nem akart engedelmeskedni józanabb eszének, mert hát az ő céljai arrafelé voltak – szembe...

A vihar azonban egyre jobban jött, végre ott dörgött, ott háborgott körötte az élet tengere, ott vörösödött fölötté a villámterhes ég s ő – bolondhoz illően, kincseit féltve, kockáztatta az életét...

A tenger pedig csak zúgott, morajlott, bömbölt. Hangjából kihallódott, hogy megkívánta a Bolond kincseit s ez, hogysem oda dobta volna, még jobban a csónak fenekéhez kötögette néhány régi jogszabállyal... A tenger pedig annál jobban háborgott, annál jobban bömbölt, annál jobban rázta, rengette, hányta a csónakot, mialatt a Bolond, csak mint bolondhoz illett, evezett... evezett, szembe a viharral...

A habok már becsaptak a csónakba s intőn morajlották: vedd ki a teher egy részét, vedd ki a súly felét, könnyítsd meg a terhet, mert – ráéhezett a tenger... az éhes tenger... a hátán hordó tenger... s fordulj meg... cseréld irányt... evezd a viharral...

Hiába volt, a Bolond, mint bolondhoz illett, mennél jobban hánykolódott a csónak, annál jobban erősítette jogaival kincseit a csónakhoz...

Végre becsapott az ár, beomlott a víz s a csónak süllyedni kezdett s noha már szívesen ki-dobta volna minden kincsét a tengerbe, késő volt,... késő,... a tenger hullámai körülfogták, – s ő velük veszett a viharban...

Ez a huszadik század horoszkópja, ha... meg nem tértek a ti bűneitekből...

Lássuk csak, merre evez a világ?

Szembe a viharral, pedig ha jól megnézzük, akármilyen lassan is, de a távolban dörög már s jön a vihar... s morajlik a tenger...

Ha végig nézzük azt a sok mindenféle, sok-sok szerzett jogot nyirbáló, világszerte divatos szükségrendeletet... azt látjuk, hogy a világ – noha még távol a vihar – egyre jobban belebabrál a – magánjogok érinthetetlenségeibe... s még így is – jön a vihar... mert, éhes a – tenger...

Félrecsusszantunk, még pedig a kommunizmus felé... belebabrálunk a mások jogába. Igaz, hogy még kesztyűs kézzel, modoros formában, de azért a vége csak az – elvenni...

Megcsusszantunk a pénzen és rangon s most csúszunk lefelé, ki tudja merre, ha eleve meg nem ragadjuk a kormányt és ha nem irányítjuk az Isten országa felé.

Hiába áltatjuk egymást, dörög. Távol van még, de jön, hozza a Józanság szele... hozza az... Idő... hívja a Jaj... küldi az Igazság... s jön, jön elsöpörni mindent, ami nem Istentől való, mindent, ami visszaélt hivatásával... ami nem töltötte be küldetését... ami megmételyeződött... ami nem a lélek, de a test szolgálatában állt, ami nem a menny, de a világ mértéke volt,... aminek csak céger volt a kereszténység,... ami nem az Ő lelkétől való volt, ami külső ceremóniával elhantolta a belső lényeket, – ranggal cseréltette ki a testvériséget, tisztelettel pótolta a szeretetet – a mai világrendet!

S mi marad akkor?!

Egyház! Állam! Tudomány! Mi marad meg akkor?!

Igen, Isten előtt utálatos mindez, ami előtt bálványtáncot jár a világ, legyen az rang, pénz, divat, nő, szokás, babér, ember, mind csak faragott kép...

Térjetelek hát észre, mert jön a vihar... elközelgett az antikrisztus országa és – mindnyájan elveszték...

Térjetelek meg, mert elközelgett az antikrisztus országa megbosszulni a Krisztus országához és tanához való hűtlenségeiteket, hamis sáfarkodásaitokat, pogányságaitokat, a test kultuszát, a – világ szeretetét!

Írástudók és farizeusok! A fejsze már a fa gyökerére tétetett, – csak emelni s vágni kell oda, ahol éle fekszik, hogy kivágattassék minden fa, amely nem jó gyümölcsöt terem, legyen az egyén, család, nemzet, faj, kor! – kivágattassék és tűzre vettessék...

Mit cselekedjünk hát?

Az Úr felelén, mondá:

– „Akinek két köntöse van, adja oda az egyiket annak, akinek egy sincs s akinek eledele van, hasonlóképpen cselekedjen, mert ez a törvény!

Ez a törvény, ez az igazság, ez, egyedül csak ez s nem a „szokásjogból” elfajzott jogrend! Ez az isteni rend, az isteni alkotmány, amely nélkül elvész, de amelyre építve megmarad a világ fundamentuma – örökre!

Ez a törvény, hogy: „*akinek eledele*”, két állása, két jövedelme, feleslege van, vigyázzon, nehogy oda ne adja, mert, mint az Úr mondotta, akkor –

„Az is elvételik tőle, ami az övé”... a – szükséges...

Értsétek meg ti vezérek, hangadók, irányítók, vak vezetők, nektek szól az Úr, hogy:

„Ti vagytok a földnek sava, ha pedig a só megízetlenül, mivel sózzák meg?... Nem jó aztán semmire, hanem hogy kidobják és eltapossák az emberek!” (Máté ev. V.)

Mit cselekedjünk hát?

Cseréljünk világrendet, cseréljük át az emberit istenire és a mulandót örökkévalóra.

Ma új szellem, új lélek, új világrend kell: Isten világrendje, Krisztus Királysága!

Isten előtt épp oly ellenszenves a kapitalizmus világrendje, mint a kommunizmusé. Ami különbözeti rossz van a kettő között, az csak a módszerében van, de mindkettő – pogány. Ez a módszerbeni különbség azonban nem teszi a kapitalizmust kereszténnyé.

A krisztianizmus azonban szabadon hagyva minden Istentől nyert emberi szabadságainkat, nemcsak hirdeti a kereszténységet, hanem – sőt elsősorban, hogy hirdetése eredményes legyen – törvényévé is teszi annak szellemét, a keresztény erkölcsre épített jogrendet, a testvériséget!

Mert előbb követni Krisztust, aztán hirdetni, mint hirdetni, aztán – követni – valamikor...

A kereszténység hite és világnézete, illetve erkölcstana, mely minden embert egyenértékűnek mond, meghódította a világot.

Hitünk teljes és tökéletes. Etikánk pedig tökéletesebb, mint amennyit megvalósíthattunk eddig belőle. Új kinyilatkoztatásra semmi szükség, oly tökéletes a régi, a Szentírás.

A kereszténység elérte s befejezte szellemi diadalát, világnézete vezet. Ehhez alakul a brahmin, a mohamedán, a zsidó már, nem pedig ez azokéhoz.

De a társadalmi és szociális világnézete – azaz politikája – még csak most fogja megkezdeni világhódítását, a Krisztus Királyságának nem a rang és a pénz bálványait imádó, hanem Krisztus szellemét szolgáló megalapításával!

Mert ez kell, az Igazság lelke! Isten törvénye, a testvériség kora: az igazi kereszténység.

Hogy mi az igazság, tudjuk. Nem az emberi, nem a pogány, nem az egyesek és osztályok érdeke, hanem az, ami közérdek, ami a nép érdeke, ami mindeneknek, az egész emberiségnek érdeke, amit a természet és a Szentírás egyöntetűen élénk tár, az a szent kommunió, melyben köz- és magántulajdon olyan kiegyensúlyozottan váltakozik, mint a természet eme legszebb példája:

Közös a fa, de a fészek magántulajdon.

Aki nem ezt a célt szolgálja, az útjában áll az Isten tervének, ellensége Jézus Krisztusnak, akadálya a végcélnak: Krisztus Királyságának!

Mi azonban, akik Krisztus lelkét hordozzuk, testvérek vagyunk, testvéreknek valljuk magunkat: *mennyei állampolgároknak, Isten gyermekeinek, akik az Úrnak nem névleges, de ama tényleges uralkodását kívánjuk, hogy minden kérdésben, minden törvényben, nézeteltérésben és érdekek összeütközésében: mindenekben Jézus Krisztus tana, szava és akarata szerint döntsünk és döntsenek.*

Ez a krisztusi akarat pedig a – testvériség!

Ilyen programmal, ilyen világrenddel mindenki Istenhez tér, még azok az igazságkereső eltévelyedettek is, akik itt – az álkeresztény világrendben nem látva az igazságot, tévedésből egy másik világrend, Kelet felé orientálódtak...

Ma mindenki lát. Látják, hogy az Igazság helyén világszerte a Gázság trónol és trianonizál. Látják, hogy a közérdek palástja alatt apró magán- vagy pártérdekek bujkálnak, látják, hogy a kereszténység cége alatt pogányság uralkodik, Róma helyett Genf parancsol – papság helyett szabadkőműves mesterek –, azaz magyarul mondván az antikrisztus táborát irányít el mindig messzebb, mindig idegenebb célok felé – Krisztustól...

S mi, világnézeti tájékoztatásokra nem nevelt „műveltnek” gúnyolt kultúreberei a huszadik századnak, világszerte nem látunk tovább a mánál, a test – mit eszem, mit iszom, mivel ruházodom – kérdéseinél s megüünk egyre messzebb Isten országától érzésben, gondolatban, cselekedetben s akkor, ha itt-ott zökken a világ szekere, vádoljuk a népet, a zsidót, csak azt akit kellene, önmagunkat nem.

Pedig itt nem a nép a hibás, nem az a sok-sok kis téglá, amiből felépült a világrend elemitől – egyetemig... világnézettől – vallásig... egyéni élettől közéletig, – ...családi tanácstól világkongresszusig... hanem mi, Írástudók és Farizeusok és mindaz, ahol arcul verődik az égi tan – Isten szeretete.

Itt a hiba s ez egyben a botránykő is, ez a mai pogány világrend, mely keresztény csomagolásban ugyan, de pogány szellemben uralja az emberiség nagy tömegeit s épp ezért *utálatosabb* az Úr előtt, mintha pogánynak vallaná magát, mint Kelet.

Át kell építeni.

De hogyan?

Ha lehetett világháború a nagy tőkékért, ha lehetett munkanélküliség *magánérdekekért*, nyomor, ínség, szükség, igazságtalanság, trianon, – miért ne lehetne végre világbéke: testvériség is a – *közérdekekért*?!

Új ember szunnyad, új világrend fekszik az idők méhében... Vigyázzunk. Elközelgett az Isten-országa, de – a sátané is... Vigyázzunk, mert ha szirtet nem nyújtunk, ahová kapaszkodhasson, – úgy nem tudjuk hová sodródik az eszmék nagy viharában ma a – lélek... az emberiség lelke...

Vigyázzatok és imádkozzatok, mert jóllehet a lélek kész, – de a test erőtlén...

Épp ezért azt cselekedjétek embertársaitokkal, amit akartok, hogy azok cselekedjenek tiveletek... aki kér, adj néki... munkát – otthont – megélhetést! mert másként az is elvétetik – mondja Jézus –, ami a tied...

Gyakorlati rész

A világ boltjában

(Részlet Röck Gy.: „Szimbolikus mesék” c. könyvéből.)

Megjelent a Józanság a „Világboltja” című vegyeskereskedésben és vásárolni akart.

– Kis igazságot kérek – szólt igaz emberhez illő szerénységgel.

– I-gaz-sá-got?!... – álmélkodott a Világboltjának a főnöke, – talán gazságot méltóztatik gondolni?... – folytatta találóan.

– Dehogy – felelt a Józanság –, én igazságot kérek...

– Igazság?... – gondolkozott a vén kufár, – mintha már hallottam volna... De nem „jogot” méltóztatik érteni?

– Dehogy is kérem, igazságot kérek, i-gaz-sá-got!

– De kérem – dörzsölte kezeit a hamis sáfár, – nem felelhetne meg... tessék megtekinteni... egész új paragrafuskészletem?... Újak, formásak s oly remekül vannak alakítva, hogy még az egyenes is – a mai modern művészetnek megfelelően – görbe rajta... Méltóztassék... Ma mindenki ezt keresi!

– Kérem, nekem igazságra van szükségem. Ne paragrafuszozzon, ne kerteljen, én a Józanság vagyok, tudom mit keresek. Van, vagy nincs!? Feleljen!

– Kérem – felelt a megsértődött kufár –, itt minden van: jog, jogrend, érdek, politika, üzlet, paragrafus, törvény, jogszabály, jogszolgáltatás, jogalap, tanú, hamistanú, gazság és sok más minden, de holmi „igazság”?! az nincs!

Mit tenne ma Jézus?

Nagy köd van, nem látunk. Kapitalizmus, kommunizmus még jobban ködösítenek, még jobban fátyolozzák az Isten arculatát s terveit.

Kereszténység? Máz lett, *mázzá gyúrta a politika*, – a pogány világrendnek, a rangnak és a pénznek a csomagolópapírosa, elnéző, türelmes passzivitás, az isteni jogokkal való visszaélések fedezeti bástyája, kiszorított, névleges hatalom, defenzívába került offenzíva, a világ száműzöttje. S az Úr szomorú haraggal nézi a szent műve mögött folytatott világkereskedelmet, száműzött Anyaszentegyházát.

Merre hát, kihez? Utat keres a világ s gyertya-, mécs-, lámpavilágítások mellett keresi az emberi tudakosságoktól bebozotosodott földön a napfényben ragyogó örökvezér, Jézus Krisztus helyett, – maguk párt- és osztályérdekeinek szolgálatára alkalmas bálványt, aki után aztán önérdékből igazodhassanak. Keresik és igazság helyett *joggal*, szeretet helyett *tisztelettel* igyekeznek pótolni és gyógyítani a társadalom mély sebeit s anélkül mennek tova Jézus mellett, hogy csak meg is nézték, hogy csak meg is kérdezték volna: ki vagy, mit akarsz?...

Pedig amíg nem teszik fel ezt a kérdést, amíg nem keresik meg ennek a feleletét Isten kijelentései között, addig hiába minden gazdasági, technikai, politikai tudomány, mert semmiféle fehér, vörös, vagy fekete átfestésekkel nem lehet szemfényvesztetni tovább az öntudatosuló s az igazságtalanságok ökölcsapásaitól, trianonoktól sújtott emberiséget, a világ népeit.

Jézus kell, mert a mai kor betegségét nem a test, hanem a lélek, – *a mai nyomort nem a szükség, hanem a bőség szüli*, mert ma van, ismétlem: minden van, élelem, ruha, pénz, lakás, csak épp szív, keresztény lélek nincs s ezért áll félrebillenten a mérleg – kinek fent... kinek lent...

A mai nyomort nem az szülte, hogy nem termett, hanem hogy csak egyesek arathatnak, csak egyesek takarhatnak, egyesek élhetnek, a – „győzők”... S ezért mondom, hogy nem a test, hanem a lélek beteg, beleesett az önzés tébolyába és őrvongásában egyre többet, sokat, mindent akar... Mindent és mindenáron! – a más vérén is, ha – lehet...

Ha nem teremne, ha nem volna, akkor mentené a világ ínségét és nyomorát minden ember előtt a terméketlenség. De van, terem a föld, a műhely, a gyár, a gép, az ember, az állat s van minden és épp ez a „van”, ez az egyénenkinti, családonkinti, kartellenkinti, országonkinti „jogos”, de „igazságtalan” van, ez a sok-sok féle kis és nagy trianon fertőzte meg a világ, a társadalom s az egyén lelkét... Ez, hogy egynek kettő, három-tíz-száz... másnak egy se... Egyiknek minden, ami jó, másiknak minden, ami rossz. Egyiknek felesleges is, másiknak szükséges se... Egyiknek kalács is, másiknak kenyér se... Egyiknek minden, másiknak semmi... Ez minden forradalomnak, bűnnek s lázadásnak a lélektani gyökere, ez a félrebillentett mérleg. S ezt a jogrendbe bujtatott s világszerte uralkodó igazságtalanságot kell kivetkeztetni, mert így megfertőzi és elhiteti – mint az Úr mondta – még az igazakat is...

Mit tenne hát Jézus?

Megalacsonyítaná a halmokat, betöltené a völgyeket. Hogyan? Megdézsmálná a világot a bőség terhére, de a szükség javára s annyira, amennyire a világ kiegyensúlyozása megkívánná. Ezt mondta, tehát ezt tenné is.

Eljött a kereszténység második korszaka, világhódító munkájának beteljesülése, mint Szent Pál római levelének VIII. 23. v. írja, *testünk megváltása*. A keresztény erkölcs bejárta a világot, vezérelvvé lett kelettől-nyugatig s ma vezérelv, hogy nem a faj, nem a vér, hanem a lélek, a szellem, az érzés, a gondolat teszi az embert testvérré az emberrel s ma az egész földön hirdetik ez az örömhír, hogy egy Atyának vagyunk a „testvérgyermekei”. A keresztény világnézet elérte célját, elfogadtatott s a nemzeti, faji és vallási mértékek helyett az ember egyedüli mértéke az ő emberi volta, emberi értéke – *elvben*.

Most azonban a kereszténység gazdasági térhódítása, a keresztény állam- és világeszme, a világ keresztényiesítése következik, a kereszténység valóságos uralma: Krisztus nem névleges, hanem tényleges Királysága.

Lejárt az idő, új korhoz, új belátáshoz ért a világ, nem jogot, hanem igazságot kíván az ember és – *világuralmat az Isten!*

Mit tenne hát Jézus?

Negative megtisztítaná a „templomot”, kivenné a kufárokat, eltörölné mindazt, ami az embert elválasztja az embertől, ami a lelkek testvéri kapcsolódásának, a szeretetnek útjában áll, a rangnak és a pénznek az *uralmát*.

Positive pedig megadná az anyagiakat illetőleg mindenkinek a megélhetést nyújtó munkalkalmakat – *a lelki* kibontakozáshoz szükséges tanulási lehetőségeket – *az erkölcsiség* megalapozásához szükséges családalapíthatási módot, – aztán megváltaná az embert téves világ-

nézeteitől, – megváltaná az embert a másik embertől, – végül megváltaná az embert önmagától, hogy visszaadhassa önmagának, a testi embert a szellemi embernek!

Intené azokat, akik csak kapni szeretnek, hogy tanuljanak meg adni is! Intené az uralkodókat, hogy tanuljanak meg szolgálni is. Intené a bővelkedőket, hogy osszanak a szűkölködőknek. Intené a vendéglátókat, hogy akiknek sok van, hívják asztalaikhoz azokat, akiknek semmi sincs; s ha nem, akkor – *megdézsmálná a világot*:

azaz eltörölné az egész mai pogány jogrendet s helyére állítaná az istenit, a testvérít, a krisztusi világrendet,

megadná mindenkinek a lakást és a megélhetéshez szükséges minimális földet és foglalkozást,

a világ csúcsaira nem az észet, hanem a szeretettel telt áldozathozatalra képes szívet tenné – uralkodóul,

a világ régi mércéi helyére a szükség mércéjét állítaná, megszüntetné a többállások, többüzletek, többjövedelmi forrásokat,

apasztaná és oly közeparányosra állítaná a munkaidőket, hogy mindenkinek jusson munka is a megélhetéshez és idő is az elmélkedésre, tanulásra, fejlődésre,

a nőt visszarendelné a világból az ő otthonába – anyának,

a gépeket akként foglalkoztatná, hogy annak haszna ne az emberé, hanem az emberisége legyen,

megtiltaná bármi cím alatt is elperelni azt a földet, vagyont, műhelyt, otthont, életalapot, amely a megélhetés minimuma,

maximálná és minimálná úgy a jövedelmeket, mint a vagyonalapokat, hogy se a túl sok, se a túl kevés ne kísértse a lelket,

új gárdát szervezne a papság mellé: a világi apostolokat, nem hazavárni, hanem felkeresni az eltévedt juhokat,

új rendházakat szervezne a szegények és elhagyottak, nem az egészségesek, hanem a betegek, nem az igazak, hanem a lelkiileg csonkák-bonkák felkarolására,

a sok-sok zárva tartott templomot nyitva tartaná, ahol a nép lelki- és erkölcsi nevelésére és *Isten dicsőségére szóló* előadásokat, filmeket, színdarabokat adatna, hogy az emberek ne a kaszinók, kávéházak és kocsmák rossz levegője és szelleme alatt sínylődjének, hanem Isten házában emelkedjenek, fejlődjenek, mert a templom nem becsukásra, hanem nevelésre – iskolául és a lelkek menhelyéül adatott fejlődni az Isten-képmássáig,

az egyházi vagyon *maximumon felüli* jövedelmeit a papság helyett az Egyház, illetve Isten szent céljaira fordíttatná,

a papságnak – a nép érdekében gyakorolható – közjogot adna,

a világ párisi, moszkvai, genfi és sok-sok tanácsai helyett megszervezné a pápa elnöklése alatt a nép és Isten céljai szerint tanácskozó római keresztény főtanácsot, a nemzetközi kérdések – nem vallási, hanem társadalmi – eldöntésére,

a világbéke fenntartására megszervezné Krisztus keresztes hadseregét, – az egy akol s egy pásztor megvalósítására pedig a keresztény világuniót,

s visszavezetné az emberiséget ahhoz az akolhoz, amelyiket mindenféle és kölcsönösen téves és bűnös eszmék hatása alatt elhagyott, – csakhogy ebből az okból a testvériség érdekében *törölné a rangot és a pénzt,*

végül testvériesítené az egész világot – az Ő Szent Szíve és mindeneket megbocsátó Szeretete által.

Eme vezérelvek után lássuk most, *mit kellene hát nekünk tenni,* ha Jézus szelleme és lelke szerint, azaz keresztényiesen akarunk – cselekedni...

Mit kellene tennünk?

Az elmondottak után könnyű felismerni, hogy mit tenne ma Jézus, ha arra kérnénk, hogy a világot építse át az Ő országára...

A pogány világrendek, láttuk, nem hozhatják meg a megváltást. A mai, a kereszténység cége alatt élősködő kapitalizmus épp úgy nem, mint a kereszténységet száműző kommunizmus se.

Valami új kellene, de – mi?

Krisztus alkotmánya, Isten világrendje!

Valami olyat felállítani azonban, amely mindenkinek tessék, nem lehet, mert vagy az ördög, vagy az angyal tiltakozna ellene... A Szentírás is azt írja Lukács VI. r. 26. v.-ben, hogy: „*Jaj nektek, ha minden ember jót mond felőletek, mert éppen így cselekedtek a hamis prófétákkal az ő atyáik.*”

Százszázalékos megoldás tehát nincs! Csupán csak ama kettő közül lehet választani, hogy a kilencven százalékot kitevő nagy többségnek akarunk-e szolgálni, vagy a tíz percentes kisebbségnek.

Jézus a nagy többségért jött, azokért, akik belefáradtak a világba... *akik megterheltettek a világtól...* a népért. Ezeket hívja: Jöjjetek hozzám, kik megfáradtatok és megterheltettetek, én megnyugtatlak, megpihentetlek titeket...

Annyi sokféle gazdasági elmélet és megoldási terv van a világon, hogy eggyel több szinte feleslegesnek látszik. Mindeniket védtek, vagy magasztalták azok, akiknek érdekszférájába illett, – ellenben támadták és gúnyolták azok, akiknek tehertételt jelentett, így lesz ez a könyv is, lesz, akinek fájni fog; az gúnyolni fogja, – lesz, akinek előnyére lesz, az védeni. Egyik se dönti el azonban, hogy mit ér e könyv szelleme, erre csak Isten fog felelni egykor – de felelni fog! Hogy mivel, szóval-e, vagy utolsó ítélettel, majd megválnak...

Ennek a könyvnek nem az a sajátja és célja, hogy csak új elméleteket és elgondolásokat hozzon, hanem az, hogy azt – amennyire a cenzúra megengedi a gondolataink szabad kimondását és leírását – lehetőleg leleplezetlenül még pedig a minden nemzet és vallás által sokat hangoztatott krisztusi tanok, illetve a Szentírás szelleme szerint tárja fel, – másodsor pedig, hogy ne csak a testnek, hanem az egész embernek, testnek és léleknek az érdekkörét és életvilágát felölelje annyira, amennyire az egy szűkre fogott kis könyvben felöllelhető, végül, hogy megindítson egy új politikai pártalakulást.

Minden isteni terv főcélja, hogy úgy az ember, mint az egész emberiség felsőbb és boldogabb életvonalra emeltessék. Hogy ezt elérhessük, meg kell szervezni Krisztus Királyi Pártját, azaz a krisztianizmust, amely, mint Isten világi apostolainak pártja egyetlen céljává teszi Isten országának, a testvériségnek *alkotmányos és a vallási összhangzatos* úton való felépítését s az

emberiség értelmi, erkölcsi és anyagi felkarolását. Értelmileg az iskola, erkölcsileg a házasság – ez nem nőülés, hanem házasság is! – anyagilag a keresetesi, illetve munkaalkalom által.

Ismételnem kell, hogy a végzetes tévedés ott kezdődött, hogy nem a kereszténység kebelezte be a pogányságot, hanem a pogány Róma kebelezte be a kereszténységet és – átvette ugyan a keresztény világnézetet, a hitet, – de uralmon maradt az ő régi pogány világrendjével.

Változott a ruha, de régi maradt az ember. A kereszténység nagy munkája tehát most következik, a pogány világrend eltörlése.

A mai ember lelke a kapitalizmus és a kommunizmus közt leng s nem tudja, melyiktől várhatna megoldást. Úgy érzi, mint aki két rossz között áll és nem tudja, melyik volna a kisebbik rossz. Hogy a kapitalizmusból már nem nő ki a világ boldogítása, azt már látja, de hogy a kommunizmus pedig képtelenség, azt meg tudja. Egyik a jogrend keretén belül, másik a jogrend keretén kívül – pont... pont... pont...

Igaz szívű ember érzi, hogy egyik se hódítja el a jövőt, *valami harmadik kell, s ez a krisztianizmus! Krisztus igazi világrendje.*

Sem a kapitalizmus, sem a kommunizmus nem adja meg az embernek azt az egyéni *szabadságot és életalapot*, amelyhez természete szerint joga van, *mindkettő eszközé süllyeszti.*

Ezekkel szemben a krisztianizmusnak a célja az embert úr és szolga helyett testvérré, egymás élet jogait és megélhetési alapjait támogató és védő testvériséggé forrasztani.

Gazdasági elve úgy maximálni és minimálni mindent, amint azt az emberiség és a rendelkezésre álló tulajdon „aránya” megköveteli! Azaz a létminimumhoz szükséges alap vagy mód mindenkinek megadandó és amely létminimum bizonyos hányadán túl nem emelkedhetik a létmaximum se.

Többje nem lehet azért, hogy a kizsákmányolás szelleme meg ne szállhassa, – kevesebbje pedig azért nem, hogy a szükség és a nyomor meg ne ingassa a lelkét és mert a létminimumhoz való joga Istentől való s így *mindenekfeletti.*

A krisztianizmus szelleme szerint *a tulajdon, mint a Szentírás írja, Istené.* Minden Istené, amihez csak életfogytiglani haszonélvezeti joga van az embernek. S mivel minden Istené, e szerint mindenkit egyenlő mértékben illet meg az ő egyéni, illetve családi szükséglete szerint mindaz, ami lelke és teste nemesítésére *lehetőség szerint* szükséges.

Ez az igazi keresztény világrend, amelynek nem ellensége, de védője és híve lesz minden, de minden ember, akiben csak némi igazságszeretet is lakozik.

Hogy a világrend átépítéséhez szükséges anyagiakat aztán – mint később látni fogjuk – mint szerezhetjük meg, örökösödésiilletékek felemelése vagy az „öröklési jog eltörlése” (dr. Tóth János), vagy dézsmák kivetése, új „forgalmi pénz” bevezetése, a telepítés megoldása vagy bármi más által, az már csak technikai kérdés; a parancs, *az isteni cél: a világrend kicserélése, átépítése.* Ezt el kell érni, amint az öskeresztények is elérték kicsiben, hogy:

„És mindnyájan, akik hívének, együtt valának és közös vala mindenük. Örökségeiket és jószágukat eladták és osztogatták azoknak mindeneknek, amint kinek-kinek szüksége vala. És mindennap egy akarattal a templomban (iskola) valának és házankint szegdelvén a kenyeret, örvendezéssel és egyenes szívvel vevék az eledelt.” (Szentírás, Ap. csel. II. r. 44-55.)

Közös vala mindenük, amint a világ is Istentől az ember és állat közös otthonául van adva, melyben akkor illet meg bárkit is a bőség, mikor már senki nem szenved szükségben. Aki ennek a világrendnek útját állja, az Istennek áll ellen, az nem keresztény, bármint hangoztatja is. Ami pedig a mai fennálló világi törvényeket illeti, *azokat emberek írták*, tehát emberek

törölhetik is... annál inkább, mert az csak békétlenséget és átkot; Isten törvénye pedig békét és áldást hoz. Az a démonizmus, emez a krisztianizmus világrendje, azt pogány istenek sugallták, emezt a keresztények Istene. Az a világrend elvisz, ez a világrend visszahoz Istenhez. Az eltorzíja Jézus tanítását, emez megmutatja azt. Az lázadásra készíti Istennel szemben, emez pedig hódolásra. Amaz a világrend egyik embert a másik ember erején tartatja, emez a világrend minden embert a maga erején tart.

Ez ellen csak az lázadozhat, aki nem arra igyekszik, hogy Istennek és az emberiségnek szolgálhasson, hanem arra, hogy *az Isten szolgáljon neki – ha mindjárt a mások vérében, könnyében, verejtékében – trianonokon – át is...*

Az ilyen emberek pedig – az ördög atyától valók, világrendjükkel együtt...

Ismétlem, ha a világháborúban világszerte elkívánhatták az emberiség vérében, hadikölcsönökkel vagyona, akkor a mai gazdasági háborúban miért ne kívánhatnánk meg ugyanezt az áldozatot – kicsiben, feláldozni a kalácsot, hogy mindenkinek jusson kenyere. Akkor *áldoztak háborúért, most áldozhatunk a békéért*, mert ez a kis áldozat nem a háború, hanem a testvériség, a béke érdekében kell. S az egész áldozat ennyi: apasztani kell a munkanélküliséget a munkaidők apasztásával, – az ellátott nők alkalmazásának a mellőzésével, – az álláshalmozók és túlórázások megszüntetésével, – a mamutjövendelmek telepítésre való megdézsmálásával, – dézsmák útján nyerendő földeken leendő telepítésekkel, – a világi rendek és normák felállításával, – a mínusz kamattal járó pénz bevezetésével, lakásdézsmával és örökösödési illetékek emelésével és sok más mindennel.

Ezek a nyomor teremtetői, ezeknek a helyes megoldása a nyomor megszüntetési, mert ami bőséget teremtenek ezek *egyik helyen*, ugyanolyan szükségét annak fejében a *másik oldalon*.

Ami pedig a szerzett jog és magánjog nimbuszát illeti, azt felelhetjük, mikor a szükség áll szemben a feleslegessé, mindenkor a felesleges terhére, de a szükség javára döntene az Úr! Amikor pedig a szerzett jog vagy magánjog az élet jogának áll útjába, egyszerre vígjáttá válik a tragédiává süllyed, mert a mások megélhetésének akár elvétele, akár álláshalmozása árán épp úgy nem lehet fenntartani magán-, vagy szerzett jogokat, mint ahogy nem lehet életünket fenntartani a mások életének elvétele árán.

Minden jog csak addig jogosult, ameddig az nem áll útjába a mások létminimuma megszerzésének. Mert az *Isten szent terve, hogy mindenkinek éljenek és boldoguljanak* – mert Isten nem szenvedésre teremtette a világot, hanem az emberiség boldogítására.

S a krisztianizmus ezt akarja, boldogítani a szabad akarattal rendelkező egész embert: lelkiileg és testileg.

Mit kéne hát tennünk?...

1. A gépeket illetőleg meg kell említeni, hogy amilyen arányban szaporodik a gép, olyan arányban nő a munkanélküliség. Mégis ennek dacára sem lehet a cél a gépek apasztása, rombolása, leállítás, mert ez szembe hozna bennünket a legfelsőbb célok egyikével: az emberiség fizikai munkától leendő mentesítésével. A megoldást tehát nem a gépek leállításában, sem a gépadók bevezetésében – noha ez nem utolsó mellékadó lenne –, hanem egyedül és kizárólag a munkaidők és munkanapok apasztásában kell látni és megoldani.

2. A munkaidő apasztására be kell vezetni az öt s ha a munkanélküliség megoldása úgy kívánja, a négy, esetleg a háromnapos munkaidőt; s a napi nyolc óra munkaidő helyét a napi hat, öt, négy órát, illetve azt az idő- és keresetési arányt, mely egyensúlyba hozza a keresetési viszonyokat. Mert a keresztény cél és erkölcs – azaz törvény szelleme – nem az, hogy egyesek kereshessenek jól és sokat, hanem hogy mindenki kereshessen, ha mindjárt keveset is, de mindenki...

Ezen munkaidőapasztásokkal járó kevesebb kereset kipótlására, valamint a „lelki veszélyt is rejtő szabadidők kitöltésére” lenne a telepítésnél később tárgyalandó „haszonélvezeti telkek”, vagyis az otthon, a kerteslakás jövedelme. A kert lefoglalná a szabadidőt és pótolná terméssel a – pénzt.

3. A munkanélküliség más részének apasztására lenne, hogy minden nagybirtok, gyár, vállalat, üzem, bank stb. annyi szükségmunkást lenne köteles foglalkoztatni, ahány a fenti részleges megoldás dacára ama szakmából vagyoni aránya szerint reáesik.

4. A munkanélküliség apasztására reaktiválni kell a nyugdíjas szellemi munkásokat, ha mindjárt más tárcák, más hivatalok kebelébe való áthelyezés mellett is, kivált, ha az illető családos vagy nő. Amennyiben ez másként nem, akkor úgy oldandó meg, mint a fizikai munkásoknál, a munkaidő, nap és óra apasztásával, illetve két csoportra való osztásával, mert minden életvonalon egy törvény érvényesítendő, hogy senkit sem illet meg a kalács addig, amíg nincs kenyere mindenkinek!

5. A munkások – eme szellemben leendő alkalmaztatására megalakítandó a „munkások tanácsa.” Ezen tanács elsősorban kötelessége a családos emberek elhelyezése s ha ez nincs, csak az esetben a nő vagy nőtlen embereké. A munkások tanácsa, – mint a községi bíróság, – az üzemekhez tartozó munkások üzemi kérdései feletti bírálkodásra is felhatalmazandó, mint a községek felett a községi bíróság minden olyan kérdésben, mely az üzem keretében váltódott ki. Minden fegyelmit is a munkások tanácsa intézne el a főnök, vagy megbízottjának elnöklése alatt. A munkástörvények megszövegezésébe pedig azok is bevonandók, kikre a törvényt hozták, legyen az fizikai vagy szellemi munkás!

6. A munkaidőhöz mérten a *munkabért* is épp úgy kell maximálni, mint minimálni, akként, hogy inkább kevesebbet, de azt a keveset mindenki megkereshesse!!! Ezt a maximum- és minimum-vonalat is a munkások tanácsa állapítsa meg időről-időre, a viszonyokhoz képest a főnökséggel. Mert itt is, mint a szellemiekénél, fennáll az a szomorú tény, hogy míg egyik hatvanat se, addig egyik-másik hatszáz pengőt is keres havonta... Épp ezért nem igazságos dolog pl. csak a gazdagokat vagy csak az urakat vádolni. Sok szembehelyezkedne a mai világrenddel és testvéresülne, lerakná a mai világrend által reá aggatott cifraságokat, de nem teheti, mert köti a világ szelleme. Épp ezért – mivel egy fecske nem csinál nyarat, – kell párt, mozgalom, törvény, hogy végre kezdődjön el a fecskevándorlás – Isten országa felé...

7. A munkások *részesedési arányban* is részesítendőek akként, hogy a tőke is megkaphassa a maga „rizikóját”, meg a munkás is a maga „veríték tőkéjét.” Ez okból a tiszta haszon 50%-ka illeti a tőkét, a másik 50%-ka pedig a munkások között, – az ő családi szükségleteikre, a gyermekek arányára való tekintettel is, – szétosztandó; mert az igazi tőke nem a pénz, hanem az a munka és emberi erő, amely pénz nélkül is megkezdte első nagy őssalkotásait valamikor... Ez a „részesedési arány”, amennyiben a világrend átépítése úgy kívánná, mint dézsmá, visszamenőleg; is kivetendő volna minden létminimumon felüli hozamú birtokra és üzemre, ami a később tárgyalandó mínusz kamatú forgalmi pénz ellenértékének a rátáblázása mellett történhetne.

8. A túlórázás mindenhol eltörölendő. Ahova több munkaerő kell, ott nem túlórázással, hanem több munkás alkalmazásával kell megoldani a kérdést. Munkára azonban senki nem kényszeríthető! Aki heti két napi keresetből is ki tud kis kertje mellett jönni, még az se háborgatható, mert az ember akarati szabadsága – szent. Épp ez a krisztianizmus alaptörvénye, a szabad-akarat tisztelete.

9. A színészeket illetőleg, mivel ők egész kivételes helyzetben vannak az igazgatóikkal szemben, – törvénybe kell iktatni, hogy ha az igazgató nem előre fizeti ki a havi gázsikat, akkor a pénztári bevételek és kiadások felett az igazgató ellenőrzése mellett a színészek tanácsa dönt a

maguk gázsijának végösszege erejéig akként, hogy a zárolt – és akár csekkel biztosítandó, akár előlegekben kiosztandó – gázsi összegek kifizetését megakadályozza. Amennyiben e tanács – a jövő évi szerződésvesztés tudatában ezt nem vállalná, – az esetben a később tárgyalandó Állambiztosi hivatal kiküldöttje ellenőrzi és biztosítja azt a szintársulat csekkszámmlája útján. Így elejét veszi annak, hogy a színészek még a ledolgozott gázsit se kaphassák meg akkor, mikor a direktor, illetve a pénztár bevette azt. Ugyanez alkalmazandó minden hasonló üzemre, cirkuszra, orfeumra stb. Mert a krisztianizmus fő célja nem egyesek érdeke, hanem az emberiségé, a közé, amelyért fel kell áldozni mindent, ha más megoldás nincs, mint a hazáért; – vagyont, szabadságot, vért, életet...

10. A nő, illetve a család a világ legfontosabb kérdése. Isten a nőt otthonra teremtette s ehelyett a legtöbb elment a világba keresni... Anyának rendelte és szerető lett... Az otthonba állította és az utcán futkos... Imakönyv helyett divatlap, színházi élet züllesztí lelkét, arcátlan tükrözés, rúzs, leplezetlen félcsupaszság süllyesztí ideális értékét és eszmény helyett hárembe való szükséglet, haszon nélküli „tárgy” lett... aki mindent a férfi felébresztésére, a legény megfogására tesz... S miért? Mert nincs biztosítva a jövője és biztosítani akarja, férjhez akar menni... otthont akar keresni ebben az idegen világban...

Sok a bűn, de sok a mentség is. Itt van a nő, mert ide vitte a férfi... olyan messze az isteni tervtől, hogy rá se lehet már ismerni... s miért, mert a világot Isten tervét nem is ismerő emberek, – pusztán politikusok! – vezetik az Isten lelke, az Egyház meghallgatása nélkül...

S a férfi? Feleség helyett szeretőt keres, mert nem csak nem nősülhet, de nem is akar nősülni... jobb így a – testnek... De ahhoz, hogy mit fizet rá a lélek, – nem ért.

Visszakozót kell fúvatni az egész vonalon. Vissza, haza a nővel s otthont, családi hivatást kell neki adni, mert ez úgy Istennek, mint a természetnek az egyetlen földi célja. S ehhez – azaz a családhoz – kell mérni és alakítani az isteni „mérce”, a „szükségletet.”

11. A család, illetve az anya a cél. Nem a nőt illette és illeti meg a tisztelet, hanem az anyát, avagy az anyaságra hajlamos és méltó nőt, de semmi esetre sem azt, aki szeretkezni akar, de szülni nem... Ezek nem feleségek, hanem törvényesített szeretők. Némelyek azonban azért nem akarnak szülni, mert nincs miből felnevelni a gyermekeiket. Ez méltánylandó indok is. De épp ezért a méltányos indokért át kell építeni a világot a családi szükséglet mértékére, hogy bevezethessük úgy a családi, mint a társadalmi életbe a természetes életet, mert másként – így – bordélyházzá lesz a föld és átokká az élet. Épp ezért amíg egyoldalon biztosítani kell az ellátatlan nők női hivatásokbani elhelyezését, addig a másik oldalon mintegy kizárni a nőtlenek alkalmazását a családos és nős emberekkel szemben. Így a nősülés céllá lesz, mely mindkét nemre közérdek.

12. A nőtleniség apasztására törvényesítendő, hogy nőtlen ember csak ideiglenesen is csakis addig alkalmazható, amíg nős, vagy pláne családos ember nem jelentkezik, mely esetben aznap felváltandók!

13. A nők eddigi szerzett jogaikat és állásaikat átadhatják férjüknek, gyermekeiknek, vőlegényüknek, vagy bárkinek éppúgy, mint más szerzett jogot. Ezen bizonyos próbaidőhöz kötött csere, vagy jogátadás a hivatalfőnök és a kartársak meghallgatása után döntendő el. Ezen jogátadással sok férfi elhelyeződik és sok családi kérdés megoldódik.

14. A férjhez nem ment nők részére biztosítandó az ápoló női, tanítói, orvosnői s minden egyéb női állás. Ellenben a férjes nő, mivel az ő hivatása a család, sehol semmi úton és mód-dal nem alkalmazható.

15. Képesítés nélküli, illetve ellátatlan nők, valamint árvák, özvegyek és aggok részére vallásuk szerint csoportosítandó világi rendek: „normák” szervezendők, melyben mindenki, múlt-

jára és képességére való tekintet nélkül elhelyezendő és munkaképességéhez mértén foglalkoztatandó. Eme rendek megélhetési, önfenntartási alapjául közös tulajdonukul lenne átadandó az összes közszükségleti kisüzem, pl. tejmérések, trafikok, mozik, vasúti árudák, stb.

16. Az özvegyé lett családanyák telepesházra való igénye elsősorban kielégítendő, a telepítésnél tárgyalandó feltételek szerint.

17. Ugyancsak eme női rendek hatáskörébe volnának utalandók az összes jótékonyági intézmények is, mivel e célra a nő sokkal alkalmasabb, gyengédebb és megértőbb.

18. A nők szavazati joga törlendő. Övék az otthon, férfié a világ. Otthon érvényesítsék a politikájukat.

19. Az esetleg itt-ott alkalmazásban maradó nőtlenek fizetésének 50%-ka mindenkor az ellátatlan nők intézményeinek a javára levonandó.

20. Nősülése esetén nemcsak a levonás szűnik meg, hanem nősülési segélyt és telepes, illetve haszonélvezeti házat is igényelhet, avagy annak fejében lakbért, esetleg dézsmalakást.

21. Minden férfit megillet egy nő, amiért is nősülés, illetve családalapítás és családfenntartás lehetősége állami közérdekké nyilvánítandó! Az egy szoba-konyhás lakásnál nagyobbakat csak akkor és csak az igényelhet, kinek gyermekei vannak.

22. A cél a földet nem gyárteleppé, hanem kertvárossá, azaz édenné tenni, mert így az otthon kedves, munka- és derűt adó, hasznalhajtó helyé lesz, ahol minden család minimális keresete mellett is boldogan élhet, mert a kert fogja pótolni azt, amit az állam vagy üzem nem tud nyújtani, a lakást, a minimálisan felülit s amellet korcsma, kártya és kávéházak helyett az otthonhoz köti a család tagjait és apró elfoglaltságokkal járó életcélokat nyújt.

23. Úgy az érett nők, mint az érett férfiak házasságuk előtt egészségügyi tanfolyamokat kötelesek hallgatni, eme tanfolyamokat nőknek a tanítónők, fiúknak a tanítók tartanák, itt ismertetendők volnának nemcsak a nemi élet törvényei, veszélyei és az egészség feltételei, de egyben a gyermeknevelés kellékei is.

24. Ugyanilyen gazdasági, gyümölcsészeti, méhészeti és kertészeti kis tanfolyamra volnának kötelezendők azok is, akik telepes házakat, illetve haszonélvezeti telkeket igényelnek.

25. A családvédelem szempontjából azoknak a férfiaknak a fizetését, akik akár az iszákosság, vagy a kártya szenvedélyének lettek az áldozatai, feleségük és kartársaik igazolása esetén feleségük veheti fel, vagy maga az üzem utalja ki az élelmiszert hitelező kiskereskedőknek.

26. Iszákos embert, egyben, ha családja kéri, ingyenes állami gyógykúrára kell vinni, ahol – mint egyéb lelki vagy testi betegeket – kibőjtöltessék ebből a szenvedélyből...

27. Minden nagyobb, azaz három gyermekű családnak évente egy harmadosztály rezsijegy jár, mit akár nyaralásra, akár kirándulásra, körutazásra tetszése szerinti időben igénybe vehet.

28. Minden valamire való falun és városon nap-, lég- és vízfürdők állítandók fel, mert ez is közérdek, amennyiben közegészségi tényező.

29. Köteles továbbá minden fürdő szombatonként rezszi árban átengedni összes fürdőhelyiségeit a szegényebb nép fürdőzhetésére!

30. A házasságon kívüli születések pénzsegélye beszüntetendő, mert ez csak a törvénytelen nemzésnek kövezi az útját...

31. A temetkezéseket mindenhol „közüzemesíteni” és egyszerűsíteni kell. Ezzel szemben a díszes temetések végösszegét kitevő összeg után 100%-os luxus adó fizetendő, a vagyon-talanok és ingyenesek eltemettetési alapja javára.

32. A szegényebb családok kirándulhatási és vikkendezhetési lehetősége érdekében minden nagyobb uradalom és állami erdőterületből bizonyos rész e célra „kitagosítandó”, ahol – pusztán tisztántartási díjak ellenében – bárki sátorozhat, nyaralhat, üdülhet. A kijelölendő helyeket mindig maguk a nyaralók és a turisták egyesületei választják ki a nyaralás céljának megfelelően, nem pedig egy-két „érdekeltségi” képviselő. Ez is közegészségügyi érdek, mint a kórház, csak míg az a betegség *előzésére*, emez a betegség *elkerülésére* alkalmas.

33. A családvédelem érdekében a házassági törvény is módosítandó. A házasság magánjog inkább, mint közjog, tehát ne abba avatkozzon az Állam, hogy hol esküszünk, hanem abba, hogy vadházasságban ne éljenek. Ma pedig épp fordítva van, rakásra hagyja a vadházasságot és korlátozza az igazi házasságot, a templomi esküvőt holmi jogi- és politikai házassági törvénnyel. A mai házassági jogrend törlendő. Mindenki ott esküdhessen, ahol akar s ahol esküdött, oda fog tartozni válópere is! Aki pl. kat. templomban esküszik, annak a házassága felbonthatatlan lesz, aki a polgári törvényekre köt „szerződést”, az – mivel Isten nélkül kötött, így nem is házassági szentség, csak jogi viszony, tehát – felbontható lesz, mert Isten szerve, az egyház nélkül kötődött. Az pedig, hogy két helyen is – komikum, mert azt mutatja, hogy valamelyik nem elégséges vagy az Istennek, vagy a világnak... Ilyen szabad házassági kötés esetén megszűnik az a sok válóper és könnyen fűzött házasság, mert remélem senki se adja a lányát olyan házasságra, amelyet, mint a madzagot, lehet kötni-oldani és gyerektelelníteni... A rómaiaknál se egyféle volt a házasság!

Így nemcsak komolyabb, de biztosabb is lesz a házaselet, mint ma, mikor még köztisztületben állók is úgy cserélgetik a házastársukat, amily könnyen jóra való ember még a szeretőit se cserélgeti...

34. Hogy a házasság, mely utóvégre igen komoly és mély isteni viszony, ne legyen elhamarkodott, a mátkaság az egyházi törvények szerinti időre köteleztessék, mely aztán eleve biztosíthatja a mai ideges és felületes fiatalságnak az egymás kölcsönös megismerhetését...

A mai házassági rend lehet, hogy jogilag tökéletes, de épp könnyen való válhatási lehetősége folytán nem egyezik a Szentírás szellemével, mely szerint az „egy testté és egy lélekké” lett házaselekre azt mondja Jézus, hogy amit Isten egybeszerkesztett, azt ember ne válassa szét.

Ezzel az egyház is nyer, ha oltár helyett az anyakönyvvezetőnél kötnek házasságot azok, akik *névleg* ugyan keresztények, de *tényleg*: pogányok...

Nyilvánvaló, hogy a legtöbb, illetve az okos szülő nem adja a lányát próbaházasságra, válóperekre...

35. Az álláshalmozásokat illetőleg mindazok, akiknek a létminimumot elérő jövedelmük van, még egy állást nem vállalhatnak még tiszteletdíj ellenében sem, mert a cél, hogy másnak is jusson kenyér... Az álláshalmozás égbekiáltó bűn, mert nem a szükségesért, hanem a feleslegesért szorítja ki embertársát a munkából s épp ezért kell ezekkel szemben visszamenő dézsmával is intézkedni. A szaktudásra pedig felel a világ ténye. A sok szaktudós hozta a világháborút, gazdasági harcot, élelmiszerégetést és mindent, ami a szerény, tudatlansággal vádolt lelkiismeretesség sohse gondolt volna ki... Szörnyű szaktudás ez, mely mellett állati soron alul élnek az Isten szegényei... Szörnyű tudás ez, mely csak önérdekét látja...

36. Álláshalmozás magánvállalatoknál sem lehet, így pl. több üzletet senki sem tarthat. Itt is a cél: élni és élni segíteni. Nem csak élni és élni hagyni, hanem segíteni!!! Mert az isteni rend nem egy-két nagy embernek, hanem a sok-sok kicsinek is akar kenyeret adni, ha kalács nélkül is...

37. A mamutfizetések beszüntetendők. Ha bárki fizetése, vagy akár magánjövedelme eléri a létmaximumot, úgy az illető sem az államtól, sem a községekől nem vehet fel fizetést. A

maximumon felüli levont összeg átmenetileg telepítésekre és munkaalkalmak teremtésére fordítandók Erre persze azt vágják a szemembe, hogy ez bolsevizmus. Nem! Az a bolsevizmus, mikor én a görbe paragrafusok útvesztői között és védelme alatt elharácsolom, elveszem nem bottal, de lelkiismeret nélküli ésszel mások előtt a megélhetési és keresetési lehetőséget, mint a mai világrend kelettől-nyugatig...

38. Maximálni és minimálni kell a jövedelmeket, amelyeken se felül, se alul nem lehet egy családos, nős vagy legényembert fizetni. Külön kulcs alá sorozandó mindhárom, kivált a közüzemeknél! Maximálni, mert mindenkinek csak annyihoz van joga, amennyi a szükséglete, illetve amennyit felhasznál, de nem annyihoz, amennyit el tud tékozolni. Ez kettő. Isten szent ajándéka – pl. a termés és annak átváltott értéke, a – pénz – nem arra adatott, hogy azt *hiába-valóságokra* szórjuk szét, hanem arra, hogy lehetőleg a köz érdekében embertársaink és a magunk *lelki és testi jólétére* fordítsuk. Arra a vádra pedig, hogy a szellemi, a tanult ember többigényű, az a feleletem, hogy ha igazán szellemi ember, akkor a szellemi igényeiért fel tudja áldoznia testi igényeit. Ezt mondhatom, mert évtizedek óta szegénységem folytán ezt *kell* cselekednem. Az olyan szellemi emberekből pedig, akik a szellemiség címe alatt minden testiséget is el akarnak nyelni, nem kérünk!

39. A maximum – ha már az iskolai képzettségből kell kiindulni – létminimum négyszerese lehet csak. Ha a létminimum 150 pengő, úgy a maximum 600 pengő lehet. Azért négyszeres, mert az iskolát is így osztályozzák, elemi, négyközép, nyolcközép, egyetem. Szerintem azonban nem lehetne több a háromszorosnál.

Mindezek ellenőrzésére felállítandó az *Állambiztosi* hivatal.

40. A közalkalmazottakat illetőleg a fizetési kulcs egy kulcsá dolgozandó, mely kulcsban az alapfizetés minimálisan induljon, ellenben *a családi pótlékok legyenek számottevők, azaz nem csak a tudás, hanem a szükséglet mértéke szerint*. A tudás több előnyt nem igényelhet, mint amennyi tőkével jött: elemi, közép, egyetem! Ez is akként számítandó be, hogy hatvanéves korára érje el a maximumot!

41. Nőtlenek lakbért nem kaphatnak, nős embert egyszobás, a családot kétszobás lakás illeti meg, azonban három szobás lakáson felüli lakbérösszeget senki nem kaphat. Mert amíg mások lakás nélkül alszanak kint a szabad ég alatt, addig mi Krisztus jegyében nem mehetünk túl a három szobán, legalább is közpénzeken nem!

42. A családi pótlékot illetőleg egy gyermek és feleség után nem jár családi pótlék, csupán a nőtlenségi levonás szűnik meg. Ellenben két gyermek esetén úgy a feleség, mint a két gyermek után egyszerre folyósítandó a családi pótlék!!! Így az egyke ellensúlyozva lesz.

43. Azon közalkalmazottak, kik házat építettek s ma a fizetési levonások folytán részlettörlesztésekkel küzdenek, hosszú és kamatmentes moratóriumot igényelhetnek, ha legalább két gyermekük van, ha mindjárt örökbefogadott gyermek is az. Ugyanis így az örökbefogadás által az árvák és elhagyottak nevelési lehetőségét elősegítjük. Erre az örökbefogadásra a családi pótlék is kiterjesztendő.

44. Minden magánvállalatnál is az állami fizetések kulcsa a mértékadó, kivétel azokat a munkavállalatokat illeti, amelyek életveszélyesek, ahol külön *vállalati életbiztosítással biztosítandó az illető és családja*.

45. A fegyelmi ügyeket illetőleg a kartársak fegyelmi tanácsa dönt, melyben úgy a főnök, mint a kollégák és az alárendeltek képviselendők, mert nemcsak a főnök, de a szolgálta is kell, hogy minősíthessen és hozzászólhasson a fegyelmi alá került ember egyéni bűnei vagy érdekei szerint annak sorsához...

Így kihálnak a stréberek és önálló gárda fejlődik, az önbíráskodás révén járó egyéni közbiztonság folytán. Így eltűnik kivált a magánvállalatoknál fennálló basarendszer is, meg a politika ereje is... és kibontakozik a szabad akarat, az őszinte vélemény, a tiszta igazság.

46. A hivatalfőnököket a kartársak, illetve a hivatali személyzet választja háromévenként, épp úgy, mint ahogy a szerzetesrendekben végzik. Így mindenkre rákerülhet a sor, de egyben senki se lesz olyan beképzelt, hogy a társai felett *vezető helyett uralkodónak gondolja magát*. Bizonyára nem a bambákat fogja a kartársi választás maga fölé helyezni, de nem is azokat, akik behízselik magukat, hanem azt, aki jellem, aki karakter, aki főnök és kolléga tud lenni egy személyben – mint a rendházakban láthatjuk. Egymás után senki se lehet kétszer főnök!!! Változtatva azonban akárhányszor. Így innen is ki lesz szorítva az a politika, mely nem az igazságot, hanem az érdeket képviseli. A rátermettségről pedig ne beszéljünk, mert a kartársak jobban ismerik egymás közt, ki a rátermett, mint az a központi úr, aki sohasem látta, csak beprotekciózták hozzá a kinevezendőt...

47. A fizetési segélyeket nem a főnök, hanem a kartársi bíróság vagy tanács véleménye szerint kell felterjesztetni és kiosztani. Ők tudják, ki mit ér közöttük, vagy ki igazán szegény, sorsüldözött...

48. A jutalmak azonban lehetőleg törlendők. A túlbuzgó emberek idegkimerülését nem pénzjutalmakkal kell kipihentetni, hanem szabadságidő emeléssel!!! Ez használ az idegeknek, a sok pénz pedig – árt a léleknek...

49. A B-listák visszamenőleg felül vizsgálándók s mindazok, akik családosak, nők, öregek, soron kívül visszahelyezendők, ellenben helyettük B-listázandók a férjes nők, a vagyonos férfiak és nők, a szülői háznál élő lányok, akiknek még egy állásuk van, ha az mindjárt csak létminimumot nyújt is. Ezt a B-listacserét persze nem a főnök, hanem a kartársi bíróság dönti el, az Állambiztosi hivatal ellenőrzése és a B-listások, valamint a nyugdíjasok bevonása mellett. Maga ez a B-listacsere az Állambiztosi hivatalba tartozik. Így apad a munkanélküli s kivált a családos emberek nyomora, s nem a protekciós és kedves hölgyek lesznek a hivatalokban, a gyárakban, hanem a rászorultak.

50. A közalkalmazottak nyaraltatási sorrendjét is letről kell kezdeni. Előbb a kisembereket kell eme előnyben részesíteni s aztán a főnököt. Mert a főnöki szerep nem uralkodásra, hanem szolgálásra van. Jézus nem uralkodni, hanem szolgálni jött! Szép példája a hajóskapitány, ki csak akkor menekülhet a hajóról, ha már minden utas és a legénység mentve van, mert nem uralkodni, de szolgálni áll ő a parancsnoki hídon.

51. Minden kartársi kérdés titkos szavazattal döntendő el, mely szavazati aktus után a szavazólapok elégetendők.

52. Akik fizetésük mellett rokkantdíjakat is kapnak, vagy a rokkantsági díj %-áról mondjanak le, vagy a fizetésüknek ugyanolyan kulcsú százaléka vonandó le, ahány százalékos rokkantságban szenved. Utóvégre is, ha rokkant, akkor nem tud hivatalba százpercentesen dolgozni, ha meg tud, akkor kenyérkereshetési lehetőségében nem akadályoztatván, rokkantsági díjak nem illetik. A rokkantsági díj nem arra van, hogy gazdagodjunk, hanem hogy odavesztett kereseti képességünk pótolassék, ami pedig a fizetés teljes összegébeni kifizetésével pótolva is van.

53. A rokkantsági kérdés másik megoldandója, hogy nem esik-e álláshalmozás alá?... Nincs-e megélhetése... vagyona... jövedelme, mely esetben rokkantsági díja elvonandó, mert a cél, az átépítési vezéreszme: kenyeret és minimumot mindenkinek s míg e minimum nincs megadva, addig senkit se illet meg a minimumon felül semmi sem!!! Egy morzsa kalács se, amíg nincs mindenkinek kenyere! Ez a Krisztus tana, szelleme és szent akarata! Ez a testvériség, melyre

meghivattunk a mi Urunk által! S egy igaz Isten szolgálja nem is engedheti asztalára addig a kalácsot, amíg tudja, hogy az ő hívő testvére kenyeret se kapott...

54. Családos és nős embereket nem lehet nyugdíjazni. Senkitől a létminimumot elvonni, még ha nőtlen is, továbbá senkit sem hivatali érdekből sem büntetésből elhelyezni oda, ahova nem pályázott.

55. Ehelyett lehet büntetésből fizetés-levonásban részesíteni, rangsorban visszavetni a kartársi bíróság által, vagy, más beosztásban, olyanban részesíteni, melyre képes és eme beosztási csere érdekében bárkit is egyik minisztérium alól a másik alá áthelyezni, ha kéri. – Ezt kérheti betegség címén is, pl. tüdőbeteg kérheti magát a földművelési osztályhoz, ha megfelel, ahol több szabadlevegőn van.

56. Minden olyan szolgálati idő, melyet bárki bárhol eltöltött, összegezendő és a végösszeg számítandó be a nyugdíjba. Ama bűnös előintézkedések pedig, melyek épp ezt kizárni igyekeztek, hogy pl. időnkint fölmondtak, elküldték őket, hatálytalanok. Minden szolgálati idő összegezendő, hiába minden esetleges szerződéskötés is. Aki többfelé szolgált, annak a nyugdíja szolgálati idejének megfelelően az illető munkaadó hivatal terhére vetendő ki, melyet aztán az Állambiztosító hivatalhoz tartozó „Országos nyugdíjintézet” központja összegezve egy összegben utal ki a nyugdíjjogosultnak.

57. A nyugdíjasokat illetőleg az említett B-listacsere folytán – kivált ha családos és kereset nélküli – vissza kell helyezni. Ha ez másként nem eszközölhető, akkor apasztani kell a munkaidőt és vele arányosan a fizetéseket is, ami legfeljebb tíz percentet tenne ki, mert egy-egy hivatali szakra és szakmára nem esik több – ha a már említett B-listacserét és a nők felváltását is végrehajtottuk –, mint öt-tíz százalékos reaktiválás. De ez a tízpercentes levonás részben kevesebb munkaidővel jár, részben pedig – s ez a fő – embertársainkért hozandó áldozat! Keresztényi cselekedet! Aki ez ellen ágál, az B-listára teendő, hadd lássa meg, mi az a B-lista s aztán három évi „tanulmányút” után visszaengedhető a hivatalába... Akkor majd megismeri, ha nem a bőségből nézi a szükségét, mi a szükség... mi a részvét... mi a szeretet... áldozat... kereszténység...

A reaktiválás vezérelve is az, első a családos, aztán a nős, végül csak nőtlen, feltéve, ha nincs vagyonuk, jövedelmük, más állásuk.

58. A nyugdíjasok trafikja, mozija s minden államtóli kereseti forrása azonnal a normák, illetve világi rendek köztulajdonába utalandók át!

59. Azon nyugdíjasok, kiknek nincs meg a létminimumja, elsősorban visszaveendőek. Ha pedig olyan családos és nőtlen közt kell döntenet, kik közül pl. a családosnak megvan a megélhetési alapot nyújtó nyugdíja, de a nőtlennek még a létminimuma sincs meg, az esetben a nőtlené az előny, mert a vezérelv itt is az, hogy senkit se illet meg a kalács addig, amíg nincs kenyere mindenkinek. Senkit a bőség, amíg sír a szükség, a létminimum hangján...

60. Mivel nem csak egyeseket, hanem mindenkit megillet a nyugdíj, lehetőleg akként kell megosztani, hogy az sem a középvonalú megélhetésen felüli, se a létminimumon aluli ne legyen. A lakbér helyett vagy dézsmalakás, vagy telepes lakás adandó, ahol a gyümölcsös és a kerttel járó sok előny sokat is pótolhat. Ez alól kivétel, ha az illető nem öregsége, hanem pl. betegsége folytán lett nyugdíjas és keresetnélküli gyermekei vannak, amikor ismét a szükség mércéje alkalmazandó.

61. A nyugdíjösszeg csökkentése nem precedens nélküli, mert ma pl. a 15 évet nem szolgált nyugdíjasoktól az őket nem 40 év, hanem 15 év után megillető kisarányú nyugdíjukból levonnak 40 és 15, azaz 55 százalékot, tekintet nélkül arra, van-e vagyona, állása, családja, vagy nincs. Már pedig, ha a létminimumból vonhatunk, miért ne a maximumból is. *Ez a 15*

évesekre alkalmazott precedens kiterjeszthető minden maximumon felüli nyugdíjösszegre is, de feloldandó minden minimumon aluli összegekről, mert az Isten mértéke – egy!!! S ez a levonáskiterjesztés nagyban megoldaná a nyugdíjteher apasztásának a módját.

62. Az összes köz- és magánhivatalok, vállalatok, üzemek egy és közös „országos köznyugdíjintézet”-be összpontosítandók, mely önálló hivatal minden minisztériumtól függetlenül közös kulccsal szedje és fizesse a nyugdíjakat. Eme intézetbe bárki beléphessen, akár visszamenőleg is. Ez az intézet az Állambiztosi hivatal hatásköre és a nyugdíjasok vegyes bizottságának ellenőrzése alatt állna.

63. A szolgálati korhatár hatvan év, amikor mindenki hivatalból nyugdíjazandó. Ezt a kartársi bíróság intézi el az Állambiztosi hivatal útján.

64. A nyugdíj és a szolgálati viszonyok megállapítása érdekében mindenkiről központilag vezetett nyilvános egyéni lap nyitandó, melynek másolata a tulajdonosnál lenne. Ezen lapra az egyén minden mozzanata bejegyzendő, szolgálati éve, ideje stb. s ezek alapján lenne – bárhol dolgozott is, de ha dolgozott – hatvan életévére nyugdíjjogosult.

65. Ahol a férj és feleség közösen kerestek, ott szolgálati éveik összegezendők és egynek véve, egy összegben s egy név alatt utalandók ki.

66. A 15 éven aluli szolgálatú nyugdíjasok ama nyugdíjkülönbözete, amit tőlük azóta levontak, mióta a nagy nyugdíjasokat feloldották a nyugdíj szanálási levonása alól, visszamenőleg kifizetendő.

67. A nyugdíjévek beszámításánál kivétel nincs, akár miniszter, akár főispán vagy szolga volt, nyugdíja a negyven szolgálati évhez viszonyítandó, nem pedig öt-tíz évihez. S ha akár miniszter, akár főispán volt is valaki, ha lejárt mandátuma, régi helyére helyezendő vissza, vagy ahova kéri. Mert az elv, hogy mindenki csak beosztott és – bárhova is van beosztva, csak – testvér...

68. A nyugdíjasok ellen hozott fegyelmi törvények törlendők. Nyugdíja szerzett joga, melyhez épp úgy nem nyúlhat a politika vagy az állam, mint a szerzett házhoz, birtokhoz, pénzhez.

69. A nyugdíjasok haszonélvezeti telke vagy lakása, amíg nincs mindenkinek legalább egy-szobás lakása, nem lehet több, mint 2-3 szoba. Öregeknek elég is...

70. Akiknek vagyonuk van, azok nyugdíja dézsma alá vonandó, úgy mint a 15 éveseknél alkalmazott precedens mutatja.

71. A nyugdíjasok semmiféle új állást nem vállalhatnak, csak az esetben, ha nyugdíjuk be-szüntetődik és újabb szolgálati idejük amahhoz számítódik. A nyugdíja azonban, ha új állását elveszti, vagy új vállalatába belebukott, 8 napon belül újra folyósítandó.

72. A diplomásokat illetőleg szintén az az elv érvényesítendő, hogy kenyeret mindenkinek, még pedig akkorát, amekkora az ő elsődleges szükséglete!

Itt is az az elv a kiindulási pont, hogy aki maximumon felül keres, mivel azt más elől keresi el, annak maximumon felüli keresetéből ötven százalék a munkások helyett a kartársak javára nyitandó és az Állambiztosi hivatal kezelése alatt álló szakpénztárba fizetendő be, ahonnan az az illető szakcsoporthoz lesz kiutalva.

73. Akiknek bármi állami vagy egyéb biztos jövedelmű állásuk, fixfizetésük van, ha az a családi megélhetéséhez szükséges középvonalú létalapot megadja, semmiféle privátrendelőt vagy irodát nem tarthat fenn. Ezek ellenőrzésére a kartársi mellérendeléssel segíthetünk.

74. Ha az ügyvéd elveszti a pert, készkiadásain kívül éppúgy nem számolhat semmi ügyvédi díjat, mint az az orvos sem, akinek betege meghalt, vagy nem gyógyult meg. Mindenkor csak az eredmény fizetendő, de nem az eredménytelenség! Készkiadásait és költségeiket felszámolhatják, amit azonban vitás esetben az Állambiztosi hivatal szakosztálya állapít meg.

75. Minden ügyvédi költséget is a bíróságnak kell megállapítani, mellyel szemben minden előzetes vagy külön szerződés érvénytelen, minden előleg – büntetőjogi felelősség terhe alatt visszafizetendő. A bírói megállapítások kulcsa pedig nem a per összege, hanem a teljesített munka utáni kulcsra váltandó át, mert a cél megélni, de nem gazdagodni...

Ama ellenérvre, hogy így senkit se ösztökél a tanulás és munka, az a feleletem: – hála Isten. Mert az az egyéniség, aki nem tudásvágyból tanul, hanem csak azért, hogy a hiúsító rangot és a sok pénzt hozzó állást érhesse el, az ilyen ne is tanuljon. Itt a hiba épp, hogy ma igen-igen sok nem tudásvágyból, hanem ördögi ösztönből, azaz azért tanul, hogy rangot és – mennél könnyebben, mennél hamarabb és mennél több – pénzt kaphasson... így legalább ezek ki-maradnak a mérlegből... Hulljon a férges, mint a – természetben...

76. Mivel az iskolakötelezettség 16–18 évig terjesztendő ki, minden ezen időn túl eltöltött eredményes tanév beszámít a szolgálati évekbe, illetve nyugdíjba.

77. A telepítés kérdése az emberi jólét tengelye. Amíg ezt keresztül nem vesszük, hiábavaló minden okoskodás. A telepítés azonban bizonyos általános dézsma nélkül el sem kezdhető. Épp ezért a dézsmával meg kell barátkozni. Utóvégre ennyi áldozatot, mely nem lenne több mint 5–10%, minden maximumon felüli birtok meghozhat, mert ezzel aztán elkerültünk minden bolsevista és liberális eszmeterjedést.

Amíg a telepítéshez szükséges telkeket bizonyos birtok-, addig a beépítéshez szükséges összegeket bizonyos pénzdézsmával oldanánk meg.

78. E célból megállapítandó, mennyi ama maximum vagyon, mely dézsma és ellenőrzés alá tartozik és mennyi az a minimum vagyon, mely – kivéve az adókat – semmi címen el nem árverezhető, csupán 50%-os zár alá vehető. A maximum nem lehet több, mint a létminimum bizonyos szükséges hányadosa, mint pl. a fizetéseknel. Eme maximumon felüli vagyon aztán köteles a munkanélküliek reá eső %-át foglalkoztatni, valamint a még így is megmaradt tiszta haszon 50%-át, mint munkásrészesedést – a tőke és munka közös elve alapján – a munkásokkal megosztani.

A keresztény elv, hogy közös a fa, de a fészek magántulajdon. Közös a levegő, víz, föld, napfény, Isten mindezt nem az embernek, de az emberiségnek adta, tehát ezen elvhez keresztény szellemben alkalmazkodnunk kell.

79. Minden nagybirtok, üzem, gyár stb. annyi munkást köteles foglalkoztatni, amennyi területileg, vagy tőkéje után ráesik, *ha mindjárt a munkaidő és fizetés bizonyos percentes apasztása mellett is*. A létminimumot azonban nem apaszthatja sem állami, sem magánvagyon.

Így megmarad a hitbizomány, a nagybirtok, az üzem, de félig magán-, félig közcélú szolgálat, amint illik is.

80. Minden létminimumon felüli vagyon dézsma alá veendő. A dézsmát maguk a birtokosok tanácsa osztja el egymás közt akként, hogy az általában kivetett dézsmatelek és pénzüsszeg kiteljen. A dézsmatelek akár természetben, akár megváltási összegben is fizethető, melyen aztán telepítéshez szükséges telkek veendők.

81. A dézsmatelkeket csakis kizárólag telepítésre szabad felhasználni. Épp azért az minden állami és egyházi vagyontól függetlenül „*Patrimónium*” címen kezelendő *közhitbizományt* képezne.

82. Ezen dízsmma a lakásokra is kivetendő, hogy legalább a háromnál többgyermekes családok nyerhessenek megfelelő lakást.

83. A Patrimónium tulajdonát képező telkek és telepek csak mint *haszonélvezeti telkek* volnának *életfogytiglani használhatási joggal* kiadandók, amikor is, ha a család kihal vagy elköltözik, avagy erkölcstelen élete folytán a telepesek kérésére kilakoltatik, az a Patrimónium rendelkezésére állna újból való haszonélvezetre adás céljából.

84. A haszonélvezők a telepes házakért csak karbantartási összeget fizetnének, amit akként vetne ki reájuk a saját telepükből választandó tanácsuk, amint azt a ház, vagy telek elhanyagolása megkívánná. Eme haszonélvezeti telkek ellenőrzése és maga a telkek kiutalása az illető igénylő egyházának a hozzászólása mellett történhetne akként, hogy előbb a papja által igazolt erkölcsös és jobb családok kaphassanak elhelyezést, mint a vallástalan és erkölcstelen családok. A telepítésnél ezek osztályozására és csoportosítására is gond fordítandó, hasonlókat hasonlókat mellé...

85. Mivel a lakbér ma úgyse fedezi a lakásokat, épp ezért a közalkalmazottak is ilyen telepes, esetleg dízsmalakásokkal lennének lakbér helyett ellátandók.

86. Minden családos és nő embernek legalább egyszobás, nagyobb család esetén kétszobás, kertes telepesház hivatalból kijár. Aki nősülését bejelenti, annak, amennyiben kellő időben bejelentette, esküvője előtt 8 nappal a telepesház átadandó.

87. A telepítés céljaira elsősorban a városmenti telkek sajátítandók ki, még pedig „tagosítás” útján s helyettük máshol adandó ki ugyanekkora telek a tulajdonosnak, mert nem kívánható, hogy egyért százak járjanak be messziről munkapadhoz, íróasztalhoz. Inkább egy a százért, mint száz egyért. Ezzel elejét vesszük a telekspekulációknak is...

88. A nyugdíjas telepek lehetőleg erdők, nyaralók, kies helyek, pl. a Balaton mentén jelölendők ki, hogy az ne csak a szükségesség, de a kellemesség jellegét is nyújthassa, egyben lehetőleg vasutak és jó utak mentén legyenek, amely mindenkinek ott utalandó ki, ahol kéri; ha nem kéri, mivel a szabadság – szentség, helyén hagyandó.

89. Minden teleknek 400 ölesnek kell lennie, mert másként a telepítés nem szolgálja ama isteni célt, mely az embert kerti, édeni életre rendelte. A lakás nem otthon. Otthon az, ahol az ember jól érzi önmagát, megtalálja lelke és teste kielégítőit, ahol megtalálhatja egyéni törekvéseinek munkaterületét íróasztaltól munkapadtól kertig. S ez pedig a kertváros telepítés, ami lehetőleg kis pataköntözőkkel is ellátandó.

90. A tanyatelepítések ott, ahol a nagybirtokok a reájuk eső munkásszázalékot foglalkoztatják, mellőzhetők, mert a nagybani termelés több hozamra számíthat.

91. Mivel egy hold területből négy telep telne ki, százezer holdból négyszázezer telep. 400,000-nél több „ellátatlan” család, azaz körülbelül egymilliónál több lélekszám alig szorul telepítésre. Már pedig százezer hold kidézsmázása, amikor ma nem egy nagybirtok maga több mint százezer hold, nem nagy áldozat volna az örök béke: Isten országa érdekében.

Mivel egy telepesház felépítése, tömegépítés esetén szintén nem haladná meg átlagban mondván a 2.000 P-t, így a 400.000 lakás 800 milliót sem tenne ki. Ezen összeget részben dízsmából, részben a *mínusz kamatú forgalmipénzből*, részben pedig a munkanélküli és *önmaguknak építő munkásoktagok* nem pénzben, de telepesházban való kifizetésével lehetne megoldani.

92. Az adókulcsot meg kell változtatni. Be kell vezetni a progresszív adókulcsot, melyben a létminimumon aluli jövedelmű semmi adót ne fizessen. Emelni kell úgy az örökösödési, mint egyéb illetékeket. Meg kell szüntetni mindenféle házadómentességet, mert ez pogány dolog, hogy a vagyonosok, a házzal rendelkezők adómentességet kapjanak akkor, mikor munka- és

kenyérnélküli tömegek vannak a világon. A házadómentesség pótlására adjanak a háztulajdonosok adósságai fizetésére moratóriumot, de az adóelengedés törlendő. A házadókat lakásdézsmákkal is fizethetik. A szegényadó bevételei a később említendő norma és világi rend pénztáraiba utalandók. Mindenki adóalapja, mint az iparigazolvány, úgy üzemében, mint lakásában kifüggesztendő!

93. Monopólium alá kell venni a búzát úgy, mint a dohányt vonták, valamint a tejet és kenyeret. Ezek olyan szükségleti cikkek, melyeken nem lehet nyereszkeskedni, ezt az állami közüzem lehetőleg minimális áron köteles hozzáférhetővé tenni. Az állami borpincészet mintájára szervezendő gabonaraktárakban kell tárolni a termést, mely egyben az aranyalap helyettesítője is lenne így, ha monopóliummá tennénk.

94. *Szegényügyet* okvetlen rendezni kell. Épp ezért meg kell szervezni mindenfelé az „egri normákat.”

95. A normák keretén belül megszervezendő a világiak rendje, ahol úgy a magánosok, mint családok elhelyezést nyerhessenek s használhatóságukhoz mértén foglalkoztassanak.

96. A normák tulajdonába utalandók kivált az ellátatlan s hajadon nők biztosítására az összes trafikok, tejmérések, kenyérárudák, vasúti árudák, mozik stb., melyek jövedelmeiből biztosítva lennének a férjhez nem ment, valamint özvegyé lett nők. Eme világi normákban meg volna egyben az erkölcsi ellenőrzés és a lelki fejlődés lehetősége is. Minden nagyobb falu is kötelezendő ilyen normák felállítására, valamint a városok.

97. Minden szegényápolda is a normák hatáskörébe utalandó át, mert így szerető szívek, nem bürokratikus polgárok felügyelete alá kerülnek az emberiség elhagyatottjai.

98. A szegényügy vezetésére csakis női állások szervezendők.

99. Az egész szegényügy az állam kezéből az egyház kezébe helyezendő, még pedig a lélek érdekében, amit egyedül és kizárólag csak az Anyaszentegyház gondolhat. Eme normák épp ezért vallási aránynak megfelelőleg minden vallás részére külön volnának megszervezendők, amit azonban %-uk szerinti arányban vezetne az országos papi tanács.

100. A normák felállítása után mindenféle segély és koldulás végleg betiltandó, mert ezekkel csak a munkanélkülieket és a csalókat neveljük. A visszaélők kényszermunkára utalandók.

Minden életjog megilleti azt, aki dolgozni akar, de aki a más erején akar élösködni, semmi életjoghoz nem jogosult! Ez alapon törlendő tehát a munkátlanságra vezető segélyezési akció. Amíg ezt meg nem szervezzük, addig jogosult a koldulás... A normák ellenőrzésére megalkítandó a szegények tanácsa, amit, mint minden ilyest, az Állambiztosi hivatal támogat.

101. Minden városban a munkaelhelyező mellett a szegények éjjeli szállása is felállítandó akként, hogy nagyobb városokban szórványosan legyen, hogy a vidékről bejött munkásoknak ne kelljen még munkahelyükről szálláshelyeikre messzi fáradniok. Mindezek rendes langyos, nem pedig hideg fürdővel is ellátandók!

102. A bankokat illetőleg láttuk, hogy a Szentírás tiltja a kamatszedést. Ez pogány szokás. Mégis hirtelen átváltódní – mindenkinek javát akaró lelkiismeretességgel – nem lehet. Épp ezért a bankok kamatszedhetési jogait egyelőre csak maximálni lehet. Magasabb kamatot, mint a monopóliummal összekapcsolt búzaváluta mellett a föld hoz, talán 5–6%, senki és semmi cím alatt nem szedhet. Így nem lesz a tőke a munka kiszípolozhatója, másként az marad örökre!!! A visszaélőknek minden vagyonuk elkobzandó!

103. A bankokra épp az az adókulcs vetendő ki, ami a házakra van kivetve. A banki személyzet fizetése stb. a rendes állami kulcs alá vonandó. A bankra is vonatkozik az, ami a nagyüzemekre. A bankok vagyonuk 50%-át állandóan kötelesek – amennyiben kölcsönkérők kéri – kihelyezni.

104. A bankok vagyonának kiszöktetése esetén a bűnösök egész családja és minden vagyona szigorú eljárás alá vonandó s a hazaárulás szerint bírálendő.

Ami a bankra, az a kartelekre is vonatkozik, valamint minden más hasonló üzemre.

105. Úgy a bankokkal, mint a kartelekkel szemben a visszamenőleges dézsma is alkalmazandó, ami telepes építkezésekre fordítandó.

106. A hadikölcsönök fejében, ha az illetőknek megélhetése nincs biztosítva, elsősorban is telepesház biztosítandó. Azoknak a hadikölcsön-tulajdonosoknak, kiknek hadikölcsönükön kívül más megélhetésük nincs, elsősorban állás juttatandó. A hadikölcsönök és a bankok, kartelek stb. tartalékalapjai között valami középárányos megoldás keresendő...

107. A bankok külföldi pénzáttalásai évekre visszamenőleg felülvizsgálandók. A bankok külföldre csak terménnyel fizethetnek s nem pénzzel. Vagyonukat külföldre kicsempészők, kiutalók stb. ellen visszamenőleg eljárás indítandó és mint hazaárulók elítélendőek.

108. A külföldön nyaralókra nyaralási dézsma vetendő ki, még pedig az általa kivitt összeg kétszerese. Csalás esetén bányamunkára ítéendő s egész vagyona elkobzandó. Mert aki ezt a holtra gyötört nemzetet még mulatozásért is gyengíti, bányafogságra méltó.

109. Akiknek külföldön van vagyonuk, kötelesek azt bevallani s az Állam útján eladatni s annak összegét itt értékesíteni. Ha nem vallják be, mint hazaárulók ítéendőek el, mert a vagyonszöktetők egyben hazaárulók is. Gyanús esetben egész családjuk túszként kezelendő s ha nem jelentették be, akként is ítéendőek el, mert bűnrészesek. Eme fogságból csak az esetben szabadul, ha a vagyon teljes egészében visszakerült.

110. Mindezek kinyomozása nem a politikától befolyásolható kormányok, hanem a tanácsokból álló és változó Állambiztosi hivatal hatáskörébe utalandó.

111. A pénzt illetőleg új pénz volna bevezetendő. Vezérelv, hogy nem a pénz a tőke, hanem a munka. Eme elvnek megfelelően a *pénzt tőke helyett csereeszközzé kell tenni*, amely csereeszköz „*használati díja fejében*” a pénz mínusz kamatot fizet, akként, hogy minden hónap, vagy évnegyed közepén bizonyos százalékát veszti önértékének.

Ennek a technikai megoldása céljából a pénz oldalain fel volna tüntetve annak évszámai mellett évi értéke is.

Hogy a papírpénzzel szemben a fémpenzeket el ne dughassák, a fémpenzek mínusz kulcsa nagyobb lenne.

Hogy a pénz mínusz kamatának leszámítolása lehetőleg elosztott és igazságos legyen, az havi egy % eséssel volna megoldandó, ami csak átszámítási nehézségeket okoz, de ugyanakkor óriási gazdasági előnyt jelent az Államnak.

Ezzel a módszerrel minden ország megmenekülne a bankárok, bankok és az aranyalap uralma alól s egyben átépíthetné államát telepítésekkel kertvárosokká és kiszorítaná a pénzügyi mániaját és eltüntetné a mások veritékén élősködő pogány jövedelmet: a kamatot.

112. A mínusz kamat, illetve esés napja minden hó 15-ike lenne, mert akkor sem az államnál, se a polgároknál nem túlnyomóan, hanem körülbelül csak középárányosan van pénz.

113. E forgalmi pénz tényleg csak a csereforgalom lebonyolítására volna, mely egyben idegen állammal viszonylatból ki volna zárva, tisztán belső forgalmi értéke lenne. Ezzel megtakarí-

tódna az az óriási összeg, mely évente – mondhatni – hiábavalóságokra megy külföldre. Ez oly nagy összeg, hogy – mint dr. Mikos Ferenc kimutatta – az évi 500 millió pengőt is meghaladja. Ha ezt az évi 500 milliós pénzkiáramlást a forgalmi pénzzel meg tudjuk akadályozni, Magyarország pár éven belül a telepítés útján – mivel termősége folytán önálló megélhetési alappal rendelkezik – gazdag és boldog ország lenne.

A forgalmi pénz csak annyi lenne, amennyi tényleg szükséges, nehogy bárkinek a fiókjában akarata ellenére is, reáromoljon...

E forgalmi pénz, épp apadó voltánál fogva, fokozná a kereskedelmet, mert mindenki igyekezne rajta lehetőleg mielőbb túladni s az emberek nem a pénzt, hanem a beruházásokat gyűjténék, ami viszont a termelést fokozná. Kiláthatatlan nagy előnyei lennének ennek a szentírási elméletre épített mínuszkamatú, fogyó és csak belföldi forgalomban érvényes forgalmi pénznek.

Ha vehet a bank plusz kamatot anélkül, hogy dolgozna, miért ne vehetne az állam is mínusz kamatot, mikor kölcsön adja a csereeszközét: a pénzt. Ugyanaz az elmélet, csak fordítva.

A kibocsátandó pénzen építendő házak, gyárak, telepek igazi értékei lesznek minden államnak s ezzel szemben az a pénz, aminek kibocsátása által felépítették azt, elsemmiződik, elfogy, lepad. Tehát mondhatni ingyen hagyja maga után gyümölcsét, a mínusznak nevezett plusz kamatát – a termelést.

Hacsak 300 millió pengőt bocsátana ki az állam, már is annyi telepes házat építtethetne a dézsmatelkekre, hogy megoldhatná vele az ellátatlanok kérdését, majd a közalkalmazottak lakbérpótlását, miáltal felszabadulna a lakbérteher alól.

Ezzel végleg ki lenne véve a kufár kezéből az a fegyver – a pénz –, amiért háborúkat, gazdasági harcokat, áruhalmozásokat, majd terményégetéseket végeztek világszerte az üzlet felendítésére, de a szegények kárára...

Ezzel párhuzamosan mindenféle tűz-jég-életbiztosítás az országos nyugdíjpénztárral kapcsolatban államosítandó lenne.

114. A királykérdést illetőleg Jézus szent szavait idézem: *Azért jöttem, hogy szolgáljak nektek.*

Ma, az öntudatosulás századában nem uralkodókra, hanem szolgálattévőkre van szükség! Amint a vallásnak, úgy az államnak is kell egy fej, a király, de nem arra, hogy uralkodjon, hanem hogy őrt álljon afelett, hogy a társadalmi rend igazságos és méltányos mederben, illetve egyensúlyban álljon.

Épp ezért a felségjogok a legszűkebb körre apasztandók, mint a kormány kinevezése, a Ház feloszlata s még egy-két hatásköri kérdésre.

115. A nemzet csak a királyát tartsa s nem a királyi családot. A királyi családra is kötelező Isten ama törvénye, hogy mindenki a maga erejéből és a mások megterhelése nélkül éljen.

116. A királyi család minden tagja épp oly felelősséggel tartozik a törvény előtt, mint bármely más polgár. Sőt szigorúbban, mert mennél feljebb áll valaki, annál kifogástalanabban kell állnia. Ez az isteni törvény, a lelki élet, nem pedig a pusztá imádkozás!

117. A király nem ura, hanem őre népének. S minden hivatását a *többség* s nem a *kiválóság* érdekében kell teljesíteni, mert az Úr nem az egészségesekért, hanem a gyengékért: a betegekért, a lelki és testi csonka-bonka tömegekért jött!

Az uralkodás joga az isteni rendé: Krisztusé. Az Ő akaratához kell irányítani mindent s ez az akarat a királyt és parasztot, püspököt és sekrestyést összefogó nagy keresztény testvériség: a közérdek!

118. Mivel az Úrnak az egy akol és egy pásztorban kifejezett végcélja a világunió, nem zárható ki, hogy a király több országnak is ne lehessen épp olyan őre, mint amilyen a római Szent-szék. Sőt az igazi isteni terv egy főpap és egy király, amint a zsidóknál is volt.

Dehát erről korai a szó akkor, amikor még – noha Jézusban mindnyájan egy pásztort vallunk, de – nem ok nélkül ugyan – százféle akolban élünk...

119. A politikát illetően a politikához nem jogtudomány, hanem igazságérzés kell. Ez az igazságérzés pedig azt kívánja, hogy a politika ne osztályok vagy nemzetek, hanem az emberiség egyetemes közérdekét szolgálja minden határon belül és minden határon kívül. De ezt csak akkor érheti el, ha új világprogrammal, új alkotmánnyal jön elő. Ezen új alkotmánynak első lépcsője a választói jog.

A választói jogot illetően minden korteskedés tilos. Ehelyett, mivel ma mindenki ír és olvas, a képviselőjelölt kinyomatja programját és szétküldheti, vagy eladhatja választói között. Ugyancsak a választókerület újságjai, lapja kötelesek részükre programjuk kifejtése céljából – hogy minden jelölt szóhoz juthasson – helyet adni.

120. A választások ilyen ismertetése után pedig csak azok választhatnak és szavazhatnak, kiknek nincs félévnél több adóhátralékuk. Ezen adóhátraléki arány azonban mindig a legutóbbi évben reá kimutatott adóösszeg alapján számítolandó le s ezzel ki van zárva a korteskedő „adóemelési lehetőség.”

121. A mandátum csak két évre szólhat, még pedig úgy, hogy a képviselők fele a páros, fele a páratlan években választandó. Mandátumuk lejártá után régi állásukba visszahelyezendők.

122. A képviselők fizetés helyett csak jelenléti díjakat kapnak, amennyiben esetleges magán vagy más jövedelmük nem haladja túl a maximumot, amely esetben azt se kapják.

123. Mivel a harminchármas bizottság jól bevált, a képviselők számát lehetőleg 33-ra kell apasztani. Így aztán a 33-as bizottság is hatálytalanul. (Itt még sok mondanivalóm lesz – máskor...)

124. A választás megtörténte után megalakítandó a választási bíróság. Hat tagja a megválasztott pártjából, hat a kimaradt pártokból. E bíróságnak aztán hatáskörében áll az adott program betartásának ellenőrzése, a képviselő számonkérése és esetleges új választás útján való kicserélése. Ez a választási bíróság akként jelölendő ki, hogy minden szakma képviselve legyen.

125. A választásoknál pedig minden csendőri és rendőri készség csak készenlétkben lehet, de rendfenntartási szerepei mindaddig nem tölthet be és nem vehet át, amíg a választópolgárokból alakult „választási őrség” azt nem kéri. Ez a polgárokból alakult választási őrség volna hivatva az egymásközi rend fenntartására. Ez esetben ki volna zárva a karhatalom és mindenféle igaz és hamis vádaskodás és eljárás...

126. A listás választások törlendők. A listaválasztásokkal korlátozva van a szavazati jog s ez olyan szembekötősi játék, amikor szavazhatunk ugyan, de csak arra, akire előírták... így sohase juthatnak be új pártok, új eszmék, új ideák a Házba.

A régi rendszer hozandó vissza, mindenki arra szavaz, akire akar, ha van jelölve, ha nincs, akár önmagára is! Hogy ez titkos úton is keresztülvihető legyen, a 2 filléres szavazócédulára minden szavazó gumibetűkkel nyomná rá a jelöltje nevét otthon s összehajtva tenné be

kellően ellenőrizve az urnába. Szavazati arányok egyenlősége esetén újraindulna a legtöbbek közti pótválasztás, amíg végül egy jelöltre nem apad a döntés.

127. A választások minden év decemberében történének, amikor a magyar gazdaság a legkevésbé van elfoglalva.

A választásokat nem a minisztérium, hanem az Állambiztosi hivatal írná elő s vezetné le automatikusan.

128. Minden megválasztott képviselő megválasztásakor vagyoni állapota nyilvánosságra hozandó s a távozásakor szintén. A kettő közti vagyonszerzés az Állambiztosi hivatal előtt igazolandó és annak alapján közzéteendő. Ugyanígy kell eljárni minden bizalmi állással szemben is.

129. A titkos szavazás a Házban is bevezetendő!

130. A gyülekezési jog minden téren szabaddá teendő. Bárhol bárkik gyűléseket tarthatnak, azt kérni sem kötelesek, csupán bejelenteni s a rendőrség annak csak ellenőrzésére, de nem korlátozására lesz kirendelve. A szabad gyülekezési jog a nemzetek önkormányzása érdekében, de kivált a közakarat megnyilvánulása érdekében feltétlenül szükséges. A képviselő-jelöltek azonban azért nem élhetnek eme joggal, mert az ő nagy hivatásukhoz kevés a szó, kell, hogy írásban fektessék le terveiket, programjaikat, mert a szó elszáll, a betű marad...

131. A felsőház pedig kizárólag olyan arányban állítandó össze a nemzetek néprétegeiből, amilyen arányúak a néprétegek s így nem egyes osztályok, hanem a nép szakképviselője fogja ellenőrizhetni a képviselőház törvényhozását. Épp ezért a főrendeket a nép, illetve szakmák jelölik s kormány választja. A főrendi háznak illeténi szakképviselőire azért van szükség, mert láttuk világszerte, hogy az elmélet nem ismeri a gyakorlatot, nagy ember nem képviselheti a kisembert, a gazdag a szegényt, mert minden jóakarata dacára sem tud az elméletből áthelyeződni a gyakorlatba... Ezt igazolja az is, hogy a világ máig sem tudott egyensúlyba jönni... Aki aratni akar, annak tudni kell vetni is, mert másként gaz terem...

132. A képviselők szabadságának védelme érdekében pedig a lemondásokat korlátozni kell. A képviselő csak akkor mondhat le, ha erre a választott bírósága engedélyt ad és lemondását a Ház előtt háromszor egymásután élőszóval bejelenti. Így aztán nem lesznek kitéve a pártelnöki pressziónak, mely némelyik pártban előre aláírt, de dátummal el nem látott lemondási nyilatkozatokkal tartja „elvhűségben” pártja képviselőit...

133. A bíróságot, illetve a törvényt illetőleg akként kell azt keresztényesíteni, hogy a létminimumot nyújtó *alap* soha el nem árverezhető, a már elárverezettek visszaadandók. Árverezés helyett az csupán – maximum ötven százalékos – zár alá vehetők. Nyilvánvaló, hogy a létminimum megállapítása a családi szükséglet szerinti skála alapján történne. Ez a létalap épp oly érinthetetlen, mint pl. az iparos kenyérkereseti eszközei, mit pár évtizeddel ezelőtt még kivehetett kezéből a „magánjogot” kielégíteni akaró és igyekvő jogrend, de ma már, hála Isten! – nem. Az ingatlanforgalmi irodák a telekkönyvvvel kapcsolatban államosítandók akként, hogy minden eladandó ingatlanról a telekkönyvtárban legyen kifüggesztett kimutatás, illetve hirdetési lehetőség, ahol úgy a vevők, mint eladók megtalálhassák és őszintén láthassák az ingatlan helyét, minőségét, árát. A hirdetési díj bélyegben rovatna le, mely új álláslétesítések adna. Végül sem az eladó, sem a vevő nem volna bizonytalanságban a köztük álló ügynökség folytán... Az ügynöki százalék behajtását akként őriznék ellen, hogy az eladandó ingatlan tkv-i B-lapján a hirdetés megtörténte „feljegyeztetne.”

134. A büntető bíráskodást pedig ki kell fejleszteni és be kell ismernünk, hogy a jogrend és az igazság olyan messze vannak egymástól világszerte, mint a pogányság és a kereszténység... Ami közös – a cégtábla – az csak ráfestés... Épp ezért a bíráskodást át kell szervezni ama

krisztusi alapra, hogy az ítélet ne csak a *bosszút álló pogány elvet*, hanem a „javítani” *akaró keresztény elvet is szolgálja*. Ez okból a *börtönöket javítókká kell emelni*, ahol ne a mester-ségre, hanem a lelkiekre való tanítás legyen az első és fő cél, mert másként olyan céltévesztést szolgálunk, mintha a kórházakban gyógyítás helyett állásbahelyezéssel foglalkoznának az orvosok...

Mivel pedig a bűnös pszichikailag *beteg is*, kell, hogy a börtönben, akár a kórházakban, ne bottal verjék ki a betegséget, hanem tökéletes és helyes világnézet és vallás beidegzésével és ennek igazságait „követéssel” igazoló új világrenddel, annál inkább, mert a legtöbb bűn okát a világrend, a szükség, a nyomor, az elhanyagolt nevelés, erkölcsi és logikai hiányok szülik. Jó könyvtárt, jó gondolatot és kihajt a bűn trágyája alól a – lélek! Kihajt, mert ha egyszer rá engedjük világítani Jézus lelkét, kivirágzik, kitör – mint *föld alól* a tavaszi fű, – belőle a hit, és a szeretet. Ezek pedig új vonalakat, új irányokat, új életerőket adnak a léleknek, ellenben a bosszú lábnyoma alatt még az is visszataposódik, ami talán már-már kisarjadt, kizöldült a lélek mélyén. Mert, ismétlem, nemcsak az ember, hanem a világrend is hibás, melyben több a bűnre csábító és megbotránkoztató, mint a követésre méltó „példa”...

135. A bírósági tanácsokat is lehetőleg egyes bíróra kell átszervezni akként, hogy a bíró mellé úgy a vádlott, mint a sértett részéről egy-egy „ítélőmester” delegáltassék, olyan, aki közvetlen ismeri a vádlott anyagi és egyéni körülményeit, nem pedig csak aktából és elméletből. Mert csak így lehet belehelyezkedni abba a vonalba, amiben a vádlott volt, abba, ami a bőség és a szükség között lebeg. Nem kívánnám ezzel a világ bírói karát vádolni, sőt meggyőződésem, hogy a legjobb igazságérzet vezérli őket, de lélektani képtelenség belehelyezkedni – akár magamnak is – abba, amit elméletből s nem gyakorlatból ismerünk, amiről csak hallottunk, de nem éltünk át.

136. A visszaeső bűnösöket pedig nem a jól szellőzött és fűtött fegyintézetekben kell ápolni, hanem bányamunkára kell ítélni.

137. A halálra ítélték kegyelmi tanácsába bevonandó az illető papja is, illetve a lelki gyón-tatója, ha van... Ha nem volt, úgy a fogház lelkésze. Ezzel nemcsak a papságnak adunk hozzá méltó közjogi aktust, hanem a vádlottnak is minden lehető mentségi alapot megadunk. S ez kell, mert még állatot ölni is lélekbe markoló egy-egy elfinomultabb embernek, hát még embertársát halálra ítélni...

138. A vádlottak környezettanulmányához mindig kikérendő a vádlott papjának véleménye is.

139. A nyomozások megindításakor a vádlott mellé, a vádlott által választandó két bizalmi adandó, kik a vádlott vallatásainál mindenkor jelen lehessenek.

140. Minden büntetés vagyoniilag is olyan pénzbeli mellékbüntetéssel súlyosbíttassék, ami-lyen a vádlottnak a létminimumhoz viszonyított „*vagyoni aránya*.” Ugyanez az *aránybünte-tés* vezetendő be a becsületsértéstől kezdve a gyilkosságig. Így igen meggondolja mindenki, hogy esetleg tízezer pengős bírságnak kitegye-e magát holmi bárbajt provokáló sértések miatt.

141. A párbaj egyszer s mindenkorra a közönséges bűnügyek közé sorozandó s épp úgy, de szigorítótabban bírálendő el, hogy ezt az igazságot arcul verő rendszert kiküszöbölhessük végre a keresztény világrendből, mert ez nem csak keresztényi, de az igazság szempontjából is tarthatatlan örület. Ehelyett minden kérdés – ha sértő, ha nem – az „Állami becsületügyi bíróság” előtt intézendő el, mely bíróság „rovása” a lapokban a sértett tisztázására – közzé-teendő. Ez nyújtana némi elégtételt, de a kard, az ököl, ha csak a hortobágyi ökrök közt nem, de ma a keresztény világrend hajnalára ébredő emberek közt nem nyújthat azt, annál a kép-telenségnél fogva sem, mert sokszor épp az sebesül meg, akinek igaza volt. Ami pedig a gyávaság és a bátorság fogalmára vonatkozik, arra az a felelet, hogy nem a bátor, hanem az igaz szívű ember a minta s nem az ököl, hanem a jellem a fő, s nem az a hős, aki verekedni

tud, hanem aki minden előítélet és szokás dacára is ki meri mondani az igazságot és színt mer vallani lelkiismereti meggyőződése mellett, még ha ki is fütyölnek...

142. A rang minden vonatkozásban törlendő, mert csak elválasztja és széttagolja a krisztusi testvéresülésre igyekvő keresztény társadalmat. Éppen ezért a krisztianizmus megszólítása a testvér, ami már azért is könnyű lesz, mert minden vonalon csak beosztottak lesznek. Aki azonban több tekintélyt akar, az legyen *kiválóbb*... mert az *egyetlen jogos tekintély az, amit a lélek szerez*, nem pedig az, amit pénzzel, hízélgéssel és sok-sok kimondhatatlansággal „is” meg lehet szerezni szerelemtől – politikáig... Annál inkább törlendő a rang, mert az emberek úgy a természeti, mint az isteni törvények szerint egyformák, csupán a világi maszk teszi egyiket koldussá, a másikat királlyá. Isten azonban testvéreknek mondja s a természet pedig egyformán nemzi, szüli és élteni. Ami pedig az erkölcsiségüket illeti, egyformán gyarlók. Az a kis milliméteres különbség, ami a másfél méteres emberek között itt-ott meglátszik, csak műveltség... csak tudás... csak látszat, amely látszat alól mindig kitör – ha elég erős a kísértés – az egyformaság... a természet... a bűn...

Az isteni rend szerint az embereket egyéniségük után kellene osztályozni oda, ahova lelki fajsúlyuk osztályozza. Ez azonban lehetetlen, épp ezért tehát testvéresíteni kell őket. Ennek a testvéresítésnek pedig legerősebb akadálya a rang, amiért mindenek előtt ez törlendő a keresztény világrendből.

Hogy pedig a tekintélyhez nem rang kell, hanem egyéniség, azt igazolják a világ színpadján feltűnt nagy üstökösök, a huszadik század úttörői...

Jézus azt mondja a rangra, hogy: „Ne neveztesétek magatokat mesternek se, mert egy a ti mesteretek és ti mindnyájan testvérek vagytok.” Tehát még ezt az egy *rangot* is eltörölte!

Vagy hiszünk Neki és követjük, vagy tegyük le a maszkot, hogy lássuk, mi maradt meg még a kereszténységből, a lényeg-e vagy csak a látszat...

Törölni a rangot, korlátozni vagyont, mert e nélkül a két elengedhetetlen újítás nélkül sosem jöhet el a földre a kereszténység valóságos uralma, Krisztus Királysága! Istenországa.

S ha lehetett a világon évezredek alatt mindmáig annyi mindenféle név alá becsomagolt igazságot megcsinálni, miért ne tehetne már egyszer igazságot is?... Lehet, csak tegyük le azt az igazságot eltakaró maszkot magunkról, mely alatt úgyis olyan egyformán gyarló, önző és hiú ember lappang... én, te, ő, – mi, ti, ők...

143. A zsidókérdést illetőleg nem lehetünk keresztényebbek, mint ami keresztényt Róma kíván tőlünk, mert ha túlmegyünk, akkor is, ha innenmaradunk, akkor is pogány területre jutunk. Jézus a szeretetet hozta a földre. Akik az Ő szeretetét hordják, nem szórhatnak konkolyt a búza közé, nem engedi azt Jézus Szíve. *Nem engedhetem fejemre nőni a zsidót, de eltiporni sem*. Ha akarnám is, nem engedi Jézus. Nem lehet a zsidó vezetőszemély, de lehet tag. Nem irányíthatja a keresztényeket, de követheti. *Hadat üzenek a zsidó szellemnek, de védem a zsidót, mert mindkettő keresztényi kötelességem*. Ellensége vagyok a zsidó teológiának, de testvére, kivált a *krisztushívő zsidónak* mert ez a kereszténység szelleme.

A zsidó, ha akarom vallás, ha akarom faj, mert – mint első részben láttuk – minden régi vallás egyben nemzeti, illetve faji is volt. A zsidóság pedig egy ilyen régi világnézetű vallás – más jogrendek közé szorított – maradványa. Mint fajt nem kezelhetem sem négerként, mint az amerikaiak a négert... sem páriaként, mint még ma is az indiaiak a páriát... mert ember s életjoga azonos a miénkkel. Mint vallást azonban, épp kereszténységünk megóvása érdekében, saját körén belülre kell fékezni, nem azért, mert nem keresztény, hanem azért, mert mélyen alatta marad „*faji világnézetével!*” a kereszténység *fajfeletti* „egyetemes emberiességet és testvériességet” hirdető világnézete mellett. A keresztény jótékonytságot épp úgy ki kell reájuk

terjeszteni, mint a kereszténységre, de *útját kell állni annak, hogy a zsidó szellem irányíthassa a keresztény szellemet*, akár tollal, akár pénzzel, akár ígérekkel.

Hiszem, hogy Palesztinában ők is így tennének az idegenekkel, a vendégekkel, a gojokkal... S ez érthető is.

Híve vagyok tehát pl. a horogkeresztes mozgalomnak, mert jelen pillanatban nem látok jobb és újjáteremtőbb *egyéb „testvéri” mozgalmat* ebben a kapitalista mozgalmaktól nyüzsgő káoszban, de nem vagyok túlzó, nem vagyok szélsőséges, illetve két kérdésben, az Anyaszentegyház szabadságát és a zsidók létjogosultságát illetően külön, azaz tisztán keresztényi véleményen vagyok.

Ami pedig a *krisztusi zsidókat* illeti, őket – kivált akik meg is keresztelkedtek, ha egymás közt is, – mint *keresztény testvért* kell néznünk! Ez keresztényi kötelességünk!

144. Állambiztosi hivatal volna felállítandó. Ennek hatáskörébe tartozna minden, ami a nemzet nem politikai, hanem gazdasági kérdése: munkáselhelyezések, vallási arányszám ellenőrzés, pályázatok, kinevezések, reaktiválások, nyugdíjazások, fegyelmik, panaszok, dézsmák, maximumon felüli jövedelmek ellenőrzése és a részesedési arányok elosztása, a szerzett vagyonok szerzési módjának megállapítása, esetleg azok elkobzása, képviselőválasztások levezetése stb.

Ügymenete minden tekintetben nyilvános volna. Személyzetét maguk a szakcsoportok választanák, kik mint állambiztosok, a melléjük *időnkint választandó* tanáccsal nyilvánosan intéznének el minden eléjük kerülő kérdést.

Országos központján kívül, minden kerületben volna ugyanolyan hatáskörű hivatala. Ügymenetét illetően semmit sem az állambiztosok intéznének el, hanem a szakmák delegáltjai, a felek és szakértők.

Ez hozná nyilvánosságra az összes állami és főszámvevőszéki számadásokat, gazdasági intézkedéseket, kiadásokat és bevételeket.

E hivatalnak nem a minisztérium volna a feje, hanem minden kerületnek a maga kerületi polgársága. A központ csupán az országos központi adminisztrációt végezné.

Mivel a választmányi tanácsok állandóan változnának s mert az ügymenet teljesen nyilvános volna, kizárt lenne minden visszaélési lehetőség.

A hivatal főcélja volna, hogy mindenkinek kijusson elsődleges szüksége: a létminimum.

145. Az Állambiztosi hivatal központja őrizné ellen, melyik szakmából hány elhelyezendő van s azt akár a munkaidők, fizetések és jövedelmek apasztása árán is, de elhelyezné.

146. Kiszabná minden üzemre, birtokra, szakmára a *foglalkoztatási arány számát*, illetve a foglalkoztatandó munkások számát, hogy senki se álljon munka nélkül! Ezt a foglalkoztatási arányszámot minden iskolaév végével kellene megállapítani s legkésőbb újévig az évi új munkásanyagot, akár szellemi, akár fizikai, az mindegy, elhelyezni.

147. Ellenőrizné a vallási villongások megszüntetésére azt, hogy mindenhol a vallási arányszám kellő arányban érvényesülhessen, kivált a vezető állásokban. Ez azonban, ha a kinevezéseket a miniszterek helyett a kartársak és az időrend dönti el, idővel tárgyalanná válik.

148. Kiírná a pályázatokat, a pályázók közül elsősorban a szükséglet – családok, nők, nőtlen – szerint eszközölné a kinevezéseket. Amennyiben csak nőtlenek pályáznak, úgy elsősorban a többgyermekes szülők tehermentesítése érdekében a nagyobb családtagú család gyermeke nevezendő ki, noha a következő év januárjáig az összes iskolavégzettek a maguk vonalán elhelyezendők. Senki sem nevezhető ki oda, ahova nem pályázott. Aki megkérvényezett

helyét nem fogadja el, kérvénye az évbeli utolsó sorszáma utánra sorozandó, de újévig így is elhelyezendő, ha kéri azt. Kötelezni senkit sem lehet, mert a fő elv, hogy minden az Istené, csak a szabad akarat az emberé, amit tisztelni kell.

149. Az előléptetéseket a kartársak tanácsa terjeszti elő, noha később ez is megszűnik, mert a fizetésemelés nem előlépések és rangosítások után fog történni, hanem a szolgálati évek és a családi pótlékok szerint.

150. Minden előléptetés és kinevezés nyilvános és ha valaki abból kimarad, az hivatalból azonnal és visszamenő érvénnyel pótlendő.

Kivételt képeznek, kiket a kartársi fegyelmi bíróság a rangsorban visszavet.

151. E hivatal országos pályázati osztályában tartanak nyilván a munkanélkülieket s adott esetben innen helyeznék el őket, pl. egy üzem bezárása vagy bukása esetén munka nélkül maradt személyzetet és munkásokat. E pályázati hivatal hirdetne meg és töltene be minden állást – arányszáma szerint.

152. Sem hivatali érdekből, sem büntetésből senkit sem lehet elhelyezni olyan helyre, illetve oda, hova ő nem kérte magát.

153. Visszamenőleg felülvizsgálná és elhelyezné az összes nyugdíjasokat, kiknek állásuk vagy megélhetésük nincs, kivált a családosaikat.

154. Mindenkinek egyéni lapja e központi hivatalban volna vezetendő, melynek másolatát az illető, mint igazolót kikérhetne. Ezeken lenne feltüntetve az ő családi, anyagi, vagyoni és erkölcsi adatai. Korrekt embernek nincs ettől mit félni...

155. Minden panasz és fegyelmi kérdésben, az illetékes kartársak bevonása mellett, végérvényesen döntene.

156. Panaszirodáival kapcsolatban tanácsadó irodákat is tartana, ahol mindenki minden kérdésére kellő és kimerítő tanácsot nyerne.

157. Kivetné a dézsmákat, ellenőrizné a jövedelmeket és szétosztaná, illetve felülvizsgálná a munkások részesedési arányait, megállapítaná, kiket illet dézsmalakás, telepesház. Mindezeket persze az illetékesek tanácsának a meghallgatása és döntése mellett intéznék el.

158. Visszamenőleg felülvizsgálná, ki honnan és mily úton szerezte vagyonát, kivált az érthetetlenül meggazdagodottak... Amennyiben nem kellő úton és módon szerezte, azt elkobozná népjóléti célokra. Aki a vagyonszerzés felülvizsgálata alól mentesítést kíván, vagyona ötven percentes felajánlásával kérheti azt.

159. Ellenőrizni, nincs-e bárkinek is két állása és maximumon felüli levonatlan jövedelme.

160. Ide nyújtaná be minden üzem, bank és birtok vagyonmérlegét.

Általában a Ház és a minisztériumok csakis törvényhozásra és azok megtartására volnának, míg minden egyebet a nemzeti önkormányzat intézne el.

S e hivatalnak minden ügymenete és kérdése épp a közbiztonság érdekében nyílt és nyilvános lenne, melyről havi jelentésében számolna be az országos központ.

161. Ez a hivatal írná ki a képviselőválasztásokat és ez vezetné le azok ellenőrzését is.

162. Az iskolaügyet illetőleg a nyolc elemi ügy fejlesztendő, hogy annak anyaga egyenértékű legyen a négy középiskolával s amelynek elvégzése mellett bizonyos tankülönbözeti tanfolyam után a középiskola következő osztályaiba iratkozhasson a tanuló. Ezzel megoldódna a vidéki tanulók költséges neveltetése, mert így a négy középiskolát otthon is elvégezhetnék.

163. Hogy az így felemelkedő tanulói létszám elhelyeztethessék, az iskolatermeket akként kellene beosztani, hogy délelőtt az egyik, délután a másik csoport járna ugyanabba az iskola-terembe.

164. Az otthoni nevelhetés a gyermekek lelki fejlődésére is hatással volna. A fiatalság lelki közönyösülése, a ridegülés ott kezdődik, mikor kikerül a szülői házból hideg, rideg városi életbe és kiskorától mellőzi a szeretet közvetlenségét, az anyát, akit semmiféle egyéb nevelés nem pótolhat. Több műveltséget adhatnak a bentlakóknak, de lelki nemesülést, szeretetet, érzésvilágot csak az otthon, csak a szeretet ültethet, nevelhet és fejleszthet ki a gyermek lelkében. Minden egyéb ellenben csakis a ridegséget ültetheti el... S innen kezdődik a mai emberiség szívtelensége, a közönytől a kegyetlenségig lengő „civilizált” ember lelke...

165. A tankönyveket illetőleg új könyv csak minden öt évben egyszer volna kiadható, hogy a szülők ne terheltesse meg az örökös új könyvszámlákkal. Igaz, hogy így nem nyerhetnek a könyvkiadók és egyebek... de nyer az a szegény szülő, kinek minden év szeptembere egy-egy leégés... Az ötévenkinti új könyvkiadás közti időben elért tudományos eredményeket pedig akár évi jegyzetekben diktálja le, – kellő kultuszminiszteri előírás alapján – a szaktanár hallgatóinak, akár kis pótfüzetekben adja ki rezszi árban a minisztérium. Nem haladunk annyira előre, hogy jegyzetek alakjában ne diktálhassuk le. Meg aztán nincs olyan rossz, régi könyv, amiből úgy középvonalúan el ne készülhetne az a szegény diák, sem olyan jó könyv, hogy mindenki eminenssé legyen... Azt a bizonyos középvonalú tudást pedig így is megszerezheti, pótfüzetek, vagy jegyzetbe mondás útján a diák, sőt talán jobban és – ingyen... Ma, amikor mindenkitől csak levonnak, szerényebb tanterhekkel kell számolnunk, nem az örökös új könyvekkel, amikből azok is gazdagodnak, akiknek nem kéne... Erről majd máskor, ha lesz már Állambiztosi hivatal...

166. A tandíjakat illetőleg pedig számolni kell a mai egykerendszerrel is. Akinek egy gyermeke van, dupla tandíjat fizessen, akinek kettő van, az rendeset, akinek több, az a kettőn felülieket ingyen járathassa nyolc éven át bármely iskolába.

167. Az iskolák négy alsó osztályai lehetőleg ingyenesek legyenek vagy minimális tandíjúak, míg a következő négy annak kétszerese, a középiskolák felső négy osztályai annak háromszorosai, végül az egyetemek négyszeresei akként arányosítva, hogy ezek így is kihozzák a kultusztárca mai bevételi összegét. Akinek több gyermeke lesz, az úgymint ingyen jár, akinek egy, az meg fizessen...

168. Az érettségi törlendő, – épp oly felesleges, mint a disszertáció, – vagy legalább is ama különdíj, amit ennek fejében szednek, mert a cél a szülők tehermentesítése.

169. Az iskolai füzetek csak filléres árú lehetnek, de elfogadandó az is, ha valaki magavarrta füzetben nyújtja be iskolai írásbelijét. Nem olyan nagy dolgok azok a kis írásbeliek, hogy havonta olyan érvágást kelljen csinálni a szülőkön... A tudás újságpapíron is kimutatható, nem kell ahhoz tíz-húsz filléres díszfüzet, mikor ma egy-egy szegény anya húsz fillérből vacsorát adna s – az sincs. Trianon után jó lesz – kivált ilyen gyerekkérdést – darócra öltöztetni át...

170. A disszertációk törlendők. Ha bárki, bárkivel megírathatja, minek akkor ez a maszkírozás... Semmi szükség rá, ellenben megmarad a szülőnek az érte lefizetendő száz pengője... Az a száz pengő, amiből ma családok élnek havonta. Az egyetemi tanároknak sincs ezekre a mellékésekre szüksége, mert megvan nekik a havi biztos és jó fizetésük.

171. A vizsgakérdéseket – mint valaha volt – papírszeletekre írva kell a vizsgázók elé tenni, akik abból kihúzzák a kérdést és felelnek. Így nem lesznek kitéve a vizsgáztatók esetleges hangulatának...

172. Emellett egyetemeken egyetemi gyorsíró is kirendelendő a szigorlatokhoz, aki úgy a kérdést, mint a feleletet feljegyzí s ha a diák bukása vitás lenne, eme feljegyzés alapján az egyetemi tanács elé – melyben a diákság is delegálva lenne – fellebbezhet. Ez a jog megilleti úgy a diákot, mint a szülőt, mert nem ingyen járnak fiaink az egyetemekre, hanem nehezen keresett pénzért... s ha már fizetünk, legyen jogunk és módunk pénzünk ellenértékét: a feleletet ellenőrizhetni, mert hiába, sokkal nehezebben keressük meg mi a tandíjat, mint a professzorok a vizsgadíjat... Nem lehet a százakat kitevő tandíj s egyéb kiadás után a jelölt sorsát és a szülők költségvetését a professzor úr néha bizony csak hangulattól befolyásolt döntésére bízni. Ezekkel a rendszerekkel az is ki lesz zárva, hogy a vizsgázókat bármi készütségen kívüli okból és célból is nézzék... Aki igaz szívű ember, ezt nem kifogásolhatja!

173. Az alsó nyolc osztályban kivált hittani, erkölcsi, egészségi, gazdasági és gyakorlati tananyagok tanítandók, nem pedig a semmi értékét nem nyújtó „üres ismeretek.” Ellenben a felső osztályokban túlnyomólag azok, amik már pályaválasztás szerint úgyis elkülönültek.

174. A felső osztályok hallgatói pedig megkérdendő, minő pályára kívánnak készülni s kivált abban kell elmélyíteni őket, míg a többiből elég, ha kellő tájékozódást nyernek. Mérnöknek túlnyomólag matematikát, papnak hit- és erkölcsant kell „vizsga tantárgyává” tennie, melyből aztán – ha marad az érettségi – „érettségizzen”, „szigorlatozzon”, mielőtt egyetemre megy. Mert igazán semmi szükség pl. egy mérnöknek készülő részére, hogy ő a matematikán kívül latinból, németből, magyarból is érettségizzen, mikor ezek az ő pályáján nem életszükségleti dolgok. Azaz ki kell emelni a diákságot a sablonból egyéniségük szerint.

175. Akik egyetemekre nem készülnek, azok pláne enyhébben kezelendők, ellenben az egyetemre készülőktől fokozott ismeret és tudás kívánandó.

176. Az osztályozásokat nyílttá kell tenni, hadd lássa – hisz nem ingyen jár a fia – a szülő, mint áll, mint felelt gyermeke, mert az egész játék az ő zsebére folyik... Minden diáknak diák-igazolványába beírandó – épp úgy, mint az osztálykönyvbe – a felelete és a felelet napja. Ezen osztályzási jegy egyben hangosan is kimondandó az osztály előtt. Így aztán tájékozódva lesz mindenki és nem lesz a szülő bizonytalanságban. Ez ellen csak az szólhat, aki az osztályozást „magánjognak” akarja megtartani... Nem árt az igazság ismerete, csak meg kell szokni, mint a – keserűséget...

177. Minden év végén az osztályfőnök és osztálya megállapítják a hallgatók egyéniségét, hogy ki jó barát, ki álnok, hazug, alattomos, igazszívű, stb. Akiknek ez az egyéniségosztályozása nem felel meg, az egyetemre nem mehet! Mert egyetemre, – ahonnan mindenki főnöknek indul a világba! – csak és csakis kifogástalan jellemű emberek mehetnek, nem pedig a pusztán magolásból feltornászódott „zsenik”... mert a jövő: Isten országa nem luciferi tudósokat, hanem krisztusi embereket kíván az élekre, kikben nemcsak ész, hanem az ész és szív is ki legyzen művelve, fejlődve, nemesítve – a jellemnek.

178. Tananyagot illetőleg főtantárggyá kell tenni a jellem- és illemtant is, mert ma igen érezzük ezeknek a hiányát...

Sok ember ott téved el, mert ezekről otthon mit se hall. Innen van aztán a társadalom mai képe, a mai torz civilizáció...

A jellemtani tananyag kivált a nagy jellemek ismertetéséből álljon, mert a példa hat, az absztrakció pedig – álmosít... Nem az a fő, hogy az iskolák csak tanítsanak, hanem, hogy neveljenek is. Ezért a tanárok az órák közti nem tíz, hanem húsz percre felemelendő szünidők felét nem a tanári teremben, hanem diákjaik közt kötelesek eltölteni, még pedig akként, hogy ez alatt minden diákjának szabad kérdése-felelete legyen tanárjához, úgy, mint apjához, nevelőjéhez, nem pedig mint mumusához. Épp a jellemnevelés érdekében úgy itt, mint mindenhol a gúny legszigorúbb fegyelmi vétségnek tekintessék. Erről majd máshol, még most korán

volna... Ez a jellemnevelés annál fontosabb, mert amíg csak okos embereket nevelünk, ne álmodozzunk boldog jövőről, se Isten országáról, hanem csak arról, ami ma van: „Kutyák harca egy konc felett.” (Madách.) Ezek a percek leginkább tanácsadásra volnának hivatva, amit épp olyan bizalmasan kell a tanárnak kezelni, mint a papnak a gyóntató széket; nehogy a diák bizalom helyett épp itt bizalmatlanságot tanuljon.

179. Az egészség fontosabb tananyag mindeniknél. Épp ezért bevezetendők az egészségügyi órák. E tankönyvek lényege nem azon épülne fel, hogyan lehet meggyógyulni, hanem azon, hogyan lehet elkerülni a betegségeket. Ezzel apadni fog a nagy kórházi s egyéb hasonló állami teher is.

180. A nyolc osztályt elvégzettek részére ezenkívül az év utolsó hónapjában a nemi élet veszélyeire és bajaira kiterjedő tananyag is előadandó, hogy ne készületlenül és ne ismeretlenül hagyják el az iskolát, mikor itt kinn a világban úgy várja a – csáb: a bűn és a bűnhődés.

181. Házasulandók részére ez visszamenőleg is kötelezendő lenne, hisz ma olyan sajnálatra méltóan tájékoztatlanok még az érettségizettek is e téren, ellenben abból, amit nem is volt érdemes megtanulni, tömve a fejük...

Hittan, erkölctan és jellemtan, egészségtan. Ez az a négy fő tantárgy, amiből érettségizni kellene, ha már épp kell... de nem azok, amelyek ma vannak...

182. A hit- és erkölctani órákat napi órákká kell tenni. A vallás tanításának a megoldása a legfontosabb kérdés. A világ mai bajának az oka a hit- és erkölcs megromlása. Itt kell keresni a gyógyszert is s ez a gyógyszer a lélek utánpótlása. Amint a testnek mindennap kell némi tápszer, hogy erőben maradhasson, úgy kell az a léleknek is. Aki akár a testi, akár a lelki *utánpótlást* elmellőzi, az elgyengül és lassan elsorvad lelkileg, erkölcsileg, hitbelileg. Ezért kell a vallás tanításnak, kivált a Szentírás „vezérelv-ismertetésének”! mindennapi tananyaggá lennie, hogy erősítse, serkentse, biztassa az embert, mert hiába – az élet útja kísértésekkel van kirakva, amin – jóllehet a lélek kész, de a test erőtlen – megbotlik és elbukik az ember...

183. A keresztény vallás tanítását *általános kötelezettségűvé* kell tenni nem követésre, hanem megismerésre nézve. Ennélfogva első osztálytól kezdve köteles mindenki keresztény vallást tanulni, mégpedig azt, amelyiket akarja, legyen az illető mohamedán, zsidó vagy buddhista, az mindegy. Amint a nemzeti történelem köteles tananyag, épp úgy ebben a keresztény világrendben – mely előbb-utóbb eljövendő –, mindenki köteles egy *keresztény vallás-stúdiumot választani és abból vizsgázni*. Ezáltal enyhülni fog a vallási ellenszenv is és az általános testvériség vonalán aluli világnézetet hirdető vallások hívei világnézeti emelkedettséghez jutnak. A zsidók se féljenek ettől, mert ha nekünk nem ártott az ó-testamentum, nekik sem árthat meg az – új.

A vallás-stúdiumok kölcsönös kiterjesztése nem ártana más irányban sem, dehát – mennyivel könnyebben megértenék egymást és – csak az veszthetne, akinek nincs igaza...

184. A sportot illetőleg az Állam csak olyan sportot támogathat, melyben nem egy-kettő sportol és ezrek nézik, hanem ezrek sportolnak és egy-kettő nézi, mint pl. a fürdők, uszodák, kirándulások, tornaterek, mert ez felel meg a nemzet „testnevelésének”, nem a – nézés...

A sportra nem költhető több, mint amennyi az írók és művészek segélyezésére és a cserkészek támogatására megy. Mert ezek is sportemberek, csak – kisebb a hangszórójuk...

A sportversenyek törlendők. A sport addig, amíg az magáért a sportért folyik, *nemesítő*, mikor már a verseny hiú dicsőségéért küzdenek – durvít...

185. Szünidőkben minden iskola köteles legyen termeit a cserkészek rendelkezésére bocsátani, amikor is ezek azt akár ruha- és poggyásraktárnak, akár háló- és menhelynek berendezhetik.

186. A cserkészcsapatok pedig nem iskolák, hanem *életévek* szerint csoportosítandók akként, hogy diák és inas, ha egy életévkörűiek, egy csapatba tömörítendőek, hogy már itt kezdődjön el a testvériség kifejlődése inas és diák, úr és paraszt között. Ennek az is előnye lenne, hogy az a szerényebb képzettségű és képességű inas és paraszt egyet-mást eltanulhatna a magasabb vonalú diáktól és úrtól. Ez is a nevelés egyik kelléke.

Mivel a cserkészek jellemileg kiválók – tiszteletemmel és szeretetemmel adózom nekik –, ennél fogva csak előnyére lehet a világ testvéresülésének, ha egyetemi hallgató és iparoslegény egy csapatban és egy vonalban lesznek – mint képviselőválasztás előtt – mi...

187. A fiatalság nevelésére minden mozi köteles helyiségeit déli 12 órától délutáni 4 óráig – ekkor úgyis csak zárva van a mozi – úgy vallási, mint tudományos filmek bemutatására ingyen átengedni, amikor akár tanárok, akár papok ingyenes „állami filmeket” mutathatnak be.

188. Inasiskolákkal karöltve felállítandók a cselédek és női tanulók, illetve inasok továbbképző iskolája is, ahol hittan, erkölctan, egészségtan kiváltképpen előírandó. Az állami filmek látogatására ők is kötelezendők.

A film és rádió hatalmas nevelő és romboló hatását végre nem buta mulatozásra kell csak felhasználni, hanem *nevelésre*, mert a földi élet és az emberi végcél nem az, aminek az: ember látja, hanem aminek az Isten mondta.

189. Az irodalmat illetőleg számolnunk kell azzal, hogy a toll nagyobb hatalom, mint a fegyver, de mivel ezt a nagy erőt nem kellő kezekbe sodorta a balsors, bele kell nyúlni ebbe a méregkeverő betűhalmazba – az irodalmi törvényekkel.

Kötelezni kell az író, hogy a könyv boríték-, illetve címlapján rajta legyen rendőrileg igazolt nacionáléja.

190. Kötelezni kell, hogy az író főpapja a könyv második oldalán a könyvre vonatkozó főpapi észrevételeit leközzölje, pl. erkölcsi okból kifogásolva, vagy filozófiailag kifogásolva, vagy nem kifogásolva. Ezzel a kis ellenjegyzéssel a közönség is tájékozva lenne arról, hogy honnan, milyen szél fúj...

191. A könyv, minden kifogásolás dacára is, minden esetben kinyomtatható lenne, csak a kifogásolt könyvek úgy az utcai, mint a kirakati és esetleg üzleti terjesztéstől is eltiltandók.

Maga az író azonban terjesztheti. Eme intézkedés csak a nagyközönséget védené, de *nem gátolná meg az írói szabadságot*. Ha a mérges gombáktól óvhatjuk a testet, miért ne eme mérges – liberális – gondolatoktól a lelket is? Csak ilyen merész belenyúlással lehet kidobni a kirakatokból azt a sok salakkönyvet.

192. Az utcai árusításokra csakis keresztény szellemű könyvek engedélyezhetők.

193. Minden templomajtóra kifüggesztendő, kivált a fiatalság részére írt vallásos könyvek és azok árai, hogy úgy a szülők, mint a fiatalság maga láthassa és választhassa ki a legjobb vallásos könyveket.

194. Vándor könyvkereskedések szervezendők, amelyek faluról-falura vigyék az olcsó kiadású vallásos könyveket, ha mindjárt ráfizetéssel záródna is. Inkább a jó könyv terjesztésére kell áldozni, mint a sportra és holmi más ürességekre...

195. Nyári szünidő alatt irodalmi tanfolyamok nyitandók a fővárosban, ahol minden író és művész ingyenes filozófiai, teológiai, etikai és irodalmi oktatást nyerhetne, tekintet nélkül előképzettségére. Ez az írónevelő, illetve tájékoztató tanfolyam legalább feleszméltetné az írókat arra, mire valók, mert ma azt hiszi a legtöbb, hogy a szerelmen kívül nincsenek felsőbb, nemesebb és igazi foglalkozásaink és témáink... Ezért van aztán, hogy a legtöbb csak a szerelemről meg önmagáról émelyeg.

196. A művészeti főiskolákon is mélyebben kell az irodalmi anyagot, a művészi alapot – erkölcsöt és vallást – kidomborítani, mert ott is annyira hátramaradtak az örök céloktól, hogy ma már az egyenest is görbének rajzolják...

Új nevelési módokat, mert az ember úgy eltévedt az önállóság veszedelmes vakságával, hogy magától már vissza se talál igazi útjára, mely az életre vezet...

197. A művészi kiállításokon is elsősorban a papi tanács döntse el, hogy egyházesztétikai szempontból, valamint valláserkölcsei szempontból mely képek, szobrok, rajzok állíthatók ki és csak azután a művészek. Mert első a lélek, aztán a görbének látott egyenes formák, a rondának festett szépségek, a piktorságnak látszó művészetek...

198. Irodalmi vagy művészi estélyek tartására az akadémia termei és csarnoka mindenkor átengedendők, mert végre is azzal a szándékkal építődött, hogy az az írók és tudósok, illetve művészek csarnoka lesz, nem pedig bezárt „úrraktár.”...

199. Az irodalmi és művészeti estélyek szabaddá teendők, amiket nem kell kérvényezni, csak bejelenteni *s minden pénzbeli ellenérték nélkül megtarthassanak*, mert az igazi irodalom csak olyan hatású, mint maga a templom.

200. Irodalmi és művészi egyesületek megalakítása szintén csak bejelentendő s nem engedélyhez, hanem csak ellenőrzéshez kötendő. Felnőttek, nagyok, önállóak vagyunk, túlnőttünk azon, hogy kivált politikai szempontból korlátoztassunk. Ha visszaélne valamely egyesület az állami bizalommal, akkor is felosztható.

201. Úgy az irodalmi, mint a művészi és minden pályázatnál a zsűri számának megfelelő számban delegálandó a *pályázók bizottsága* is, kik szintén mint zsűritagok szerepelnek, hogy így a pályázók maguk ellensúlyozhassák azt a szokásos eljárást, hogy felhajtanak egy fél országot a pályázatokkal és a végén – óh, mily szegénységi bizonyítvány egy államra! – egy se akadt a pályázatok között megfelelő...

202. Minden irodalmi bírálat alá a bíráló neve kiírandó, mert mégis csak visszaélés az, hogy az ismeretlenség homályából rohanjon ki név nélkül egy-egy gyáva kritikus az író ellen.

Ha az író nevét és könyvét kiírta, írja ki a saját nevét is, ne csak orozva támadjon s ne csak orozva hízelegjen. Mert ilyen is van ám elég...

203. Minden lap köteles lehozott irodalmi bírálatára az írótól adott választ, amennyiben az író azt kívánja, azonnal leköszölni, hogy így útját álljuk annak, hogy ha egy-egy fiatal, vagy tájékozatlan újságíró valamit nem ért meg és lekicsinyel, megkaphassa a kioktató választ. Amekkora volt a kritika, ugyanolyan területű és helyű legyen a válasz is, ez igazságos.

204. A könyvtárakból mindenféle keresztényellenes és pogányszellemű könyv kiselejtezendő.

205. Minden plébánián és egyházkerületben egyházi ingyenes könyvtárak is felállítandók a nép részére.

206. Az írói és szerzői jog kihasználásának a meggátlására szabályozni kell, hogy a tiszta haszon fele az íróét illeti. Itt is az a fő elv vezet, fele a munkásé, fele a tőkésé, illetve a kiadóé, annál inkább, mert nemcsak a kiadó dolgozik rizikóra, hanem az az író és szerző is, aki

hónapokon, sőt éveken át dolgozik egy-egy komolyabb témán, minden biztosság nélkül – rizikóra... Az idő is pénz!

Sose tudhatja az író, hogy befektetett idejét megfizetik-e. Rizikó tehát – ha van – mindkét oldalon van, nemcsak a pénznek, de az életerőnek is, nemcsak a tőkének, de a munkásnak is, aki mikor éveken át leadta életerejét egy-egy gyárban és öregségére elbocsátják, elmehet – koldulni... Ez aztán a rizikó. S a kereszténység ezt a rizikót akarja megszüntetni minden téren Jézus Krisztus vezérelvével, a testvériséggel.

Megszervezendő továbbá úgy a katolikus, mint a protestáns írók és művészek világszövetsége a később tárgyalandó keresztény világunió mintájára.

Új tollat, új szellemet és új jövő, új irány fog kibontakozni, de másként ezer ágyú és száz ütközet megnyerése után sem, mert az emberiség boldogsága és boldogítása a világnézet, a lélek újjáteremtésénél kezdődik és végződik is. Mert az ember elsősorban lélek és nemcsak test.

207. Az irodalommal és művészettel kapcsolatban fel kell említenem az *újságírást* is.

Az újságírás olyan az irodalom mellett, mint a művészet mellett az ipar. Egészen elhatárolni egyiket sem lehet a másiktól.

Mivel az újságírás valóságos tudomány, azt bizonyos tanfolyamhoz kell kötni. *Ez nem művészet, melyre születni kell, hanem foglalkozás, amit meg kell tanulni.* Az a mai lehetetlen állapot, hogy bárki minden filozófiai, jogi, erkölcsi és politikai készültség nélkül csak nekiálljon írni és írásaival a közönséget „hitetni”, valóságos botrány. Az újságíró olyan, mint aki kiáll a nép elé beszélni. Már pedig aki beszélni akar, annak tudni is kell legalább azt, hogy amiről beszélni akar – mi fán terem. Nem elég az, hogy valaki beüljön a szerkesztőségbe, aztán egyre lelkiismeretlenebbül írjon... Bizonyos fokozott erkölcsi és anyagi felelősséghez kell fűzni ezt a mesterséget...

208. Az újságok mindenféle állami és városi szubvenciója törlendő és az a szegények, illetve az ellátatlanok foglalkoztatására fordítandó. Ezek a szubvenciók olyan nagy összegeket tesznek ki, mely összegek ellenében pár ezer embert foglalkoztathatunk. Amely lap pedig szubvenció nélkül nem tud megélni, az szállítsa le anyagát, vagy számoljon fel, annál inkább, mert amelyik lapot előfizetői és vevői nem hajlandók támogatni, az a lap nem is életképes. Legyen két lap, de önerején éljen...

209. Állami lap indítandó, mely rezsi árban terjesztendő. Ez a lap, minden falun, városban bizonyos helyeken kifüggesztendő, hogy mindenki hozzáférhessen és tájékozódhasson az Állam dolgairól. Ebben a lapban a távirati iroda hírei *minden hozzáadás és nagyítás nélkül egyszerűen leközlendők.* Ebben a lapban a nemzetgyűlés minden pártjának bizonyos számaránya szerinti hely adandó, hogy itt minden párt szóhoz juthasson.

210. Maga a szerkesztőség – épp függetlensége érdekében – nem a minisztériumok, hanem az Állambiztosi hivatal ellenőrzése alatt állana.

211. Minden lapban állami rovat is nyitandó, ahol bármely párt, valamint a kormány a maga közölnivalóját a nemzet tagjaival tudathassa. Így nem lesz a közönség egyoldalúan tájékoztatva, mint ma, mikor minden lap csak pártérdek és pártcél szolgálatában ír.

212. Lapot bárki indíthat. Lapindítási engedélyt nem kell kérni, csupán annak megtörténtét bejelenteni. Az írói szabadság nem korlátozható és nem fojtható el, ez a szólásszabadság istentől jogunk, melyet csak *utólag* lehet kérdőre vonni, *de nem előre elfojtani.*

213. Újságírók semmiféle kedvezményt sem államtól, sem várostól nem kaphatnak, se bármi üzemtől, mert ezzel csak önkénytelenül is eladódik az írói lelkiismereti szabadság, ami pedig első kelléke minden írónak!

214. Amely lap bárkiről bármit is közöl, köteles annak tisztázására ugyanott, ugyanakkora teret azonnal rendelkezésére bocsátani, hogy így ama bizonyos elrágalmazóknak erejét vehessük. A sajtóper csak aztán folytatandó le, de ezt eleve meg kell előzni, mert mikorra a per jogerőssé lesz, akkorra már halálra „írhatták” egyik-másik embert...

Így elejét vesszük annak is, hogy a lapok holmi túlzásokkal és téves információkkal ássák alá némely korrekt ember hírnevét. Majd erről is még többet, ha lehet...

Igazságot és szeretetet minden téren! Mert amíg ez nincs, addig hiábavaló minden nemzetjavító és világboldogító álmodozás, mert a boldogság nem a területi nagyságtól, hanem a nemzeti szellem minőségétől függ.

Az is kell, *de ez – még inkább!!!*

215. A rádiót illetőleg elsősorban is a valláserkölcsi nevelést kell súlyponttá tenni, nemcsak azért, mert a *felsőbbrendű ember és jellem* kifejlesztésének elengedhetetlen feltétele, hanem azért is, mert a *közbiztonság* alapja.

A rádiót szombat és vasárnap a lélek szolgálatára kell állítani, valamint a színházakat és a mozikat is. Ez a két nap a lélek, az Isten napja, amikor valami mást is fel kell szívní annak a felsőbb életre hivatott, de alsóbb élet felé haladó kultúrembernek... A rádiót ezen a két napon tisztán és kizárólag a papság közreműködése által összeállított műsorok leadására kell felhasználni.

216. A rádióban minden író kapjon 5–10 percnyi időt egy-egy új könyve személyes ismertetésére amikor is annak anyagát, esetleg részleteit ismertesse. Így nemcsak az írók juthatnak a közönséggel kapcsolatba, de a közönség is állandóan tájékoztatva lesz a naponta megjelenő új könyvekről, ami bizony – ha igazán kultúremlerek vagyunk –, nagy erkölcsi előny is lesz, legalább is annyi, mint az örökös – sport...

217. Köztereken ingyenes rádiók állítandók fel. A nép kívánja a zenét, látni, amint kávéházak előtt szívesen hallgatja, lépéseit meglassítja és figyel. Be is menne, csak hát – nincs...

Épp ezért a rádió zeneszámait és egyéb közértékű leadásait közkinccsé is kell tenni azok részére, akiknek nem áll módjukban se előfizetni, se rádiót venni, csak – dolgozni...

218. Ugyanilyen ingyenes rádiók állítandók fel a szegények házában, ápolókban, kórházakban s egyéb szegénysegélyező és szegénygondozó intézetekben, amire a posta által elkobzott száz és száz rádió felhasználható.

219. A rádióelőfizetési díjakat is szabályozni kell. Egyszerű kis detektoros készülék után havi egy pengőt, a lámpásosak után pedig ahány lámpás, annyi pengőt kell fizetni, mert mégsem méltányos, hogy a szegény kis detektoros is annyit fizessen, mint a fél világot fogó sok-lámpás.

220. Szegényeknek, detektoros engedély ingyen is megadandó volna, kivált *ahol három gyermek van*. Mert akinek több gyermeke van, az minden támogatást megérdemel, akinek nincs, az meg semmit.

221. A rádió részvényeket az Államnak vissza kell vásárolni, mégpedig becslési áron, az akkori *áruértékeknek* megfelelő mai *leszállt áruértékek* ellenében. Erről majd külön is még – máskor...

222. A rádió testnevelésével kapcsolatban, minden reggel lelkigyakorlatos előadások is tartandók, mikor jellem- és egyéniségnevelő aforizmák olvasandók fel a kiválóbb írók és gondolkozók műveiből. Mert, amint a testnek, épp úgy a léleknek is szüksége van mindennap bizonyos *erőfelvételre*, bizonyos gyakorlatra, mielőtt nekiindul ennek a kísértő életnek...

Amint az egyszeri tornagyakorlat nem teszi erőssé a testet mindennapi ismétlődés nélkül, épp úgy a lélek se képes a gondolatok egyszeri hallása után újjászületni: mássá lenni. Amint a testnek megvannak a maga *ismétlődő és ismétlendő* gyakorlatai, épp úgy a léleknek a maga beidegzendő gondolatai, amiket ha kihagy vagy elhagy, *csökken azon iránybani ellenállása*. Ezért kell a mindennapi lelkigyakorlat: az aforizmafelvétel, mint például az Úr Hegyibeszedjének a „bemondása” – lelki és lélektani szükséglet.

Ismétlem, a rádió olyan erkölcsi erőalap a lélek részére, mit elsősorban államosítani kell, aztán, ha kell *ráfizetve* is, lehetőleg minden házban felállítani.

223. A filmek és a színházak ellenőrzésére nemcsak a rendőrség, hanem a papság is felhatalmazandó s csak olyan film futhat, melynek bemutatóján a papi tanács kiküldöttje nem emelt óvást. Ugyanis sok olyan film van, amelyiket egy keresztény pap se engedélyezett volna. Így a színdarabok is.

Ha egyszer a pap van a lélek nevelésére hivatva, akkor logikus, hogy *minden léleknek szóló menüt is* a pap ellenőrzése alá kell helyezni.

Ma inkább a mozit, színházat, lehetne templomnak nevezni és a rádiót a prédikációs széknek. Épp ezért ezeket kell megragadni, – ha az emberiség boldogítását és nem csak önboldogulásunkat akarjuk szolgálni – és Isten szolgálatába állítani.

224. A cigányzenét illetőleg, mivel ez az egy magyar specialitás; a jazz minden nyilvános helyről kitiltandó. *A cigányzene a magyar faj zenéje*. A jazz idegen nemzetiségé. Mi magyar területen csak magyar zenét engedhetünk nyilvános helyekre. Erre épp úgy kell vigyáznunk, mint a nemzet egyéb nemzeti kincsére. *A cigányzene védelmében fajiságunk egyik védelme rejlik*. E védelem ellenőrzésére a cigányok tanácsa alakítandó meg, amely tanács az Állambiztosi hivatallal karöltve védi a népzene érdekeit.

A jazz térhódítása a nemzeti szellemünk elleni merénylet, amely ellen minden magyar józanságnak sikra kell szállni.

225. Amennyiben a jazz bárhol és bármi okból mégis fellépne, bevételének ötven percentje a cigányok tanácsának a rendelkezésére bocsátandó.

Az Isten terve

Mielőtt – a világ pontjainak lezárása után – áttérnénk az Egyház pontjainak tárgyalására, kell, hogy ismertessem Isten tervének a vázát.

A megváltás lényege ez: más embert és más világot. Az elsőt, a más embert adja az Isten szelleme szerinti tanterv és irodalom, a másikat, a más világot, ugyancsak az Isten lelke szerinti alkotmány és törvény.

Hogy ennek a más világnak kellő megvilágítását szolgálhassam, idézem a pár év előtt megírt és a Szentírás klasszikus szimbólumán át megvilágított kis tanulmányomat, amelyet Zadravec István püspök Úr szerkesztésében megjelent „Szentföld” című mű második kötetéből idézek. Íme:

I. Az Édenben

Kezdetben teremté Isten a mennyet és a földet s annak gyönyörűsége, Éden közepette, legszebb remekét, az embert.

Mily tökéletes remekműnek kellett lenni az embernek, ha ő volt a teremtés végcélja, ha ő volt az Isten képmása, ha a paradicsomot az ő boldogságára teremtette az Úr. S mily isteni szeretetnek kellett őt öveznie, ha az Úr hat „isteni napon” keresztül dolgozott, alkotott ő érte – az emberért.

S hat nap után, mint az Írás mondja, vevé az Úr Isten az embert és helyezé Éden kertjébe, hogy művelné és őrizné azt... és megtiltá, – mondván: a kert minden fájáról ehetsz, de a jó és gonosz tudás fájának gyümölcséből ne egyél, mert amely napon arról eszel, *halálnak halálával halsz meg*.

Majd szívébe téve a hitet világító szövétnekül, elindította az Éden virányos útjain. És az ember ment... ment... – hite vitorláitól víve – a sejtelmek útjain Isten felé.

Ment – ment az élet vizei felett,
Vitte az égi tűz a lelküket.
Nem volt előtte, csak fény s glória,
S egy tiszta mesgye, az Isten nyoma.
Körötte élet, boldogság fakadt,
Harmóniával koronázva azt.

De nagy útja elején eléje lépett a kígyó, a hazugság atyja és cserét kínált neki, mondván büszke göggel: Nem haltok meg halálnak halálával, ha arról a fáról esztek, sőt! Megnyílnak szemeitek és olyanok lesztek, mint az Isten, jónak-gonosznak tudói...

S a hithez szokott ember könnyen ráállt a cserére, hisz nem ismerte a hamisságot, mert csak égiekkel érintkezett, akik között igazság lakozik – és hitt. Hitt az igazság helyett a hazugságnak, Isten helyett a Sátánnak és elkövette az első, nagy, örökre kiható bűnt, a hitetlenséget, hogy nem hitt az Isten szavának és mintegy önként zárta el magától az élet forrását s az élet fája helyett a halál, illetve a tudás fájáról szakította le az első gyümölcsöt... S ezzel megtörtént a végtelenül gyászos, tragikus csere: életért halált, mennyért földet, örömért bút, boldogságért boldogtalanságot cserélt.

S a gyászos csere után a hazugsága atyja kicserélve az ember hitét a tudásvággyal, vezetni kezdte, mondván:

Jöjj, jöjj csak ember, megtanítalak
Egész világod, az erő s anyag
Ismeretére. Tudós leszel!
S nem fogsz törődni az égivel
A testi élvezek virányain,
– Ez lesz az utad, nézd, mily sima!
Nincs tilalom rajt’ s nem lesz soha
Amíg velem jössz, – Éden helyett
Majd másik Édent építek neked
Kőből... erőset... melyben kényelem,
Élv, testi jólét bőséggel leszen,
S tudom, ígérem, elvetitek
Mindazt, mi lelki, hogyha a test
Magára ébred vágyaival.

(Röck: „Teremtés”-éből.)

És azóta millió lélek keresi hamis úton a paradicsomot... álmaikban üzik, kergetik a boldogságot, melynek egyszer jogos birtokosai voltak, ahová őszüket a végtelen szeretet csupán játszani helyezte be, ahol oly teljes volt a harmónia, hogy az Úr angyala is eljárt közéjük...

S ezen fájdalmas szomorú úton elindult az ember a tudás útján ésszel – szív nélkül... és ment, ment többezeréves útján a Sátánnal, mialatt lassan elcserélte hitét a tudással, poézisét a realitással, sejtelmeit a tapasztalással, reményét a lemondással, álmait a felébredéssel és egyedül maradt küzdelmei között, árván...

S amíg bűnnel terhelt gyászos útján bandukolt a bogáncsot termő kietlen föld százados lépcsőzetein, addig ette a mező fűvét, az erdő vadját és itta a vért egész a Golgotáig, ahol beteljesedett a véres áldozat. És ezalatt mindegyre lejjebb, mindegyre messzebb tért Istentől, Édentől... lassan megismerve a tudást, megtudta, hogy a Sátán hazudott, hogy Isten nélkül mily nehéz az élet, Édenen túl mily kopár a föld, a bűnnek mily súlyos a bűnhődése s hogy amit megismerhetőknek hitt, a világ s annak minden tartozéka megismerhetetlen, hogy tudása minden fokán túl csak a tudatlanság éje sötétlik körötte s ha mégis el akar igazodni az ismeretlenségek sötét káoszában, akkor – hiába minden okoskodása és tudása – hinnie kell. Hinnie, akár pozitív, akár negatív formában. S megértette, hogy

Hiába törsz a hitnél tovább,
Talány marad az ég, föld, világ,
Mert a hiten túl minden hiába,
Beljebb jutunk csak az éjszakába.

S mialatt az ember urat cserélt, vészjelként dördült bele a mindenség szimfóniájába egy hamis akkord, a bűn és az Éden kertjéből a keservek mezőire riadtan menekülő ember mindegyre messzebb, mindegyre távolabb ment, eközben Éden elvadult és bárányok helyett farkasokkal lett tele a világ s a megromlott ember Isten képmása helyett állativá torzult...

S azóta mint űzött lélek, bolyongva bujdosik a siralom völgyében. Nincs vele az élet Ura, nem szól már hozzá... Nem szólítja, hol vagy Ádám?... Nem járnak hozzá már az angyalok, hanem helyettük a bűnre kísértő Sátántól vonszolva megy árván, egyedül a vigasztalan kételkedések és reménytelen lemondások szakadécai között a halálnak halála, a kárhozat felé... Megy-megy és

Alatta örvény, fölötte átok,
Isten helyett a tapasztalások,
A könny tanítja, keserv és bánat,
Nagy bűnhődése, hogy hitt a csábnak,
Kétség előtte, mögötte bű,
Szomorú arcán örök ború...

II. A Szentföldön

Isten, aki végtelen szeretetből végtelen boldogságra teremte az embert, nehéz útján látszólag magárahagyva, verejtékkel kerestette véle kenyerét, hogy így csalódva a világba vetett reményeiben, Éden után vágyjon vissza.

Magára hagyta, de titkon látta, nézte, figyelte az ember nagy küzdelmeit s aztán, hogy el ne ernyedjen az élet kietlen útjain, aláküldte szent Fiát, hogy újjá, erőssé, tisztává, terve szerintivé teremtsen ismét a megromlott embert s az elvadult Édent – a világot.

S az Úr jött. Közeledő fényét eleve látta a világ jövőjét figyelő Szibilla és belerikoltott a pogányság reménytelen életébe:

A jelenen túl, messze odébb
Új ember jön... jön... nem látni még...
Körötte fényár... nyomán a nép...
S gyógyítja, köti ezrek sebét...
S az istenek is ijedten állnak...
Az alvilágban félnek az árnyak...
S ő egyre jön... jön... fegyvere nincsen...
S amíg hódolva imádja minden,
Jelen, jövő, múlt, rabszolga, úr,
Addig ő csendben, némán vonul
Isteni útján célja felé,
S látom, a jövő, látom, Övé!

Imádni fogják szerte, mindenütt...
– Éjfél van!... Hajnal... Hallgass, halld, hogy üt
Az örökóra!... Új nap virradt,
Értsd meg világ im' jós szavamat,
Halld meg, mit mondnak ma a jelek:
– Hajnal dereng az egész föld felett...
S epedve várja a Béke Urát
Minden... az ember... nemzet... faj... világ...
S jön! – Jön, közelg. Nézd! Judea felett,
Hirdeti jöttét az angyalsereg!

(Röck: A karácsony.)

És megjelent a világban szegényen és rangtalanul a Minta, az Ácsfia...

Leszállt az Élet Ura, hogy újjá teremtsen az embert és világát... *Nem akart mást, csak azt, hogy az Istenfiúságra hivatott embert megmentse az ördög rabszolgaságából és megállítva a hazugság és örökhalál útján, elindítsa a keskeny ösvényen, az örökélet felé és a „világgá” romlott Édent visszaállítsa.*

S nem sokat kért mindezért, csak azt, hogy az örökéletből az örökhalálba csaló ördög helyett Neki higgyünk. Neki, az Élet Urának, hogy ezáltal Isten fiaivá lehessünk. „Higyjete nekem, mert én alázatos szívű vagyok. Én meggyőztem a világot... Kövessetek engem.”

Nem sokat kért, de végtelent ígért: örök életet.

S hogy visszaszerezhesse, „mintául” állt az eltévedt ember elé, ki nem tudta, hogy hol és miként kezdje útját visszafelé és sóvárgott az útmutató után. S Ő bevilágítva a zsidóság alkonyába és a *pogányság örök éjszakájába*, utat nyitva, irányt mutat az ég, az Isten országa felé...

Mintául, állt, a lélek mintájául, mert Isten más lelket akart, olyant, aki kiszabadítva önmagát a világ rang- és pénzvágyából, hiúságából és testiségéből, megállhasson Előtte lelkijeivel.

Mintát állt, utat mutatott s útjelzőjére ezen örökérvényű igéket illesztette: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.”

S ettől a perctől nem reménytelen többé az ember sorsa, mert tudja, hogy *atyja, ki a mennyekben van*, várja, visszavárja őt; tudja, hogy *hazája nem e világ, hanem a menny, ahol az Úr várja a benne bízókat, helyet készít nekik.*

S a Minta megmutatta a Szentföld három nagy, égbemeredő csúcsán a lélek szerepét, az élet útját. A Kísértés hegyén, a Tábor hegyén és a Golgotán. A negyediken pedig, az Olajfák hegyén az ember végcélját tárta elénk, a mennybemenetelt.

Az elsőn, a Kísértés hegyén győzött a Sátán felett, aki a világ minden országát és gazdagságát elé tárva, kínálta Neki a világ bálványozása, a világ lelkének követése, a Sátán imádása fejében.

S mialatt Ő egyedül állt a hegycsúcson:

Lent, lent a mélyben, lábai alatt
Egész világon aranyborjúkat
Imádva tombolt a bódult tömeg,
S azt, azt, akit várt, nem ismerte meg...

S az Úr végignézte a világ csábján, rangján, pénzén, elutasította, mondván: Távozz Tőlem, Sátán! – Távozz! Mert nem értesz te az Isten dolgaihoz, hanem csak az emberekéihez: politikához... hazudozáshoz... bűnözéshez...

A másodikon, a Táborhegyen az Isten megdicsőítette a Minta győzedelmes lelkét „azzal a dicsőséggel, amellyel bírt a világ fundamentumának megvettete előtt.”

S azóta minden, minden, mi ragyog,
– Itt nyerte azt, ha színt, ha dallamot,
Mi fényt sugárzón ecset s tollon át,
Ragyogja be a sötét éjszakát
Kétezed óta...

A Golgotán aztán befejezte művét; meghalt, hogy feltámadjon, meggyőzni a világot s új vért, új hitet, új életet ömlesztetni a világ erkölcsi vérkeringésébe, megváltani a test béklyóitól a lelket, a világ rabszolgaságából az embert.

Amíg ő a világ elé tűzte az égi út csúcspontján királyságának békejelét, a vérrel permetezett, szent keresztet, addig a császár embere az Isten népének, a zsidók királyának proklamálta az egész világ előtt s azóta

Vérrel pecsételt királyi címer,
Égen és földön isteni díszjel
S a Golgota e szent perctől kezdve
Egész világnak tengelye, lelke...

Olajfák hegyéről az égbe szállt. Elfoglalta helyét az Atyaisten jobbján. Átvette a jogart, a gyenge nádszálát, hogy pár ezer év alatt, meghódítva a jobbak lelkét, érvényt szerezzen örök törvényének:

„Szeresd a te Uradat, Istenedet mindenek felett és felebarátodat, mint önmagadat!”

S a négy hegycsúc az emberi élet négy nagy életfordulójának előképe volt.

Kettőt már átélt és ma a Golgota előtt áll, halálra ítélt, de – feltámadásra várón.

Az első, a Sátán kísértéseit átélte a pogány századokban, mikor a hitéért mindent kínáló Sátánnak visszautasította lélekejtő, lélekrontó ajánlatait és a világiakat elutasítva, szegényen, lemondások, nélkülözések, megalázások és üldözések között állt a katakombák hitével a Kísértés hegyén.

A másodikat, a táborhegyi megdicsőülést átélte a középkorban, amikor a szentek és rendalapítók imáinak teljében megdicsőülten, színeváltozottan világítva ragyogott az eget kereső jobbak szolgálatára.

S azóta?... Azóta éli kínszenvedéseit s hátra van még a Golgota... A harmadik.

De már ott áll a tövében, hallgatva a kereszt távolból hangzó ácsolását, mialatt már-már indul végzete útján föl, föl a feltámadás, a mennybemenetel felé... A negyedikre.

III. Az új korban

S az Úr terve sikerült, a megváltás hatott, megváltoztatta a világot.

Előtte más volt ember, kor, lélek,
Utána minden más útra lépett.
Előtte más volt hit, szeretet...
S utána minden *testvéri* lett...

Előtte minden más volt, az évszám, az életcél, a szív.

Minden nemzet máshonnan számlálta az évet, minden nép más bálványokat imádott, minden kor más világlelket; más kultúrát művelt s az emberek mint szétszórt juhok barangoltak az élet nagy pusztaságain – céltalanul...

Más volt a szív és annak lelke, a szeretet. Volt szeretet, de csak olyan földi, érzéki szeretet, mely az önszeretet skáláján játszotta önző akkordjait, mialatt körötte közöny tanyázott, gőg burjánzott, vadság tombolt, melynek posványáiban megveté nemes a rabszolgát, a zsidó a gojt, brahmin a páriát, gazdag a szegényt, az ember az embert...

Mértékük volt a rang, származás, vagyon és az Isten ismeretére tanító bölcsesség helyett a világiak hiú ismerete: a tudás. Minden, de minden, ami az emberen kívül való, csak az nem, ami maga az ember, ami maga az igaz érték, a lélek. Ez nem talált helyet, ez nem talált mértékegységre köztük.

S az Úr ezeket, a pogány mértékegységeket értéktelenítette el, mondván a rangra: aki közületek nagy akar lenni, az legyen a ti szolgátok; a származásra: Ábrahám fiainak mondjátok magatokat? Az Úr kövekből is támaszthat fiakat Ábrahámnak; a pénzre, vagyonra: mit ér, ha az egész világot megnyered, de a lelkednek kárát vallod; végül a tudásra: ha csak annyi a ti tudásotok, mint az írástudók és farizeusok tudása, akkor semmiképpen sem mehettek be az Isten országába!

S ez elértéktelenített, *mennyei jussra nem jogosító* mértékegységek helyett felállította a maga egységét, a szegénységet, szelídséget, tisztaságot. S ezeknek ígéri a mennyet, a földet és Isten megláthatását. Ezeknek, akik Őelőtte kimaradtak a világ mértékegységeiből – mindmáig. Ezeknek, akiket nem fogadott be a világ, mert *nem e világból valók*...

S mikor ezekkel eltörölte az Úr a testi embert, egyben meg is teremtetten a maga új ember-mintáját, a lelki embert s útnak engedvén, mondá: „Azt cselekedjete embertársaitokkal, amit akartok, hogy azok is tiveletek cselekedjenek.”

Új irányt vett fel pályáján a Föld, a – magasságok felé... s az ember a világ széles útjáról a keskeny útra tért.

S azóta zökkent, fordult a világ,
Már-már legyőzte a lélek a sárt,
Már-már az ember más útra lépett...
S gazdát cserélt a szív és a lélek.

Megkezdődött az újjáteremtés, az ember irányváltoztatása, visszafordulás Isten felé, hogy amint a hamisság nagy fordulópontja minden jónak, szépnek, nemesnek pusztulását hozta,

úgy most az *igazság birodalmának megalapításával* elkezdődjön újra mindenneknek jóvá, széppé, nemessé alakítása, hogy amint Édenben fordulópont volt, hogy Isten helyett a Sátánnak híve, elvesztették Édent, úgy most az, hogy a Sátán helyett az Istennek híve, visszanyerjék azt *s kezdetét vegye az Istenországa*, mert beteljesült az idő és új korszak, új évek kezdődtek... az Úr országa alapításának 1... 2... 3... 1942. esztendeje.

S azóta minden más...

Egyetemessé lett a szeretet elve s kitárt isteni szívébe rangon, fajon és vagyonon túl befogadta mindazokat, akik igazságszomjjal, szerető szívvel jöttek, kik magukat hozták, magukat kínálták neki.

S azóta más lett az évszám, más lett az életcél, más lett a vallás lelke is, mert azóta nincs számba se vehető goj, megölhető rabszolga, állatszámba vett pária, hanem csak egy fogalom, egy mérték: az ember.

IV. Az utolsó időkben

Csak még a világ s annak berendezése az állam nem lett más, nem hódolt meg Krisztusnak. Most ezeken a sor...

Előbb Édent teremtette az Úr s belehelyezte az embert. Most az embert formálja előbb újjá és aztán az aklot, *a világot*: Édent.

A társadalom még nem keresztény, a világ még nem hódolt meg, mert sem a pap, sem a hívő nem tudta megakadályozni a gőg- és önzést nevelő két eszköznek, a rangnak és pénznek túlnövéseit.

Tehát még csak e társadalmi akadályokat kell eltörölni, hogy az újjáformált, újjászületett ember, a keresztény lélek lelkéhez méltó keresztény világban, Édenben, a boldogság földjén lakhasson újra.

Még csak a világ szerve nem keresztény, még csak ez falazza szét gőgig fajzott ranggal és könyörtelenségig metyelvező vagyonnal a krisztusi testvériséget, az embert az embertől...

Még csak ez a világ nem tudott meghajolni az Úr ama parancsa előtt, hogy szeresd felebarátodat, mint önmagadat.

Még csak itt, ennek százféle pogány politikájában nem jutott vezérelvévé, hogy: egy a ti mesteretek a Krisztus és ti mindnyájan testvérek vagytok...

Még csak ez áll útjában az Úr országának, de ennek ledöntésére már nem az Egyház hivatott, melynek kétezzer éven áti kérését, szavát és parancsát nem hallgatta meg a világ; sem a morál, melyet a jogrenddel játszott ki az érdek hatalma, hanem az, aki felépítette, az antikrisztus, az a régi kígyó.

S most ez az idő jön. Már látszik, hogy:

„Az antikrisztus ideje eljött,
S távoli harcok mennydörgései,
Vad káromlások, istentagadás.
Nyomor és ínség növekvő zaja
Jelzi közelgő diadalait...

S a másik Krisztus, a szent s igazi,
Mindegyre némább, nincs mit mondani...
– Nagyobb a lárma, mint a csend szava
S tagadástól alig látni a
Szent, glóriától dicsőült fejét.

– Borult az égbolt, a vizek felett
Átláthatatlan, sűrű köd lebeg.
Köröttünk árnyak, tévtanok, elvek
Mérgszik, sebzik egyre a lelket –
S ácsolja már a bűn a keresztet...”

És ha az antikrisztus ledöntötte így saját maga építette országát, helyébe az új kort, Isten országát nem ő, hanem az Úr fogja meghozni. Antikrisztusé az akadályok lerombolása, Krisztusé az új világ felépítése.

Amaz csak arra van, hogy bemutassa, milyenné lesz az a kor és ember amely a Sátánnak hisz. Csak arra való, hogy kiábrándítsa az embert a múlandóság két legnagyobb megejtőjéből, a rangból és a pénzből.

De:

Ha majdan szégyen lesz a rang s vagyon
S megtörik minden kísértés azon,
Amit az Úr írt elénk egykoron:
A szereteten és alázaton,
Akkor jön Éden, boldogság, élet,
S szóhoz kerül majd végre a lélek.

Már bontják a pogány államok merev bástyáit a pogányok. Önmaguknak kell lebontaniok a maguk építette, az Isten tervén és eszközein kívül szerzett bástyáikat, a gögből és önzésből épült világukat. Mert még Krisztusnak útját állja a kétezzer év alatt át nem keresztelkedett világ minden államrendje.

Most ezek felett fog ítélni az Úr. Most ezeket akarja mássá, kereszténnyé tenni, hogy végre mindeneket megújítva, újjáteremtve, új eget és új földet adjon nekünk –, amelyben igazság lakozik; amelyben mindazok, akik befogadtatnak, higgyenek Őbenne, hogy Isten fiaivá lehessenek; hogy egy akol és egy pásztor; új Éden és új ember: testvériség legyen a földön.

S most ez az idő jön. Ezt hozza, ezt sürgeti a világ, ezt műveli a tudomány, ezt szántja alá a politika, mert ezt kívánja az erkölcs, az igazság és minden-minden, – az Isten országát. S az új idők hajnala, az új jövő régi Krisztusa jön a közel jövő horizontján, akin már szinte látni, hogy:

„Isteni fényár közepett ragyog,
Szívéből égi, örök szólamok,
Szeretet csendül s ajkain át
Hit, vigasz árad s keze csak áld...”

Virrad. Virrad a nagy nap, a leszámolás napja, melyben összedül minden, ami nem Istentől való, amit a Sátán épített, állam, tudomány, társadalom s megmarad, amit Ő teremtett:

„Vallás és erkölcs, hit és szeretet,
Mert az, mi más, azt nem illeti meg
Az örök élet; – időt, kort rája,
S hántolja bé a múlandósága...”

S akkor az ember majd elkezd újra ott, ahol elhagyta Ádám, hogy az ördög helyett Istennek híve elinduljon az örök élet útján – Krisztussal Isten felé:

Oda, oda, hol megleli, mit
Ösztönszerűleg kíván a szív,
Oda, ahol majd eléri újra,
Miért az Isten életre hívta,
Oda, oda, hol meglátja, kit,
Bár láthatatlan, keresve hitt:
A Názáreti Jézust.

Az új Jeruzsálem

I.

Péter apostol írja, hogy új eget és új földet várunk, amelyben igazság lakozik.

Új szellemi és anyagi világrend és új világ jön – az Istenországa, amelyben jogrend helyett igazság, tisztelet helyett szeretet, rang helyett testvériség lesz.

A Jelenések könyvének XXI. része is ugyanezt ígéri: „Új eget és új földet láték, mert az első ég és az első föld elmúlt és a tenger nincsen többé.

És én láttam a szent várost, az új Jeruzsálemet *Istentől leszállni az égből*, mint férjének fel-
ékesített menyasszonyt.

És nagy szózatot hallék a trón felől, mely mondá: íme Istennek hajléka az emberekkel és velük fog lakni és ők az ő népe lesznek és maga az Isten velük lészen, az ő Istenük.”

És az Isten „eltöröl minden könnyet az ő szemükből és halál nem lesz többé, sem gyász, sem jajkiáltás, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak.”

Isten célja új eget és új földet adni, akár szép szóra „alkotmányosulunk át az ő szent alkotmányára”, akár pedig erőszakosan fog belenyúlni a világ rendjébe, hogy rendet teremtsen, az Neki mindegy, de új ég és új föld jön! Hozza az Ő – szent Ígérete.

Ebben a kötetben csak arról számolok be, mint lehetne átépíteni a Sátán világát Isten országára alkotmányosan. Ha ez sem sikerül, az erőszakos átépítést majd egy külön kötetben ismertetem „Az utolsó idők és korunk” cím alatt.

Rajtunk áll, a világ „savain”, hogy alkotmányosan építődjünk-e át, vagy „istenítélettel”...

Rajtunk áll: írókon, művészekon, tudósokon, politikusokon, de leginkább – a papokon...

Rajtunk kell az átépítődésnek megkezdődnie, az új Jeruzsálem, azaz új világrend kialakulásának megindulnia, amelyben nem lesz többé jaj, nem lesz többé gyász, nem lesz többé fájdalom – csak hit, remény, szeretet: *testvériség*...

Ennek a világnak el kell jönnie s ha a gátakat félre nem rakjuk, elsepri az Isten szent és mindenható akarata: *az emberiség iránti részvéte és szeretete*...

Hogy ennek az új égnek és új földnek, azaz igazság világának a kiépítése elsősorban a papságon múlik, az elvitázhatatlan.

Épp ezért engedjék meg nekem, hogy lelkem őszinteségével tárhassam fel én is azokat a szentírási motívumokat, melyeket még meg kell valósítani, hogy kiépülhessen ama új világ, melyben – velünk lakozzon az Isten.

A papság az a valami, amely egyedül hivatott a szellemiek irányítására.

Épp ezért oda kell hatni, hogy a papságnak minden szellemibe feltétlen beleszólási joga: közjoga legyen, ha nem akarjuk azt, hogy a világ szelleme előbb-utóbb újra a test útjain át az antikrisztus világába vezessen...

De ugyanakkor, amikor a papnak közjogot adunk, a papságot közvetlen viszonyba kell helyezni a néppel.

Eme két főmotívumot én a következőkben gondolnám és látom megoldani:

A papságot illetőleg, mindenekelőtt tudnunk kell, hogy Jézus *a papságot a népért, a plebszért rendelte*, innen a neve is: plébános.

S mivel Krisztus céljainak és érdekeinek inkább megfelel a néppel, illetve híveivel együtt élő szegény és rangtalan papság, mint a hívek felett élő rangos és gazdag papság, e célból az Úr szavaihoz alkalmazkodóan a papságnál is épp úgy *el kell oszlatni eme válaszfalakat*, mint a világiaknál, sőt még előbb és még jobban...

Aki lelki ember, illetve aki Krisztus lelkét hordja, az nem is emelhet ez ellen óvást, mert hisz Jézus maga törölte a rangot, mikor még a *Mester* szót is megtiltotta mondván – mint már idéztük –, hogy ti testvérek vagytok. A vagyont pedig akkor zárta ki, mikor Máté evangélium X. része szerint ezeket mondotta a világba szétküldendő tizenkét apostolához, azaz a papokhoz:

„A pogányok útjaira ne menjetek.”

Mi ez a pogányok útja? A világiakhoz: ranghoz, pénzhez vezető út. Majd folytatja:

„Ne szerezzetek se aranyat, se ezüstöt, se rézpénzt a ti erszényetekbe.

Se útításkát, se két sarut, se két ruhát, se pálcát, mert méltó a munkás az ő táplálékára.”

Azaz ami kell, azt majd kiadja Isten munkadíjúl: igaz hitért Szentlelket a léleknek és eledelt a testnek.

Máté VI-ik részében is ezen pogány dolgok ellen szól az Úr, mondván:

„Ne aggódjatok a ti éltetekről, hogy mit esztek, mit isztok, sem a ti testetek felől, hogy mibe öltözködtök.

Ne aggodalmaskodjatok tehát és ne mondjátok, hogy mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk?

Mert mindezeket a pogányok kérdik. Jól tudja a ti mennyei Atyátok, mire van szükségetek.

Hanem keressétek mindenekelőtt Isten országát és az Ő igazságát (alkotmányát és jogrendjét) és ezek (étel, ital, ruha) megadatnak néktek.”

Elvitázhatatlan, hogy Jézus elértéktelenítette a világ két legnagyobb mércéjét, a rangot és a pénzt s ezzel a világ minden erejét!

Ha pedig Ő így rendelkezett, akkor illő, hogy a papság elsősorban is ezt tegye mértékegysége tengelyéül.

Épp ezért a rang és a pénz, hogy gátul ne állhasson a pap és hívei között, mindenekelőtt a papoknál volna törlendő, illetve szabályozandó.

A papságot egy rang illeti meg, az, amit az ő egyéni kiválósága, avagy hivatása nyújt neki s ez az, ami őket, ha betöltik, mindenek fölé emeli, a lelkiség, a felsőbbrendűség!

Különben is ha az „Istenszolgája” fogalmát mérlegeljük, ha azt nem külső máznak és *foglalkozásnak*, hanem belső lényegnek és *hivatásnak* tartjuk, láthatjuk, illetve éreznünk kell, hogy az igazi pap általában a papság, mint az ég földi képviselője, minden világi rang nélkül is felette áll mindenféle világi rangnak.

Maga Jézus is ezt mondja János evangéliuma III-ik részében:

„Aki fentről való, fellebbvaló mindenkinél.” Hogy ki fentről való, arra pedig ezt felelte az Úr: „Aki a földről való, földieket szól. Akit az Isten küldött, az Isten beszédeit szólja.”

Jézus szerint tehát az Isten szolgája felette áll mindeneknek, fejedelmeknek, királyoknak, úgy, mint a világ fölött a menny... a testi ember fölött a lelki ember...

Ha pedig eme nagy „rang” mellett Isten szolgája földiekre, a múlandóság csábjaira – rangra, pénzre – vágyna, úgy tűnne fel, mintha a napfény mellé gyertyavilágot akarna gyújtani – fényűzésből...

Az eszményi papságnak annak a valaminek kell lennie, amely nem pusztán tudással, vagy pláne teológiai ismerettel (melyből annyi van, ahány fajta a világ vallása...) kell fölé emelkednie, hanem lélekkel, azaz bölcsességgel és szeretettel.

Jézust úgy jelzi az Ó-szövetség, hogy olyan lesz, Aki „Körül járván, jót cselekedvén mindeütt...”

Ez az igazi pap, körül járván jót cselekedvén... de, hogy ezt tehesse, némi közjogot is kell neki adni.

Kell a presztízis, de ezt a presztízist csak az jogosult fenntartani, aki nem ranggal és pénzzel, hanem egyéniségével tartja fenn, mint az Ácsfia!... A Minta Ő, Akit nem kibeszélni, hanem csak követni lehet.

S ha Jézusnak a tizenkét apostolhoz intézett „útravalóját” átgondoljuk, nincs más választása a jövő eszményi papságának, mint letenni mindent, ami külső és világi és felölni mindent, ami benső és isteni, azaz a rang és pénz helyett a bölcsességet és a szeretetet. S ha el is sodort minket az Úr szent útjáról a pogány világ, vissza kell térni mielőbb arra a „keskeny útra”, mert a másik – ez a széles – amint Ő mondotta – a veszedelemre visz...

Az Úr céljainak – ismétlem – inkább megfelel a szegény és rangtalan papság, a testvér, mint a rangos és gazdag papság, az úr, mert a testvéri papság nemcsak láthatja és hallhatja hívei lelkét, hanem velük hordhatja keresztjét is... S ez az, amiért Jézus jött s ez, amiért kiküldte a Tizenkettőt, az – áldozat, a köztük élés nehéz terhe...

Így azonban, hogy hirdetjük az üdvözítő szegénységet és éljük a kárhoztató gazdagságot, nem érhetünk célt...

Mivel Krisztus ügye felette áll mindeneknek, mert ez az ügy nem porlandó testünk, hanem örökké élő lelkünk, azaz igazi énünk ügye, ennek érdekében fel kell áldoznunk mindent, mert – süllyedünk...

Új világot élünk, amiért is új papság, új egyházi átszervezés kell, mely összhangban álljon a ma emberének lelki és testi követelményeivel.

Nem új hitet értek én ez alatt, mert Jézus és a kereszténység tanításánál tökéletesebbet úgy teológiai, filozófiai, mint etikai szempontból szebbet, jobbat, igazabbat a világtörténelem nem tud felmutatni!

Nem új lényeg, hanem új formát, új módozatot látok szükségesnek s ha tévedek is, „Az Úrhoz való féltő szeretetemből” tévedek...

A mai ember, figyeljük meg, nem szívesen megy a prédikációkra, mert egyik azt hiszi, ő azt már tudja, a másíknak unalmas, a harmadik ott van, de másfelé figyel, a negyedik otthon olvas inkább Szentírást stb. S a végén inkább azt látjuk, hogy többen kerülík, mint keresík a templomot. Miért? Lélektani okai vannak, az, hogy nem úgy adják, amint a mai ember kívánná...

Úgy eltagolódtunk, egyik annyi sokat tud, a másik annyi keveset, mindkettőhöz nem lehet egyszerre szólni... Ami egyiket érdekli, az tán unalmas a másíknak... és viszont...

Ma valóságos prédikációs rendre volna szükség, melynek nagy és széles tudású tagjai külön járnák a világot és külön prédikálnának a nagyobb műveltségű embereknek, de nem öt évben egyszer... hanem mindig, mindenütt...

A kisebb igényű lelkeknek pedig maradna a régi rendszer, a régi vonal, mert hisz nem mindenkit vonz az a magasság, mely a Szentírás szövegében van...

A másik fontos tényező volna, hogy a Szentírás közvetlen hirdettessék és magyaráztassék. Ma igen sok ember olvas Szentírást, amelynek végtelen mélységei, szépségei és bölcsessége mellett – bocsánat érte – eltörpül mindenféle egyéni gondolat, téma, tárgy...

Amint az óbor után nem kívánunk újat, úgy a Szentírás olvasása és szövege után sem emberít... Épp azért itt is mellőzendő volna az egyéni felfogás és előadás s helyette a Szentírás szövegének „tömeges” idézése és magyarázata kellene.

Ez is lélektani, mert aki hallgatja az Isten közvetlen szavait, nem kívánja az emberét...

Már pedig gyakran azt kell tapasztalnunk, hogy az egész prédikációban nem fordul elő egy-egy szentírási idézet, egy-egy krisztusi mondás visszhangoztatása, hanem csupa egyéni s nem egyszer csak hazafi és politikai vonatkozású motívum.

Megengedem, hogy ez is kell, talán... – laikus vagyok –, de nem ez a fő... s nem ott...

A Szentírás közismertté tétele nemcsak egyházi, hanem inkább talán állami érdek: az emberiség érdeke is, mert addig, amíg az emberek – mint Jézus mondta – csak az emberek írásait olvassák és nem az Istenét, nem ismerhetik fel azt a célt, amire hivatva lettek. Ma pedig tán még az sem olvassa, aki megveszi, pedig az emberiség lelki összhangja addig ki nem bontakozik, amíg nem lesz úrrá és közismertté a szentírási világnézet úgy filozófiai, mint etikai vonatkozásban; filozófiailag Jézus világnézete, etikailag pedig az ő szent parancsolatai szerint.

Épp ezért a Szentírás közismertté tétele akárhogyan, de előbb-utóbb épp úgy megoldandó, ez az Új Jeruzsálemhez tartozik, mint a testvériség! már csak azért is, hogy végre ismerjük nem egy-egy kis részletében, hanem teljes egészében azt az Írást, amelyre minden vallás hivatkozik, de amelyet egészében és nem felekezeti szögből alig ismernek...

Ha kellő szentírási missziót kezdenénk itthon, itt Európában, hamar előbbre vihetnénk az Isten országának nemcsak politikai és jogi, hanem morális kiépítését is, mert a Szentírás – ha kisebb-nagyobb eltérésekkel fogja is fel egy-egy mélyebb és tökéletes hitre nem képes kishitű testvérünk teológiailag, – erkölcsileg mindenkit, még a legvörösebb embert is meghódítaná, mert tökéletesebb és igazabb világnézetet, mint a krisztusi egyetemes testvériség – amit persze nemcsak hirdetni, de alkotmányosítani is kell, – a földön még nem írtak, nem hirdettek, nem tanítottak soha.

Jézus Krisztus testvéri tana olyan hatalmas morális erő, mely egymaga elég volna arra, hogy Őt minden ember felett álló emberfeletti lénynek, a mennyekből alászállt isteni értelemnek: Logosznak, az Isten Egyszülött Fiának higgyük és valljuk.

Ha azonban csak hirdetjük, de nem alkotmányosítjuk még az Egyház keretén belül sem az ő testvériségét – melyre később még a Patrimóniumnál kitérek –, akkor hiába hirdetjük, mert magunk teszünk bizonyosságot arról, – mint Jézus mondta –, hogy „mondjuk, de nem tesszük.”

A gyóntatószéknél is van valami pótlás... Régente az egyház szigorú büntetéseket, évekre menő vezekléseket szabott ki a bűnösökre. Ma egy-két imát... amit ha elmond, – elég. Ha: ezzel szemben a szekták munkáját figyeljük, azt látjuk, hogy ők ma is igen szigorú büntetést szabnak ki egy-egy botló testvérükre, sőt nem egyet kizárnak a „gyülekezetükből.” S ezen szigorinak megvan a maga elég jó lelki hatása is, vigyáznak magukra, kerülnek a rovást... Ha nem is a szigort – pedig jobb volna, mert inkább lenne kevesebb, de „valódi” keresztény, mint ennyi sok, de hamis... –, de a lélektani erők felhasználását igénybe kell vennünk. Tudjuk, hogy minden, akár lelki, akár testi, egyszeri „gyakorlattal” nem ivódik át a lélekbe. Ha hatást akarunk, akkor azt többszöri – mai nyelven mondva – szuggerálással kell beismételni a lélekbe. Azt is tudjuk, hogy egy-egy regény, könyv, szentlecke, amíg annak tudatkörében élünk, amíg azt olvassuk, vagy halljuk, áthangolva tartja gondolatkörünket, de mikor elhangzott s visszaesünk a világ stímusába, elfeledve az istenieteket, futunk a világ után, figyeljük és követjük annak hangnemét. Hogy ezt az áthangolást jobban keresztülvihezzük, szükséges volna akként szigorítani a penitenciákat, hogy az illető köteleztessék bizonyos, az ő bűnének megfelelő tartalmú olyan könyvet átolvasni, melynek olvasása által áthangoltassék a lélek, a test és világ dúrjából, a lélek molljára... Egy-egy ilyen szent könyvnek, legyen az akár a Szentek élete, akár – mélyebb lelkűeknek – a Szentírás, mindennapi 10–20 perces kötelező olvasása épp olyan lelki erőfelvételt nyújtana, mint a testnek a napi tízperces reggeli rádiótorna. Gyakorlat teszi a mestert... Míg elmondva s elfeledve azt az egy-két imát, visszaesik a lélek a világ hangnemébe.

A fizikai, kémiai, etikai törvények felett áll a lélektani törvény! Aki erre épít, sziklára épít. Ennek pedig megvannak a szabályai: a logikai és etikai anyag ismétlése, tudaton tartása, hogy lassan, de előbb-utóbb – az ismétlések és tudatontartás aránya szerint uralomra jussanak. Ezt a nagy törvényt, illetve erőt ki kell használni a lélek érdekében is, épp úgy mint a fizikait kihasználják a test érdekében a napi tornák által. S ha juthat idő testi tornára, erre is juthat még inkább.

Az *ünnepe*, zsidóul sabbesz, azaz szombat pedig Isten céljaira fordítandó, amikor a pap azt ne barátjai között töltse, pláne nem világi szórakozásokkal pl. kártyával, hanem egész nap hívei között. *Ez az ő munkanapja!* Nem elég egy-két órás istentisztelet vagy mise, hanem ez az egész nap arra van adva, hogy népe között töltse, akár kirándulásra vigye, akár filmeket adjon elő, rendezzen nekik irodalmi délutánt, bármit, *de népével kell foglalkoznia*, hogy elvonja őket a szabadidő veszélyeivel járó világiaktól, korcsmától, színháztól, mozitól, ahol lelkiek helyett testieket: szerelmet kap... Mert a vasárnap nem pihenni adatott csak, hanem arra kiváltképpen, hogy e napon Istennel – szellemiekkal foglalkozzunk s ehelyett azt kell látnunk szomorúan, hogy a templomok jórésze zárva van s ha nyitva is maradt, üres, mint a pásztor nélküli akol...

Amikor a paptól nagyobb teljesítményt kívánunk, ugyanakkor nagyobb hatalmat is kell neki adni, azaz: közjogot. Mert ha csak beszélni lesz joga, de cselekedni nem, megint csak nem haladunk az Isten országa felé, mert – ismétlem – nemcsak igével él az ember, hanem kenyérrel is!!!

Úgy kell valahogy átépítődni, hogy a nép a mai szakszervezetek helyett a plébániákon találja meg azt, amit amott keres. Ezért kell a papság mellé a világi apostolokat is megszervezni, akik mintegy segítőtársai legyenek a papságnak.

Olyan közjogi befolyást kell a papság részére biztosítani, melynek folytán jobb és megbízhatóbb hívei részére vagyis az emberiség java részére biztosíthassa a kenyeret. Mert amíg az ige és a kenyér más-más kézből ered, addig széthúzás lesz az emberek között. Kell tehát, hogy a

papnak döntő szava legyen pl. abban, kit illet meg telepítés, kit illet meg akár családi körülményei, akár egyéni érdemei után elsősorban állásbiztosítás.

Jogot kell adni, hogy minden olyan ellen, ami a nép, a munkás-nép és kisebb testvérek érdekét sérti, jogosan tiltakozhasson és vétót mondhasson! Ezzel a jogával vissza fogja hódítani a tömegeket, de ma, mikor eme tömeg érdekében szót se emelhet, elveszti azokat.

Jogot kell adni, hogy minden film, színdarab, rádiószám, képtárlat ellen a főpapi tanács szót emelhessen és azokat valláserkölcsei, nem pedig renderkölcsei szempontból – mint ma van – ellenőrizhesse és letilthassa.

Ugyanilyen vétójogot kell a papság részére biztosítani az irodalomban is, hogy végre ne csak elméleti, de gyakorlati nevelői is lehessenek annak az emberiségnek, melyre egyedül ők vannak kirendelve a mi Urunktól, a pogány világot kereszténnyé tevő Jézus Krisztustól. Mert a papság nem díszből rendeltetett Istentől, hanem arra, hogy aktív szerephez jutva eltüntessék a világból a lélek veszedelmeit, melyeknek gyümölcse előbb-utóbb könny, vér, veríték: szenvedés...

A főpapi tanács hivatása volna az Állambiztosi hivatallal karöltve ellenőrizni, hogy egy vallás se legyen a maga vallási arányszámán túl, vagy alól érvényesülve kivált a vezető állásokban. Ilyen közös ellenőrzés mellett megszűnne a mai kulisszák mögötti sugdolódzás...

A főpapi tanács nem vallási, hanem gazdasági célokban volna közös, a maguk arányszáma szerint.

Az egyházi vagyont illetőleg is új korszerű átszervezést kell véghezvinni.

Ma annyian lesik ezt a vagyont, hogy ráprédáljanak... pedig ha már rabolni kell, akkor előbb el kell venni azt, amit bűnnel szereztek, kamatból húztak, nem pedig azt, amit az emberiség szolgálatára kaptak a szentek vértanúságáért...

Az egyházi vagyon az egyháztól arra rendeltetett, hogy annak jövedelme Krisztus céljára fordíttassék. Ettől eltértünk s ma annak jövedelme – mintha nem az egyházé, hanem a papé volna – a pap rendelkezése alatt állva, igen nagy mértékben a barátok, rokonok stb. céljaira fordítódik.

Épp ezért a papnak meg kell adni azt a középvonalú megélhetést, fizetést, amely megilleti, de mely az említett maximumon felül nem mehet s a többi vagyoni jövedelmet akár a hívek, akár az egyházközség tanácsa útján tisztán Krisztus céljaira irodalom, művészet, misszió, szent-könyvterjesztés stb.-re kell fordítani.

E cél érdekében az összes egyházi vagyon egy közös „Egyházi Patrimóniumba” – nem az előbb említett Állami Patrimóniumba – volna veendő, melyből minden egyházi kerület megkaphassa a maga szükséglete szerinti ellenértéket. Ez a testvériség...

Épp olyan külön birtoktest volna a katolikus, mint a protestáns, mindenik független a másiktól, de önmagában országosan egy. Így nem lenne szegény püspökség, sem gazdag, nem lenne a vagyon ellenőrzés nélküli s ami a fő, országos irányítás mellett jobban kihasználható volna a nép szellemi támogatására.

Az egyházi vagyon ugyanis a nép lelki és szellemi felsegélyezésére való, *a testi támogatást végezze el az Állam, az ő Állami Patrimóniumának a jövedelme és közcélra adása útján.*

Ennek az így felszabadult nagy jövedelemnek az összegéből lehetne jutalmak kitűzése által az író és művész világot Isten szolgálatára nevelni és szoktatni, lehetne keresztény színpadokat felállítani, keresztény tárgyú filmeket felvenni és azokat a *templomokban ingyen is bemutatni*, mert a cél nem a templom becsukása, hanem a lélek nevelése, Isten felé vezetése, átépítése.

Ennek a jövedelméből lehetne megindítani végre pl. egy katolikus lapot, ami még sajnós ma sincs. Ami van, az névleges, a tényleges katolikus szellemben szerkesztendő lap nemcsak világi, hanem lelki tápot is nyújtson, azt a bizonyos mindennapi lelki anyagot, mely – mint a napi rádiótorna – *mindennapi* gyakorlattal (lelkigyakorlattal) *beidegződjön a lélekbe*.

Szóval az egyházi vagyon tényleg az egyház céljaira volna fordítandó, melynek jövedelméből a papot csak annyi illeti, amennyi az ő középvezetési megélhetéséhez szükséges, mert hiába, aki tanít, annak példával is elől kell járni...

Ehhez a vagyonhoz volna kisajátítandó, amennyiben lehet, ama *kegyúri vagyon* is, mely a mai kegyúri alapnak megfelel, hogy így az Egyház függetlensége előbbre vitessék.

Ez a kérdés némi tagosítással volna megoldható.

Ezenkívül emelendő volna a Patrimónium vagyona az örökösödési illeték bizonyos emelése folytán reá eső százalékából is, amely illetékemelés alól kivételt képezne az, ha valaki vagyonából bizonyos részt hagyja a Patrimóniumnak. Sok akadna ilyen, ha tudnák, hogy az nem a papok magánjövedelme lesz, hanem, hogy az Krisztus céljaira, lelkekre, missziókra fordítódik, mint valaha – ősből!

Szerintem még célravezetőbb volna, ha az Állami Patrimónium is minden tekintetben, persze nem lelki, hanem telepítési célokra – ugyancsak a papitanács rendelkezése, de az Állambiztosi hivatal kezelése alá tartozna.

A Patrimónium vagyónába tartozna a karitás, a norma s minden egyházi vonatkozású vagyon is.

A Patrimónium tartana fent úgynevezett vándor könyv- és képkereskedéseket, melyek szabadon járva az országot, (pl. autóra szerelve) minimális áron árulnák, sőt ha kell egyik-másik lelki szempontból „közérdekű” könyvet ingyen is osztanák, kivált az olvasni vágyó fiatalságnak! (Vén emberekből nem lesz új generáció) és a híveknek! Ezzel a vándor könyvkereskedéssel tíz év alatt átépíthetnénk a nemzet lelkületét. Egyben ha a plébános is felhívna a hívek figyelmét eme könyvkereskedés kiválóbb könyveire, pláne megvolna a hatása, mert ma már a szószerk – kevés!

A Patrimónium szervezné és tartaná fent ugyanígy a vándor keresztény színpadokat és színészeket. Szóval mindent újjá kellene teremtenie Krisztus érdekében és a lelkek javára. Itt nyílik a papság részére nagy politikai terület, itt, ahol nem csak képviseli, hanem kitermeli a politikusokat könyvvel, filmmel, színpaddal, újsággal és mindennel, ami a lélekhez fér, ami az öntudathoz szól, ami nem testi, mint az ellentábor tette!

Ha mindezeket az átmeneti beruházásokat nem lehetne az egyházi vagyon jövedelméből megindítani, az esetben Katolikus részvények, valamint Protestáns részvények jegyeztetendők.

Hiszem, hogy Krisztus céljára minden hívő jegyezne havi egy-két pengős törlesztésre tíz-húsz pengőt az Egyház – nem a papság – céljaira. Ebből a nagy összegből megindulhatna a modern hittérítés, az „eltévedt bárányok” visszaterelése érdekében nagy és szent misszió. Mert itt a mi misszióink helye, a mi magyar testvéreink között, ha egyszer ide magyarnak állított Isten. Itt, ebben a misztikus hivatású országban, itt Regnum Mariánumban. Mert ne gondoljuk, hogy ezt a nevet csak véletlenségből kapta ez az ország, sőt – hivatása van e névvel kapcsolatban – gátul állni minden pogányságnak, töröknek, tatárnak, kommunnak, amint azt a Regnum Mariánium című kis füzetemben kimutattam.

A Patrimónium jövedelméből volna megszervezendő a világiak apostolainak tanfolyama és rendháza is. Ebbe az apostoli karba felvehető volna férfi, nő, nőtlen, családos és mindenki, akármilyen iskolai képzettséggel is, mert ha minden réteghez akarunk férni, minden rétegből

kell összeállítani a „*kapcsolókat*”... Ezen a rétegződésen alapul a szekták lélektani hódító ereje is: *hasonló hasonlóval társul*.

A Patrimónium hivatása volna több plébánia felállítása is. A cél több papot és több plébániát, illetve kápolnát. *Nem lehet egy papnak több híve, mint amennyit ő személyesen ismer* és mint amennyit személyes érintkezéseivel irányíthat. Ezt a szentek is kívánják! Az egyháznak is célja! Épp ezért, ha a papi fizetéseket apasztjuk, de többfelé adjuk, ez a cél előbbre vihető. S ez a cél nem csak az Egyház érdeke, hanem az Államé is!!!

Nem az a cél, hogy egy-két nagy templom legyen itt-ott, ahova elmenni is út, hát még végig állni az egész misét, vagy istentiszteletet, hanem az, hogy minél több helyen legyenek kis kápolnák, hogy minden városrésznek közelébe essen és ezáltal módja legyen bemenekülni az élet viharjai között Isten színe elé...

Nem használ Krisztus ügyének annyit a kevés, de nagyjövedelmű plébánia, mint amennyit használna a sok, de kisjövedelmű... Ha pedig így van, akkor ebbe az irányba kell átépíteni mindent, mert a cél *Krisztus és népe*, azaz Egyház és Állam!

A papnak és híveinek egy lelki családnak kell lennie, akik között közvetlen és őszinte testvéri kapocs álljon, akik úgy tárhassák fel az életben is lelküket az ő vezető testvérük: a pap előtt, mint önmaguk előtt, akinek kezébe bátran tehessék le örömeiket, bánatukat, kétségüket! Ez pedig csak akkor érhető el, ha több lesz a pap és nagyobb lesz az egyházi adó. Mert ne csak azt várják a hívek, hogy a pap áldozzon, nekik is áldozni kell, mert másként félrebillen a mérleg újra...

A hívekre is jut szerep, nemcsak imádkozni és kérni, hanem szolgálni és adni is kell... Nemcsak a papság szálkáját kell nézni, hanem a magunk gerendáit is, azt, hogy többet adunk rúzsra, mozira (szégyen), mint a perselybe... Pedig annak a templomnak a takarítása, világítása, stb. nem ingyen van... Nemcsak aratni kell az Egyházból, hanem vetni is!!! *Nemcsak új papság kell, hanem új hívők is*, akik nemcsak koldulni járnak az Isten elé, hanem szolgálni is hajlandók Neki, Érte és Vele!!! S ha egy-egy szegénytől elég négy-tíz fillér a perselybe, akkor egy-egy pengős szivarokat szívó gazdagtól öt-tíz pengő járna... Nem ám úgy, hogy én is egy *mértékben álljak a szegénnyel, ha adni kell, de külön mértéken, ha kapni...* Arányosan és áldozatosan...

A híveket is igen ki kell tanítani pl. arra is, hogy a padok nem mindenkinek, hanem elsősorban azoknak az öregeknek, gyengéknek és betegeknek vannak, kik nem tudnak állni... Nem kényelemért lettek azok, hanem szükségből! A padok elfoglalása épp olyan lelkiismereti kérdés egészséges ember részéről, mint másféle „kiszorítás”...

A hívekre tartozik az is, hogy ne csak a maguk, hanem az embertársaik üdvözülése érdekében is lássanak, halljanak és figyeljenek...

A hívekre is tartozna valami, még pedig a nagyobb rész *menyiségileg*, míg a papokra csak *minőségileg*...

Mert az ima nem minden, először is csak az *igaz ember imája hallgattatik meg*, aki tehát meghallgatást óhajt, legyen előbb igaz szívű, azaz testvéri, másként az Úr vádbeszédje hull reá.

„Mit ér, ha e nép ajkával tisztel engem, de szíve, cselekedete távol áll tőlem...”

II.

Világi vonatkozásban pedig első volna megszervezni a keresztény főpapi tanácsot, a velejáró keresztény világuniót és kereszties hadsereget.

A világuniót illetőleg szükséges keresztény tanács, a pápa elnöklete alatt állna, persze nem vallási, hanem világgazdasági vonatkozásban, mely ellen semmiféle vallásnak kifogása nem lehet. Úgy hiszem jobb kezekben volna, mint ma van Genfben, Párisban, Londonban, Moszkvában...

Hogy a világ keresztény tanácsát a római pápa kezében kívánnám és látnám célszerűnek letenni, elő kell adnom eme pár alábbi érvet.

Központ nélkül semmi sincs. Az állam központja akár elnök, akár király, de – valaki... A világ központja akár a szabadkőművesek főmestere, akár a bankárok főbankára, de – valaki... A keleti vallás feje a cár volt, a protestánsoké a püspök, vagy a fővárosok legelső püspöke, a katonaságé a vezér, a gyáré az igazgató. Szóval központ nélkül épp oly képtelenség bármi is, mint fej nélkül az ember.

Mennél nagyobb területek idegszálai futnak össze egy központba, annál hatalmasabb, egységesebb az a központ s annál inkább biztosíthatja a világ békéjét.

A fő azonban, hogy ez a *központ se vagyoni, se rangi túlkapásokba ne juthasson*, amit a krisztianizmusnál a vagyon maximálása és a rang törlése meg is gátol, nehogy ez által a nép „szolgálatára” helyett, a nép feletti „uralkodássá” váljék.

A világ mai központja Páris és Moszkva, újabban Róma és Berlin csak helyiek, de nem általánosak. A jövő általános kialakulandó két központja Róma és Moszkva lesz. Illetve a Vatikán és a Szovjet. Ezt eleve kell látni az előjelekből és épp azért *eleve ebben az irányban kell megszervezni a világuniót*. Ha ennek a világúniónak nem akarunk egyetemes központot és központi személyiséget teremteni, akkor máris eleve alapot és tápot nyújtunk a másik tábornak...

Ismétlem, itt nem vallási, hanem gazdasági központról beszélek, amely nem az Ige, hanem a Kenyérkérdést tartja világ-összhangban!

Ha pedig valamilyen fej kell, akkor ma jobb és egyben hivatásánál fogva hivatottabb és megbízhatóbb személyt, mint a pápa, senki sem mondhat, hacsak nem akarják annak a veszélynek tenni ki a kereszténységet, hogy átcusszanjon a nemkeresztény szellem irányítása alá. Ez ellen azonban a pápaság kétezer éves „sziklánmaradása” biztosíték.

Ezzel a pápa nem jut uralomra, nem is kap hatalmat, csak összetartja, összehívja, irányítja, vezeti a világ keresztény tanácsát, mely önállóan dönt és intézkedik.

A különbség csak az lenne – ismétlem –, hogy a bankárok fő-főbankárja és a szabadkőművesek főmestere helyett a kereszténység feje, a pápa vezetné és irányítaná a világ keresztény tanácsa útján a kereszténységet...

Ha korai ez az idea, akkor lekéstünk a világ pogányosítása elleni védekezéssel...

A krisztianizmus tehát nem hagyhatja ki fő célja közül a világunió megteremtését, aminek, ha hiszünk Jézus szent szavában, hogy leszen egy akol és egy pásztor – be is kell következni.

Amint ma nemzetekben élnek a családok, úgy élhetnek a világunióban, a nemzetek.

A világunióval kapcsolatban, mivel a keleti veszély sose fog elmúlni, megszervezendő az egyetemes keresztény kereszties hadsereg is!

Ha ennek a megszervezését elejtjük, akkor a jövő egész bizonyosan azé lesz, aki rajtaütéssel megragadja a jövőt...

Hogy a mai szabadkőműves világ le akar fegyverkezni, az érthető, mert Nyugat lefegyverzése egyben Kelet felfegyverkezése, azaz amit Nyugat gyöngül, azt erőben nyeri Kelet...

A kereszties hadseregnek nem támadásra, hanem védekezésre okvetlen készen kell állnia!

Aki ezt nem látja be, az vagy amoda dolgozik, vagy „laikus”...

Ez a készenlét kell, mert a jövő háborúja Krisztus és az antikrisztus háborúja lesz, melynek előcsatározásai már itt folynak a lelkek mélyén könyvtől-világnézetig.

Ma bankárok és szabadkőművesek diktálnak Páristól Genfig, Genftől Moszkváig. Központi irányítás és uralom nélkül sohse volt és sohse lesz a világ. Itt csak az a kérdés, hogy megértünk-e már belátni, hogy a sok mindenféle pogányszellemű világuralkodó helyett végre keresztény, krisztusi központ uralkodjon, ahol valláskülönbség nélkül szóhoz juthasson a világ papokból és politikusokból álló keresztény képviselősege, vagy maradjon a – bankár... a pénz... a pogány szellem?... Ma mindenki a nemzetközi tanácsok felé fordulva vár... remél... álmodik és a végén csalódottan ébred öntudatra, hogy képmutatás, üzlet, érdek minden. Ma a legtöbb a nemzetiség mellett kiabál és mégis a nemzetközi tanácsoktól vár megoldást, azok védelme alá akar menekülni... Tehát látni, hogy a nemzetiség eszméje névleges csak, mert a tényleges szerep nem a nemzetiségé, hanem a *nemzetközisége*. Már pedig ha a nemzetköziséggel kell a világ kérdéseit irányítani, akkor az a nemzetközi tanács ne a bankok, hanem – hisz mindnyájan keresztények vagyunk – Krisztus lelke, szelleme és Egyháza szerint irányíttassék! Ha pedig így van, akkor a domináló nemzetköziséget „keresztényesíteni” kell, mert ma – pogány. Mindene az „én” körül forog, istene a pénz, ura a rang s rabszolgái a kisemberek, a polgároknak és munkásoknak nevezett páriák, kulik, gojok – proletárok.

A világ vezetésére kereszténytanácsot, a nemzetek korlátozására pápai vétőjogot, a kereszténység egybeakolítására világuniót és a keresztény új világ megvédésére az új kereszties hadsereget úgy fizikai, mint szellemi értelemben, azaz karddal és tollal, nem pedig sporttal...

Fizikailag a kereszténytanács alá kell rendelni az új kereszties hadsereget, szellemileg pedig az egyház ellenőrzése alá az irodalmat, művészetet, amint kifejtettük. Mert ma olyan pogányok mindezek, hogy *inkább ártanak, mint használnak*. S azt a kis tollat pedig, mely a maga betűkből álló sortüzevel ágyúkat szólaltat és némíttat, tömegeket lázít és nyugtat, – feltétlen „szabályozni kell”...

A mai nemzetközi tanácsok fejei a háttérben sűgő bankárok... A mieink a nyílt színen beszélő keresztény tanács lenne, illetve papok és politikusok.

Keresztények! Ha nem vagyunk álkeresztények, ha még nem veszett el minden józanságtok, ha még nem adtátok el pénzért a lelketeket, a világért Isten országát, mondjátok, nem egyetlen út-e az, hogy a bankár helyett a pap, a pénz helyett az erkölcs: a testvériség jusson szóhoz kétezer évnyi késés után – végre...

Szóljatok, hogy a ti szavaitokból ítéltessetek meg! Szóljatok, hogy lássuk: *nemcsak a zsidót terheli a világ romlása, hanem a – pogányokat is, minket, névleges keresztényeket...* minket, akiknek a kereszténység csak üzleti csomagolópapíros, becsomagolni, elrejteni embertársaink és testvéreink eladott, elharácsolt, „elszerzett” jogait, verítékét, könnyét és vércsöppjeit... s a végén ráfogadni a magunk bűneit a papra, az egyházra és Jézus Krisztusra.

Nem nagyobb bűn-e ez, a saját lelkünk, a keresztény szellem száműzetése, mint a zsidóság minden bűne?

Ezért mondom, hogy én nemcsak a zsidóban látom a világ romlásának gyökerét, okát és eredőjét, hanem a pogányokban is... legyen az bármilyen vallásra keresztelve – külsőleg...

A világunió tartományainak és országainak határai titkos és önálló népszavazással állapítandók meg s esetleg 25 vagy 50 évenként megújítandók a netaláni áttelepülések szerint.

A világunió belső ügyeit önállóan intéznék az illető országok, külügyét azonban a világunió felett álló keresztény tanács.

A pápának személyi vétőjoga volna mindenféle hadművelettel szemben, hogy ezáltal mindenkorra kizárattassék a háború, kivéve a támadások elleni védekező háborút.

A trónöröklési jogok is a keresztény tanács hatáskörébe tartoznának, nehogy olyanok kerülhessenek trónra, kik nemcsak középtehetségek, hanem lelkükben pogányok is, amint ez a kettő együtt is szokott járni...

Ha mindezeket nem igyekszünk magunkévá tenni, ha nem látjuk be, hogy csak a kereszténység, illetve a keresztény szellem, az egyetemes, – tehát nem faji, nem vallási, nem kollegai, hanem a mindeneket összefogó keresztény – testvériség segíthet a világon, akkor emlékezünk a Szentírásra:

„Minden meghasonlott ország elpusztul.” Lukács XI. 17. Ma azonban a világ van meghasonulva, ma tehát, ha meg nem térünk a mi bűneinkből, *a világ fog elpusztulni...*

Tegnap – ma és – holnap

Ezt a címet úgy is lehetett volna stilizálnom, hogy: Szenvedés, forrongás, boldogság, avagy: Sátán uralma, az ember küzdelme, Isten országlása.

A tegnaptól indulunk és megyünk a holnap felé, de a holnap, a jövő az – Övé! Nem sok kell ennek a meglátásához, csak egy kis filozófia és etikai látás, hogy összehasonlítva a múlt és letűnt korok tanát és világrendjét Jézus szent tanával és abból folyó világrenddel, beláthassuk, hogy a jövő egyedül és kizárólag az – Övé!

A tegnap a vigasztalanság éje volt, a ma a reménykedő küzdelem hajnala, a holnap a boldogság nappala lesz.

Ha végigfuttatjuk tekintetünket a világtörténelem nem értéktelen harcain, hanem szellemi fejlődésének hullámhegyein, azt látjuk, hogy tegnaptól máig nagyot lendült a világ, szababban lett az ember. Nem lett boldog még, csak lesztek róla Krisztus hívei a láncot, a béklyót, és ma szabad... de még nincs felékesítve, nincs beöltöztetve emberi voltához méltó lelkiekbe és testiekbe... ezt hozza a holnap...

Téved, aki azt hiszi, hogy az emberiség újra völgy, azaz visszasüllyedés előtt áll! A kereszténység öntudatosulásának a napjait éljük, papból, hívőből, fehérből, vörösből önkénytelenül is keresztényi erkölcsök törnek elő s ha nem is tudják, hogy szavaik csak Krisztus tanának a visszhangoztatásai, mégis azt hangoztatják: az emberiség közérdekét, *a testvériséget*.

Az az emelkedés, amelyet Krisztus tana adott a világnak, most kezd még csak fokozódni, most kezd még csak emelkedni Isten országáig.

A kereszténység csak elmondta eddig – világszerte ismertté tette, mit akar s most kezdődik csak a nagy munka, *eme szent akarat megvalósítása, alkotmányosítása*.

A pogány „tegnap” csak arra jó, hogy meneküljünk, hogy feltartóztathatatlanul meneküljünk a kereszténység holnapja felé... A ma pedig ennek a menekülésnek nagy és évtizedes pillanata.

A tegnap a harc volt, a ma a fegyverszünet és holnap a békeség korszaka...

Hogy ez a holnap olyan lassan jön-e, amint a tegnap múlt, vagy olyan gyorsan, amilyen hirtelen beállt a – ma, az mindegy, az nem tartóztatja fel a világmindenség nagy hajnalodását, az új ég és az új föld felvirradását...

Amint az ember minden tudása nevetségesen kicsi a csillagok, avagy csak a természet rendjének befolyásolására vagy irányítására is, épp olyan nevetségesen kicsi az isteni akaratnak: a jósággal párosult igazságnak, azaz a testvériség uralmának a feltartóztatására.

Vannak fizikai, kémiai, élettani, logikai és sok másféle törvények... *Egyen se úr az ember, csak kihasználhatja azok „melléktermékeit”*...

Épp így nem úr az emberiség a mai ember ébredő öntudatának és tisztuló etikai érzésének a törvényei felett... Valahogyan új szellem napja süt a földre, Krisztus lelke, melynek öntudati világítása és melege alatt egyre jobban tisztul értelmi látásunk, egyre jobban szélesül és nemesül érzelmi tisztaságunk s az ember lelke, mint tavasszal a kopár, száraz fa, lombosodni, zöldülni, virágozni kezd... mert tavaszodik... mert lélektani kényszerűsége hajtja, hogy új látóköréhez képest és mértén új világot, új emberiséget, új emberi jogokat kívánjon...

Amint az egyszeregy törvényeinek vas ereje ellen képtelenek még az „istenek” is küzdeni, olyan képtelenség az emberi lélek bontakozásával karöltve járó nem „fel”, hanem megvilágosítások ellen küzdeni... Tavasz van s amint a Napot nem tudjuk elárnyékolni, úgy az emberiség öntudatosuló lelkét sem az isteni fénysugarak elől... S ezek a fénysugarak – hatnak... világítanak... éltetnek... s akit egyszer megvilágosít, azt nem lehet többé elhomályosítani semmivel, mert ez a világosság *belülről jön*... ez a világosság *az Ő fénye*... ez a fény pedig megtanít megismerni azt az igazi „közérdeket”, aminek Isten rendje a természeti és Isten akarata a vallási neve.

Elérkeztünk a „beteljesülés”, az ígéretek beteljesülésének a korába...

Eljött az a kor, amelyről az Ap. Csel. III. r. ezt írja: „Tartsatok hát bűnbánatot és térjete meg, hogy eltöröltessenek bűneitek, az enyhülés idői eljöjjenek az Úr színétől s elküldje azt, Akit hirdettek nektek, Jézus Krisztust, akit ugyan az égnek kell befogadnia *azon időkig, míglen mindenek helyre nem állíttatnak*, melyekről Isten szólt századok óta szent prófétáinak szája által.”

S ez a beteljesülés és helyreállítás „ma”-ja ma van, ez a ma a – huszadik század...

Mert amint a mennyben örök és boldog hont ígért a léleknek, akként a földön –, illetve a földre is kiterjesztendő Istenországát; *új földet a testnek*...

S ez az Istenországa, illetve ennek lényege nem a pusztán gazdasági és pénzügyi megoldás, hanem több, a lelki is, nem pusztán politikai manőver, hanem egyházi újjászerveződés is, amint Pál apostol Rom. 14. 17. írja: Az Isten országa nem étel és ital, hanem Szentszellem szerinti igazság, béke és öröm.

S ennek a szent, azaz isteni szellemnek ma, mivel az ördögi szellem új és más fegyverrel támad, új és más fegyverrel kell védekezni újságtól–rádióig, gazdasági kérdéstől egyházi szervek kiépítéséig, mert Isten érdeke ezt kívánja, mert a sátáni támadások ezt követelik...

Lukács 17. 20. írja, hogy: *Nem jön el az Isten országa szembetűnően*...

Kiépíti az Úr... átváltja a testieket lelkiekre... a telet tavaszra, a sötétséget világosságra, a pogányságot kereszténységre...

Csak hogy ez a kiépítés minél könnyebben, gyorsabban és zökkenés nélkül történhessen, szívleljük meg az Úr tanításának a lényegét:

Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért, mert ők a mennyeknek országa.

Ti vagytok a világ világosságai, s amint a gyertyát nem azért gyújtják, hogy véka alá tegyék, hanem hogy az asztalra világítani, akképpen fényljék a ti világosságotok is az emberek előtt, hogy (a fény mellett) lássák a ti jó cselekedeteiteket (is) és dicsőíthessék a ti mennyei Atyátokat!

Ne gondoljátok, hogy a mózesi törvényt eltörölni jöttem, sőt betölteni, beteljesíteni úgy az egyént, mint a közt, *úgy az embert, mint az államot illetőleg...*

De mondom nektek, ha (ezzel szemben) a ti igazságotok (azaz törvényetek és jogrendetek) nem több, nem tisztább, nem igazságosabb, mint az írástudók és farizeusok igazsága, akkor semmiképpen sem mehettek be a mennyeknek országába.

Tehát más tudást, más törvénykezési lelket, más politikai nézőszöveget, más egyházi szervezkedést, mindenben mást, tökéletesebbet, jobbat, Isten céljainak és „ama” adottságának megfelelőbbet minden téren, mert jobban támad a sátán, nagyobb védekezés kell, többet kíván a gondolkozó, és – az Isten.

Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön! Világ savai! Világ világosságai! Ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön! ahol a rozsda és a moly megemészti, ahol ellopják mások... mert ahol a ti kincsetek van, ott lesz lekötve a ti szívetek, lelketek, gondolataitok és ahelyett, hogy felszabadulnátok a föld sarából, a test világi béklyóiból, lekötődtek kincseitekért a föld sarához, mulandókhoz, érdekeitekhez...

Végül: Amit akartok, hogy az emberek ti veletek cselekedjenek, azt cselekedjete előbb ti ő velük, mert ez a törvény!

Ez a törvény, ez, hogy amint mértek, úgy mérnek nektek, s amint akarjátok, hogy nektek mérjenek, előbb ti úgy mérjete nekik...

Mert lélektani törvények vannak s ezekhez épp úgy kell – értsük meg, kell! – alkalmazkodni a lélektani feltételekkel, mint a fizikaihoz a fizikai feltételekkel.

Ez a törvény, ez Isten országának a törvénye, amely országba sokan eljönnek napkeletről és napnyugatról és letelepednek... Isten lábaihoz...

Ez a törvény, és Ő, – *egyedül Ő a törvényhozó!* Akin kívül nem adatott más sem földön, sem föld alatt, Aki által megtartathassunk...

S ez a törvény az Isten országának a törvénye, amely ország fogalmi kifejezője ez: *a boldogság országa!* Ahol nem lesz fájdalom, nem lesz könny, vér, veríték... ahol mindenki megérti és megérzi, hogy *jobb adni, mint kapni...* ahol megismerik, hogy az ember igazi öröme nem a testből, hanem a lélekből fakad, ahol az „én” a maga boldogságát a „mi”-ben találja meg, ahol az ember a három fő testi helyett – mit eszem, mit iszom, mibe öltözöm – a három fő lelkiben, a szép, jó és igazban való örömben találja fel lénye igazi boldogságát és örömét, ahol nem a világ múló hiúsága és testisége, hanem a lélek magasabb képességei lesznek vezérlőcsillagaivá.

Ez az Istenországa, ez a boldogság földje, ez Krisztus Királyságának, világuralmának a lényege. Ez, amikor az én fölé kerül a mi, a test fölé a lélek s a világ helyett céllá lesz az Isten!

S ennek az Isten országának nevezett boldogság korának és földjének *egyetlen törvénykönyve a Szentírás*, a kereszténység tana, a keresztény szellem: Krisztus lelke, *Jézus szíve!*

A tegnap letűnt...

A ma itt van...

A holnap közeleg...

De Isten országába be nem mehet senki és semmi, ami tisztátalan...

Tartsatok tehát bűnbánatot és javuljatok meg, hogy eltöröltsenek a ti bűneitek. (Ap. csel. 3. 1.)

Mert ha nem, akkor elközelgett az Antikrisztus országa is, könny, vér, veríték... bú, szenvedés, gyötrelem...

A bajokat mindenki látja, az orvosságot még kevesen.

A kuruzslók pénzzel akarnak gyógyítani, a hivatottak lélekkel...

Minden inog, minden forrong, vajúdik a föld belseje, a népek lelke, a korszellem, – minden...

A vajúdás má-já nyilvánvaló, csak az homályos még, hogy a „világ világosságai” hova fordulnak gyógyszerért, kitől kérnek orvoslást...

Ami vonatkozik a családra, az vonatkozik a nemzetre is, mindkettőnek egy a lélektani törvénye minőségileg, csak mennyiségileg más...

Vannak gazdag családok és boldogtalanok... mert hiányzik a lélek, a lelki céltudatosság és – noha mindenkiben dúskálhat a test – üres az élet... s ami szüneteket ki is töltenek a testi-séggel, nem elégíti ki őket... keresnek, várnak, kívánnak valamit: önmaguk lelkének a kibontakozását, az örömet, az isteni kapcsolódást!

Amint a családot nem teheti boldoggá a világ minden gazdasági és anyagi bősége sem lélek nélkül, úgy a nemzeteket sem. Ezért kell a lélek kibonthatására, a lélek boldogulni, üdvözülni tudhatására Jézus Krisztus Királysága.

Az a Királyság, melynek a Sátán világrendjét visszautasító nagy és szent jelszava ez:

Nemcsak kenyérrel él az ember! Nemcsak testiek, azaz gazdasági és pénzügyi megoldások kellenek az emberiségnek, hanem Isten minden ígéje is, mely az Ő szájából, tanából, törvényéből és nem emberek írásaiból származik...

Krisztus Királyi Pártja

Ha szétnézünk, láthatjuk, hogy annyi párt van a világon, mind megoldást keres és egy se talál, mert mind a régi pogány szellem és világrend alapján, testvériség nélkül akar célhoz jutni. Már pedig ezek a pártok, melyek a kapitalizmusnak nevezett pogány világrendre építik politikájukat, bármi jóakarattal dolgozzanak is, olyan előítéletektől vezettetnek, amelyek egyre messzebb viszik az emberiséget úgy a természet világrendjétől, mint az Isten szent tervétől. A kommunizmusról pedig beszélni is képtelenség, mert hisz a magántulajdon jogosultságának nyilvánvaló bizonyítéka az, hogy *önmagam önmagamé vagyok*, azaz szabad akaratú és ön-birtokú lény. A fascizmus és hitlerizmus közelebb ment a végcél felé, de nem érkeztek el arra a vonalra, amelyet krisztianizmusnak, Isten szent terve szerinti politikának lehetne nevezni. *Haladás mindkettő, de nem befejezés.* És mindaddig nem juthatunk befejezésig, amíg kizárólag és maradék nélkül nem tesszük politikánk tárgyává Isten alkotmányát, a keresztény, azaz egyetemes testvériséget, mert – mint mondtam – mindenhol kimaradt a lélek... Holott a

mai világrómlás azon indult és azon nyugszik, hogy belülről rothad az emberiség... rossz, illetve téves világnézetek, életcélok, ideák irányítják és sodorják – lefelé... S amíg az állam az egyházzal karöltve újjá nem születik szervezeten, amíg az állam magáévá nem teszi a lelkek gyógyíttatását az egyházon át, addig nem áll meg a belső romlás...

Ezért mondom, hogy képtelenség az Úr politikája nélkül a világot csupán gazdasági világ-programmal megoldani... Ma a lelkek éhesek, ma a lelkek fornak, ma a lelkeket kell ki-elégíteni, a lelkeket kell lecsillapítani, ezek részére pedig a földön kielégítő és mai szellemi vonalainkat is meghaladó világnézetet csak Jézus Krisztus hozott.

Akik nem tudnak Róla többet, csak amit tanultak, akik sohse néztek az Ő szavainak mélységébe és értelmi háttérébe, hanem csak a külső formáit látták, azok nem tudják – minden jóhiszeműségük mellett sem, ki Ő és mily végtelen bölcsességgel és szeretettel párosult „üdvöztan”; az emberiség boldoggá, tevésének a tana van az Ő szavaiban, a Hegyibeszédjétől a Keresztfa utolsó mondatáig.

Ezek után beláthatjuk, hogy ha nem önmagunk, hanem az emberiség boldogítását tűzzük lelkünk céljává, az esetben csak Krisztus Pártjával lehet indulnunk és zárunk.

S ha ma már annyi internacionálé ámtja a világot, végre miért ne jöhetne egy valóságos: Krisztus Internacionáléja! Krisztus Királyi Pártja! Istenországa, amelyben a pap és politikus, Egyház és Állam összeszerveződten nyújtsa az embernek azt, ami az ember lelkileg-testileg.

Ezért kell megszervezni, ha ma nem, holnap; ha holnap nem, holnapután Krisztus Királyi Pártját, mely a keresztény és nem pogány világrend alapján újjáépíti a világot. Hogy ez a megszerveződés megindulhasson, a megalakulás előmunkálatait elkezdjük azzal, hogy fel-kérjük mindazokat, akik a keresztény testvériség megváltó hitét vallják és azt követni, illetve a kereszténység testvériességét uralomra hozni kívánják, álljanak mellénk ebben a nagy világépítő munkában s ha lelkét megnyerte ez a színrehozott nyílt világprogram, közölje velünk pontos címét és esetleges indítványát. Választ persze egyelőre ne várjon, de ha a pártalakítás lehetségessé válik, azonnal értesítjük, addig is azonban mindenki terjessze saját körében a krisztianizmus világprogramját, mert ezzel nemcsak embernek, de Istennek is szolgál!

A mi mozgalmunk szervezésére mindenki jogosult, aki lelke mélyén Jézus szent lelkét hordja: akit igazság vezérel és szeretet ösztökél! Ez a kettős jel, melyben győzni fog mindenek felett Jézus Krisztus! Mert ez az ő jele, ez az Ő – egyénisége!

Mindenki jogosult, aki nemcsak kérni, de adni is akar, nemcsak aratni, de vetni is hajlandó, nemcsak parancsolni, de szolgálni is tud. Ezek szervezzék Krisztus Országát s ne másból, de önmagukból válasszák meg valaha – ha lehetséges lesz – a legigazibb embert, ha mindjárt munkás-ember is az, mert a jövő élére nem a tudósok, hanem Krisztus igazi fiai kellene!

Pártunkba belépők az alábbi feltételeknek kötelesek magukat alávetni és arra fogadalmat, sőt ha vezető tisztséget vállal, esküt tenni:

Minden rangját és kitüntetését leteszi. Egész életén át soha semmiféle rangot és kitüntetést nem fogad el, hanem egyszerű és köznapi munkása akar lenni „külsőleg” Jézus Krisztusnak úgy a lelkiek, mint a testiek terén, amint azt az Egyház vagy Állam újjáépítése megkívánja és irányítja.

Soha vagyont nem gyűjt és minden maximumon felüli jövedelmét mások foglalkoztatására – nem segélyezésére – adja és fordítja.

Minden pártunkba lépővel testvériséget vállal, megszólításává teszi és fogadja a testvér szót, valamint az egyneműek – férfi férfival, nő nővel való – testvéri tegeződését.

Megdönthetetlen elvének fogadja, hogy politikája új mértékegységének elsősorban a szükségletet tekinti, csak aztán a tudást és képességet.

Elfogadja, hogy a testvériség érdekében az emberi „rangsort” nem a képzettséghez, hanem az életkorhoz fogja mérni – mint a Szentírás –, melyben az öregebbé a felsőbbség és tisztelet.

A testvérek elengedhetetlen kötelessége egymást mindenben segíteni, álláshoz juttatni, védeni, támogatni, mint a szabadkőművesek tették és kivált az igazság és jószág útján irányítani, legkivált pedig Jézus Krisztus „megismertetésében” elősegíteni.

Fogadalmat tesznek, hogy a Krisztus Királyi Pártjába való belépéssel minden tekintetben alávetik magukat a krisztusi testvériség szellemének és a keresztény világrend *nem forradalmi, hanem Krisztus táborához illő alkotmányos úton való kiépítésének*, a világunió megteremtésének és a római keresztény gazdasági tanács döntéseinek.

Pártunkba beléphet mindenki, aki krisztushívő, akár a krisztushívő zsidó is, mert ide nemcsak faj, hanem több: a lélek kell, Krisztus lelkétől megihletett és átitatott lélek.

A párt jelvénye az üres kereszten lévő töviskoszorús Szent Szív és lepel.

Minden vezérlő és irányító szerv pedig köteles bizottságába egy diplomás, egy érettségis, egy iparos, egy földműves és egy munkás testvért delegálni, hogy így sohse legyen kitéve az emberiség összérdeke párt- és osztályérdekeknek...

Eme párt-megalakításra megtaláljuk a példát a Szentírásban.

Mikor az Úr szent tana elhangzott, tudta az Úr, ha annak megfelelő „szervet” azaz pártot nem állít, hiábavaló lesz minden. A legszebb tan is csak akkor életképes, ha annak a tannak megfelelő szervezetet is állítunk.

Ennél a gyakorlati oknál fogva kell megszerveznünk – ha mindjárt a gúny pergőtüze dacára is – a krisztianizmust, Krisztus Királyi Pártját azzal az egyetlen céllal, hogy a mai pogány világrend helyére keresztény világrendet állítsunk, melyben a régi bálványok és téveszmék helyett egy isten fog uralkodni: Jézus Krisztus!

Ha mi nem is tudnánk – pl. bizonyos elgáncsolások folytán megvalósítani ezt a programot, akkor is nyilvánvaló, hogy a kommunizmus és a kapitalizmus ádáz harcai után ezé, kizárólag ezé – a krisztianizmusé a jövő, melyben eltűnik minden, ami nem Istentől való és marad az egyedüli igaz tulajdonos – pap és király egy személyben – Jézus Krisztus az úr, az ő pogányságból kereszténységre hódított világterületén.

A tökéletes isteni rendet illetőleg pedig ki kell emelnem, hogy az itt leírtak is csak átmeneti intézkedések, mert a tökéletes isteni rendben valaha, ha az emberiség lelke Isten lelkétől teljesen áthatott lesz, még ennyi különbség sem lesz az emberek között, mert ott csak egy mérce lesz: a lélek érdekébeni szükséglet.

Épp ezért minden további törvényhozásnak, ha nem akarunk idővel újra a pogány világrend ölébe hullni – ebbe az irányba kell fejlődni – Jézus szent nyomain a testvériség szellemében. Mert akárhova is megyünk, bárkihez is fordulunk, sehol sem találhatjuk meg – se másnál, sem más úton az emberiség boldogulásának szellemét az ő igazi tanításán kívül.

Ama vádra pedig, hogy a kereszténység csődöt mondott, mert nem tudta az emberiséget boldogítani, elsősorban azt feleljük újra, hogy még nem volt keresztény világrend, másodszorban, csak most kezd ezrek lelkében kibontakozni az az öntudat, hogy a mai világrend nem egyezik a keresztény szellemmel...

Erre az eszmélődésre előbb-utóbb megjön a meglátás is, az: átépítési lehetőségek és megoldások tömege – a keresztényiesülés.

De ezen keresztényiesülés első lépése a papság át- és megszervezése. Mert így, amint ma van, nem fog megfelelni annak az emberi és keresztényi követelményeknek, melynek a neve – testvériség.

A társadalmat illetőleg pedig amint minden romlás az Istentől eltávolodással kezdődött, épp úgy minden javulás az Istenhez való közeledéssel kezdődik. Ennek a közeledésnek első feltételei a hit és szeretet, aminek gyakorlati neve: testvériség. Ezért fontos a vallási kérdés megoldása. A vallás fogalma alatt állt régente irodalom és művészet. Mivel ezek ma kívül kerültek, ezeket is a vallás, illetve a szellemiség mértéke és iránya alá kell helyezni, mert képtelenség, hogy pl. míg a vallás szépnek mond valamit, addig a művészet azt torznak fesse... A vallás, illetve a szellemiség átépítésébe tehát minden belevonandó, de nem a politikusok és közgazdászok szemüvegein át, hanem a papság és az Egyház lelkén keresztül. Mert hiába az író és művész, sőt a tudós is, ha igazi útján akar haladni – félig papiszolgalatot kell végeznie... mert minden szellemi, ha szellemi irányba fejlődik, szellemi területre ér.

Ha azonban nem ezen az úton s nem Krisztus lelkével megyünk, ha az Úr helyett a rangnak és a pénznek áldozunk, – akkor ne reméljünk áldást, se az emberiség boldogulását, mert az Úr nem azért jött, hogy ezt a világrendet támogassa, hanem, hogy „lerontsa a Sátán munkáit.”

Befejezés

Amit írtam, lelkem meggyőződésével írtam. Mások jobban megírhatták volna, de mivel mindenki húzódik ettől a gúnnyal és támadásokkal járó világrendátváltástól, mivel mindenki félt attól, hogy ezért kommunistának bélyegzik, kénytelen voltam én megindítani azt a lavinát, mely előbb-utóbb eltemeti a múlt pogány világát...

Az első részben igyekeztem kimutatni a Sátán világrendjét, a másodikban Isten alkotmányát. Mindezt elsősorban – mint említettem – azért írtam, hogy kimutassam: a mai világrend nem Isten elgondolása, nem a keresztény szellem szerinti, hanem – pogány. *Azaz első célom volt a kereszténység s kivált az Úr tanának politikai és szociális támadásoktól való kivédése, második pedig eme tan megvalósításának a megindítása.*

Hogy aztán jelen kis munkámat lefizetett írók, gazdagoknak szolgáló lapok, párt- és osztály-érdekeket képviselők „szakemberei” támadni fogják és lehetőleg lehetetleníteni, az minden józan ember előtt csak előbbre fogja vinni Krisztus ügyét, az emberiség testvériségét.

Az üldözést illetőleg pedig csak egy védelmet s egy vigaszt hozok fel – üldözték még Őt is!...

A támadásoknak és ellenérveknek ne üljön fel senki. Mert ami itt van megírva, az nem az én írásom, hanem a Szentírás szelleme, amit mindenki önmaga is kiolvashat a Szentírásból. A Szentírás pedig a kereszténység egyedüli alapkönyve, irányító „delejtűje”... Illetve kéne, hogy végre az legyen...

S ezt a Szentírást vagy teljes egészében el kell fogadni és alkotmányosítani, vagy teljes egészében el kell vetni, mert így, hogy hirdetjük, de nem követjük... lehetetlenítjük a keresztény szellem további térhódítását a gondolkozók között...

Krisztus sehol se kívánta, hogy imádjuk, hanem azt, hogy kövessük.

Higgyünk Neki és kövessük őt, ez volt az Ő vezérelve. Mert ez az igazi ima!!! Míg a másik lehet kérés vagy hódolat, de ha akaratunkat nem hangoljuk és irányítjuk át az Istenfia egyedüli szent és tökéletes akaratához, Jézus ama szavai szerint, hogy:

– Mit ér, ha e nép ajkával tisztel engem, de szíve (cselekedete, akarata, terve) távol áll tőlem, az én tervemtől, az én célomtól, az én akaratomtól... akkor az fél érték, félmunka, mert az Úr nem *elméletiséget* kíván az ő követelőitől, hanem *gyakorlatiságot*.

Értsük meg, jól értsük meg: nem elméletiséget, hanem gyakorlatiságot. S ez a gyakorlatiság nem az, hogy a feleslegesből adok, odavetek egy kicsit, a fillért, hanem az hogy még a szükségéből is odaadom, ha Isten célja és az emberiség megváltása: érdeke úgy kívánja, a – pengőt is... Ez a kereszténység, az áldozni tudás.

Szeresd Istent és szeresd felebarátodat.

Ez a krisztusi tan, az isteni törvény etikuma, melynek gyakorlati szava a: testvériség. S mi, illetve a kereszténység ezt akarja minden tekintetben megvalósítani.

S aki nincs velünk, az ellenünk van, mint az Úr mondta, azaz az antikrisztussal, ha öntudatlanul is, mert ha más rendszerrel is, de ugyanazoknak a bálványoknak áldoz, ugyanazt a gyakorlatot követi: hirdeti a szegénységet és éli a gazdagságot. Ez pedig a tan arculverése...

Az Úr elvetette a magot, ideje, hogy kikeljen a kereszténység, mert közeledik az aratás... csak az a kérdés, ki fog aratni... Még rajtunk áll, hogy megvalósítsuk Isten országát, de ha nem, akkor, mint az Úr mondta, még az is elvételük tőlünk, ami a miénk... mert akkor eltöröltetnek

mindenek egy végső és utolsó istenítélettel, hogy aztán megújuljanak, de Isten terve, Krisztus tana szerint...

Itt csak a közül választhatunk, hogy ezt a megújulást ma szabadakarattal megvalósítjuk-e, vagy megvalósítsa az Úr – kényszerrel, istenítélettel... Csak ezek közül választhatunk, mert választani kell, az idő betelt és elközelgett az Istenországa, melyben nem lesz többet bú, és fájdalom, hanem csak Szentlélek, jószág és igazság szerinti öröm.

Félre hát mindenekkel, ami az Ő szent jövetelének útjába áll, a halmokkal és a völgyekkel... a ranggal és a pénzzel... a feleslegessel és a szükségessel... hogy a görbe utak egyenesekké és a göröngyösek simákká lehessenek... Félre ezekkel és új világnézetet az emberiség lelkébe, mert a világnézet az ember delejtűje! Ez után igazodik úgy logikailag, mint etikailag. S ez a mindeneket újjátevő, egyetlen világnézet a keresztény világnézet és világrend: Krisztus Királysága. S ha Őt nem vezetjük be kellő időben méltó helyére: a világ trónjára, akkor megismételhetjük Péter szavait. Hová menjünk Uram? Az örökélet igéi, tanai, törvényei, szabályai Nálad vannak.

Hová menjünk Uram? Genf, Páris, Moszkva?... Hová?... Merre?... Kihez?...

Végül ezzel a könyvvel minden tekintetben Jézus Krisztusnak akartam szolgálni. Lehet, hogy tisztátalan kézzel, lehet, hogy ügyetlenül, de csak – Neki!

Ott térdelek kétezer éves szent sírja mellett és örködve halotti csendje felett, várom és hiszem! – a harmadik évezredes nagy „nap”-on leendő dicső és örök feltámadását:

Krisztus Világuralmát!

Ámen.

Zsidó volt-e Jézus ?

A faji kérdés mai harcában alig van fontosabb kérdés, mint Jézus Krisztus személyiségével kapcsolatos fajkérdés. Ezt tisztázza a kánoni és apokrif evangéliumok idézeteinek a csoportosításával ez a könyv, világosan és meggyőzően tárva fel Jézus személyiségével kapcsolatos részeket.

Ennek második kötete:

Jézus igazi arca.

Ez a könyv Jézus Krisztus egyéniségével kapcsolatos kérdéseket tisztázza, kimutatva, hogy Jézus egyénisége egyáltalán nem az, aminek, illetve amilyennek egyesek hinni és vádolni szeretnék, hanem maga a megtestesült férfiasság: hős és ideál egyben!

Szűz Mária ismeretlen élettörténete.

Első könyv, amelyben a Szent Szűzre vonatkozó, mondhatni összes régi feljegyzések össze vannak gyűjtve, kezdve az ő apokrif evangéliumtól úgy az egyházi, mint a mai világi — sőt eretnek — feljegyzésekig. A legszebb anyag gyűjteménye, amelynek elolvasása után csak tisztelni, csak hódolni lehet a Szent Szűz nemes nagysága előtt. Ez a könyv megfelel a máriaellenes támadásoknak is, kimutatva a Szentírásból is a Szent Szűz igazi mivoltát. Akik a Szent Szűz tiszteletét terjeszteni akarják: olvassák és terjesszék ezt a Szent Szűz dicsőségére írott könyvet!

Ajándékozza meg ezzel a könyvvel
egyik-másik nagybeteg ismerősét!

Adja tovább: betegeknek,
gyengélkedőknek,
előregedetteknek!

Röck Gyula:

Ára 3.— pengő.

A természet gyógytényezői és a Szentírás.

Második kiadás.

Ez a könyv a világhírű természetgyógyászok: Priznitz, Kneipp, Kuhne víz-, Schrott bőjt-, Rikli nap- és Schlikheysen gyümölcskúráinak és világhírű tanainak összegezését és alapelveinek ismertetését nyújtja.

Megtanít ama évszázados tan alkalmazására, mely szerint minden betegség egyedüli alapoka a tisztátalan (mindenféle zsírokkal, savakkal, rossz nedvekkel, idegen anyagokkal, azaz salakokkal telített) vér és az ezzel mindenkor vélejáró szabálytalan vérkeringés. Tehát az egyedüli cél és gyógy mód, azaz minden gyógyulás alapja és titka: újra tisztává — salakmentessé tenni a vért és szabályozni a vérkeringést. A többi aztán elvégzi maga ez az isteni remekmű, a — szervezetünk.

Ismerteti e könyv, hogy mik ezek a vért újra tisztává tevő — nem hashajtó — de vértisztító gyógy módok, kúrák, ételek és italok, amelyeknek kellő és céltudatos alkalmazása mellett a legtöbb fajta betegségből kigyógyulhatunk.

Kifejti e könyv, mi az egészség alapja, mi a betegség oka, mi a gyógyulás feltétele. Ennek a három pontnak a teljes és világos átértése után máris tájékozódunk mindenféle betegség alapokáról, valamint a gyógyulás és gyógyíthatás igazi titkáról és módjáról.

Ismerteti a legfőbb négy gyógytényezőt és azok általános, valamint részleges, azaz helyi alkalmazását. Ezek a főgyógytényezők: 1. az izzadás, 2. a bőjt vagy diéta, 3. a gyümölcslé, végül 4. az újjáteremtő, minden eddigi víz- és napkúrákat felülmúló belső bélfürdők.

Aki sehol se talál orvoslást, az forduljon a természet őserdeihez, amelyet Isten nyújtott a természetben, lelkünk és testünk újjáépítésére!

KÖKAI LAJOS KIADÁSA

Budapest, IV., Kamermayer Károly-u. 3.